

KORNELIUS NOVAK

KRST DUCHOM Svätým

Božie **UZDRAVENIE**

Prvé české vydanie © VINICE CHEB, o. s., 2014
Preklad do slovenského jazyka © Advent Orion, Vrútky 2015

Preložené z nemeckého originálu Die Taufe mit dem Heiligen Geist
und Göttliche Heilung © Kornelius Novak

Biblické citáty sú prevzaté z ekumenického prekladu Písma svätého: BIBLIA,
Slovenský ekumenický preklad, Slovenská biblická spoločnosť, 2011

Nepredajné!

KRST
DUCHOM
Svätým

Božie **UZDRAVENIE**

KORNELIUS NOVAK

KRST DUCHOM Svätým

Božie **UZDRAVENIE**

OBSAH

1. ČASŤ	13
----------------------	-----------

Predhovor	15
-----------------	----

Kapitola 1

Ježišov „krst“ na kríži	18
-------------------------------	----

Kapitola 2

Jánov krst vodou a krst Duchom Svätým	21
---	----

Kapitola 3

Dokonaný a uskutočnený krst	34
-----------------------------------	----

Kapitola 4

Obrátenie, krst Duchom a znovuzrodenie	38
--	----

Kapitola 5

Očistenie chrámu a krst Duchom Svätým.....	40
--	----

Kapitola 6

Pravé a falošné obrátenie	45
---------------------------------	----

Kapitola 7

Dôležité biblické texty o krste a Duchu	52
---	----

Kapitola 8	
Od Ježišovho krstu vodou po krst na kríži	55
Kapitola 9	
Medzi zmŕtvychvstaním a Turícami.....	57
Kapitola 10	
Duch Svätý – sila či osoba?.....	64
Kapitola 11	
Správny vnútorný postoj ku krstu Duchom Svätým	73
Kapitola 12	
Sila k svedectvu prostredníctvom Ducha Svätého	80
Kapitola 13	
Máš Ducha Svätého – alebo on má teba?.....	84
Kapitola 14	
Čo znamená plnosť Ducha Svätého?	87
Kapitola 15	
V mene Ježiš! V mene Ježiš! V mene Ježiš!	90
Kapitola 16	
Krst Duchom Svätým a Boží zákon.....	93
Kapitola 17	
Rozdiel medzi Duchom pokrsteným kresťanom v procese posvätenia a zákonníckym človekom.....	100
Kapitola 18	
Čo sa stalo na Turíce?.....	104
Kapitola 19	
Druhá skúsenosť	107
Kapitola 20	
Krst Duchom a hovorenie jazykmi.....	118

Kapitola 21

Krst vodou 126

2. ČASŤ 131

Predhovor 133

Kapitola 1

Boh je náš lekár 134

Kapitola 2

Uzdravuje Boh aj dnes?..... 138

Kapitola 3

Čudoval sa Ježiš nejakému divu? 140

Kapitola 4

Teológia založená na skúsenostiach..... 147

Kapitola 5

Rozličné príčiny a riešenia chorôb 152

Kapitola 6

Choroby ako dôsledok hriechu 153

Kapitola 7

Choroby zavinené niekým iným 154

Kapitola 8

Choroby a utrpenie spôsobené vlastnou vinou 155

Kapitola 9

Choroby, ktoré vznikli pôsobením satana 156

Kapitola 10

Choroby spôsobené nesprávnym myslením..... 173

Kapitola 11	
Choroba, ktorej pôvodcom je Boh.....	183
Kapitola 12	
Boh rieši problém chorôb rôznym spôsobom	187
Kapitola 13	
Boh uzdravuje – ale uzdravuje všetkých?.....	189
Kapitola 14	
Choroba, ktorá vedie k smrti.....	192
Kapitola 15	
Prirodzené liečivé prostriedky.....	199
Kapitola 16	
Božia priorita pri uzdravení	202
Kapitola 17	
Uzdravenie a viera	209
Kapitola 18	
Magické používanie Ježišovho mena.....	217
Kapitola 19	
Ježiš niesol choroby na kríž.....	223
Kapitola 20	
Uzdravený poslušnosťou vo viere	231
Kapitola 21	
Boh ťa nenechá v neistote!	235
Kapitola 22	
Choroba v cirkvi	240
Kapitola 23	
Liečiteľ.....	244

Kapitola 24

Lieky.....	246
------------	-----

Kapitola 25

Zhrnutie a tipy.....	248
----------------------	-----

Bludy, manipulácia a podvod.....	252
----------------------------------	-----

Dôležité informácie na záver.....	259
-----------------------------------	-----

KRST DUCHOM Svätým

1. ČASŤ

PREDHovor

Prorok Ján, ktorý krstil v Jordáne, ukázal na Ježiša a zvolal:

„Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta... Ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočívať na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým. A ja som videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn. Na druhý deň Ján zasa stál s dvomi zo svojich učeníkov, a keď zbadal Ježiša, ktorý šiel okolo, povedal: Hľa, Baránok Boží!“
(Ján 1,29.33-36)

Milý čitateľ,

Ján Krstiteľ z Božieho poverenia prorokoval, že Ježiš je Baránok Boží, ktorý bude krstiť Duchom Svätým. Ak budeš túto knihu čítať pozorne, zistíš, že za týmito prorokovými slovami sa skrýva veľmi silné posolstvo!

V súvislosti s „krstom Duchom Svätým“ mnohí úprimní kresťania počuli, možno aj zažili veľa nepríjemných vecí. S touto témou už nechcú mať nič spoločné. V mnohých kresťanských spoločenstvách je táto téma jablkom sváru, pretože pod pojmom „krst Duchom Svätým“ sa na kresťanskej scéne odohráva veľmi divné veci. Sám som to neraz zažil. Navštívil som veľa zborov a konferencií a získal prehľad o tom, čo ľudia v súvislosti s témou „krst Duchom“ učia a praktizujú. Musím povedať, že som bol zmätený, zneistený, dokonca šokovaný. Na niektorých

stretnutiach sa „krst Duchom“ podobal atmosfére v psychiatrickej liečebni, ktorej došli lieky. Preto chápem, že niektorým ľuďom okamžite zasvieti kontrolka, keď počujú spojenie „krst Duchom“. Hneď na začiatku chcem zdôrazniť, že v tejto knihe poukážem na to, čo o tejto téme učí Biblia.

Ak tému „krst Duchom Svätým“ zavrhneme len preto, že jej niekto zle rozumie, satan dosiahol svoj cieľ. Niektorí odbočí z cesty pravdy a spadne do priekopy na jednej strane cesty; druhý si vytvorí taký odstup, že spadne do priekopy na druhej strane len preto, že o tejto dôležitej biblickej téme už nechce ani počuť. To nie je správne! Ak Biblia o tejto téme hovorí, to znamená, že je veľmi dôležitá a treba sa ňou zaoberať. A to chceme robiť. Chceme sa pozrieť na to, čo o tejto téme hovorí Biblia. Dúfam, že ľudia z oboch strán priekopy jasnevidia, kadiaľ vedie cesta a pôjdu po nej. Biblia nám ju jasne ukazuje.

Pri štúdiu tejto témy som žasol nad tým, v akých rôznych súvislostiach sa téma „krstu Duchom Svätým“ v Biblii vyskytuje. Mal som príležitosť odhaliť množstvo zaujímavých a dôležitých vecí, ktoré môj život viery veľmi obohatili a povzbudili. Žiaľ, na kresťanskej scéne sú úplne neznáme. Preto ťa chcem povzbudiť, aby si si túto knihu prečítal. Uvidíš, že krst Duchom Svätým, ako o ňom hovorí Biblia, je nesmierne dôležitá a veľmi zaujímavá téma.

Nikdy si nesmieme vytvoriť názor na základe subjektívnych zážitkov niektorých ľudí alebo populárnych praktík. Existuje totiž množstvo rôznych, ba aj navzájom sa vylučujúcich názorov a zvykov. Takýmto spôsobom sa málokedy dopracujeme k pravde. Skôr nám hrozí nebezpečenstvo, že uveríme bludu. **Vždy musíme postupovať tak, že hľadáme priamo v Biblii, teda aj pri téme „krst Duchom Svätým“.** Iba z Božieho slova môžeme pochopiť duchovné súvislosti. Stále znova si musíme dať tú námahu a danú tému preštudovať. V Biblii Boh opätovne varuje pred falošnými učiteľmi a rôznym bludným učením, ktorého je dnes neúrekom! Nemôžeme veriť a prijať všetko, čo sa hovo-

rí z „kresťanských kazateľní a pódíí“. Je potrebné všetko overiť Bibliou.

Krstu Duchom Svätým predchádzala v Biblii zaujímavá **historia**. Tento krst priamo súvisí s **rôznymi témami**. Ak si to uvedomíme, pochopíme, čo znamená „krst Duchom Svätým“ dnes pre nás. Je to niečo veľkolepé! Možno je to niečo úplne iné, než si si doteraz predstavoval. Čítaj ďalej a uvidíš.

JEŽIŠOV „KRST“ NA KRÍŽI

KAPITOLA 1

Vo výraze „krst Duchom Svätým“ je reč o dvoch pojmocho: o krste a o Duchu. Najprv sa pozrieme, čo pod týmito pojma-
mi rozumie Biblia. Určite nás prekvapí samotný pojem „krst“.

Pri „krste Duchom Svätým“ ide evidentne o krst. Ak by to ne-
bol krst, potom by Ježiš ani Ján Krstiteľ nepoužívali slovo „krst“.
Ježiš povedal: „Áno je áno, nie je nie.“ Budeme teda vychádzať
z toho, že keď hovorí o „krste“, myslí tým krst. Teraz sa pozrie-
me, čo Ježiš chápal pod pojmom „krst“.

Keď počujeme slovo „krst“, väčšina z nás si hneď predstaví
„vodu“, či ide o krst v kostole, alebo v jazere. Niektorí si možno
predstavujú zoslanie daru „hovorenia jazykmi“... Keď slovo „krst“
použil Ježiš, nemyslel predovšetkým na vodu či duchovné dary.
Na čo teda Ježiš myslel?

*„Krstom mám byť pokrstený a ako je mi úzko, kým sa to nestane!“
(Luk 12,50)*

Keď to Ježiš povedal, vo vode už bol pokrstený. Takže o krs-
te vodou tu nehovorí. Z kontextu vyplýva, že Ježiš hovorí
o svojej smrti na kríži. Je jasné, z čoho bolo Ježišovi „úzko“ od

okamihu, keď bol pokrstený vo vode, a kde sa tento „krst“ vykonal – na kríži.

Keď Ježišovi učeníci počuli slovo „krst“, nechápali, že Ježiš hovorí o kríži. No Ježiš vedel, že v súvislosti so slovom „krst“ si spomenú na Jána, ktorý krstil kajúcnikov vo vodách Jordánu. A o to Ježišovi išlo! To, čo Ján robil, priamo súviselo s krstom na kríži. Väčšina učeníkov sa dala od Jána Krstiteľa pokrstiť vo vode na znamenie pokánia. Veľmi dobre si na to pamätali. Ako to vlastne myslel Ježiš s krstom na kríži? Čo mal kríž spoločné s Jánovým krstom? A čo má spoločné s „krstom Duchom Svätým“? O chvíľu sa to dozvieme. Najprv vám chcem položiť niekoľko otázok na zamyslenie.

- Kde sa odohrala podstata krstu, vo vode alebo na kríži?
- Kde sme skutočne pokrstení? Vo vode? Alebo sme „pokrstení“ na kríži?
- Ak má krst niečo spoločné s krížom, nemá aj krst Duchom Svätým niečo spoločné s krížom?
- Čo je to vlastne krst?
- Má krst niečo spoločné s vodou? Alebo s krížom? Alebo s Duchom Svätým? Alebo azda so všetkými tromi?!

V ďalšom štúdiu budeme hľadať odpovede na tieto otázky. Možno objavíme aj niečo viac! Ide o nádherné veci, ktoré majú potenciál naplniť Božou krásou celý váš život!

Všimnite si: Keď Ježiš hovoril o krste, v prvom rade tým myslel svoju smrť na kríži.

Ak chceme správne pochopiť tému „krst Duchom Svätým“, nemôžeme obísť Jána Krstiteľa, ktorý o krste Duchom Svätým prorokoval. V nasledujúcej kapitole sa bližšie pozrieme na pô-

sobenie Jána Krstiteľa. Oboznámime sa pritom s jeho teológiou o krste Duchom Svätým.

JÁNOV KRST VODOU A KRST DUCHOM SVÄTÝM

KAPITOLA 2

Boh poslal Jána, aby pripravil Ježišovi cestu. Povedal:

„Ja som *hlas volajúceho na púšti: Vyrovnajte Pánovu cestu...*“
(Ján 1,23)

Ján mal teda na starosti prípravu. Otázkou je: Čo mal Ján Krstiteľ pripraviť? Na čo sa mali ľudia pripraviť? Pozorne si prečítajte nasledujúci úryvok:

„Povedal: Ja som hlas volajúceho na púšti: Vyrovnajte Pánovu cestu, ako povedal prorok Izaiáš. Tí vyslaní boli spomedzi farizejov. Opýtali sa ho: Prečo teda krstiš, keď nie si Mesiáš ani Eliáš, ani prorok? Ján im odpovedal: Ja krstím vodou, ale medzi vami stojí ten, ktorého vy nepoznate, ten, ktorý prichádza po mne; ja nie som hoden rozviazať mu remienok na obuvi. Toto sa stalo v Betánii za Jordánom, kde Ján krstil. Keď na druhý deň videl, ako Ježiš prichádza k nemu, povedal: Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta. To je ten, o ktorom som povedal: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, pretože bol skôr ako ja. Ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel a krstím vodou, aby sa stal známym Izraelu. A Ján svedčil: Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočíval na ňom. Ja som ho nepoznal, ale ten, ktorý

ma poslal krstiť vodou, mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočívvať na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým. A ja som videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn. Na druhý deň Ján zasa stál s dvomi zo svojich učeníkov, a keď zbadal Ježiša, ktorý šiel okolo, povedal: Hľa, Baránok Boží!“ (Ján 1,23-36)

Krstiaci prorok Ján pripravoval ľudí na krst Duchom Svätým.

Pozorne si to krok za krokom prečítajme. Ján vyzýval ľudí k pokániu a krstil ich v Jordáne.

„Vtedy prichádzali k nemu obyvatelia Jeruzalema, ba celého Judska a celého okolia Jordánu. Vyznávali svoje hriechy a on ich krstil v rieke Jordán.“ (Mat 3,5-6)

Ján zvestoval:

„Ja vás síce krstím vodou na pokánie, ale ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja. Nie som hoden ani len nosiť mu sandále. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom.“ (Mat 3,11)

Ján krstil vodou. Zvestoval, že tento krst nie je všetko. Za ním príde ten, ktorý bude krstiť Duchom Svätým!

Pozor: Najprv si musíme uvedomiť, že Ján a Biblia hovoria o konkrétnej súvislosti medzi Jánovým krstom vodou a krstom Duchom Svätým skrze Ježiša.

Od krstu vodou postupujú Ján a Biblia ku krstu Duchom. Biblia učí: Pozorne sledujte Jánov krst vodou. Prostredníctvom neho sa naučíte veci, ktoré súvisia s krstom Duchom.

Pri Jánovom krste vodou sa stali veci, ktoré „pripravujú cestu“ pre správne pochopenie a prežitie krstu Duchom, pretože

Ján pripravoval Ježišovi cestu. Kým nepochopíme, o čo šlo pri Jánovom krste vodou, nepochopíme ani krst Duchom, ktorým krstí Ježiš.

Pozor: Bez následného krstu Duchom Svätým, ktorým krstí Ježiš, nemá celé pôsobenie Jána Krstiteľa zmysel a cieľ! A, naopak, bez správneho pochopenia krstu vodou chýba krstu Duchom Svätým správny obsah!

Nielen Ján Krstiteľ dal svoj krst vodou do priamej súvislosti s krstom Duchom, ale aj Ježiš. Keď vstal z mŕtvych a blížilo sa mocné vylatie Ducha na Turíce, povedal svojim učeníkom:

„Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým.“ (Sk 1,5)

Ján dal svoj krst vodou do priamej súvislosti s krstom Duchom Svätým; Ježiš dal svoj krst Duchom do priamej súvislosti s Jánovým krstom vodou. Keď Peter neskôr zažil krst Duchom Svätým, okamžite ho spojil s Jánovým krstom vodou (Sk 11,16).

Biblia stále znovu ukazuje súvislosť medzi Jánovým krstom vodou a Ježišovým krstom Duchom Svätým. Niektorí si tieto verše vysvetľujú presne opačne. Chcu v nich vidieť to, že Ježiš chce krst Duchom Svätým oddeliť od krstu vodou. Pochopili to takto: „Ján krstil vodou, ale to bolo niečo iné! To vôbec nesúvisí s tým, čo sa deje teraz!“ Kto takto uvažuje, mal by si dať tú námahu a čítať ďalej. Ak pochopíme, čo Ján učil a robil, ako zrazu vstúpil na scénu Ježiš a čo sa potom stalo, uvedomíme si, že krst vodou a krst Duchom Svätým patria neoddeliteľne k sebe. Preto teraz tieto súvislosti dôkladne preskúmame.

Ako pripravoval Ján Ježišovi cestu? Čo sa odohrávalo pri Jánovom krste vodou?

Ján vyzýval ľudí k pokániu. Teda k tomu, aby si uvedomili svoje hriechy a oľutovali ich, aby skutočne chceli skoncovať s hriechom. Vieme to z toho, že si navzájom vyznávali svoje hriechy. Ján vyvolal svojím kázaním túžbu po odpustení hriechov. Ale čo Ján nemohol?! **Ján im nemohol odpustiť hriechy! Ani voda nemala nijakú „magickú silu“ odpustiť hriechy! Jediné slovo v Biblii nehovorí, že tento krstný obrad pri Jordáne skutočne odpúšťal hriechy!** O odpustení hriechov Ján jasne povedal:

„Tak vystúpil Ján Krstiteľ na púšti a kázal krst pokánia na odpustenie hriechov.“ (Mar 1,4)

Ako tomu máme rozumieť? Celkom jednoducho. Ján zvestoval krst pokánia na odpustenie hriechov. To znamená, že vyznať hriechy a dať sa pokrstiť patrí k odpusteniu hriechov, ale to neznamená, že Ján odpúšťal hriechy. Toto bude neskôr robiť Ježiš! Ján nevolal ľudí k sebe a nehovoril im: „Ja som ten, ktorý vám odpúšťa hriechy!“ **Ak by to robil, prítomní farizeji by ho okamžite obvinili za rúhanie!** Ján vyčíta farizejom, že sa nekajajú a nechcú nasledovať Božiu výzvu k pokániu. Zvestuje im súd a nazýva ich plemenom vreteníc. **Ale keby Ján odpúšťal hriechy, považovali by to za rúhanie a snažili by sa ho zabiť.** Práve to bolo neskôr oným veľkým jablkom sváru: „Kto môže odpúšťať hriechy?“ Ježiš chodil a hovoril: „Sú ti odpustené tvoje hriechy.“ Farizeji hovorili: „Iba Boh môže odpúšťať hriechy. Za koho sa považuješ?“ Ježiš môže odpúšťať hriechy, pretože je Boh. Ján nie je Boh. Ján iba pripravoval cestu pre Ježiša a odpustenie hriechov.

Nikde nečítame, že Ján svojím krstom odpúšťal hriechy. Ani on, ani voda nemali tú schopnosť odpúšťať hriechy. Preto Ján stále znova odkazuje na „toho väčšieho“, ktorému nebude hodný ani rozviazať remienok na obuvi. **Ten urobí to, čo Ján ne-**

mohol, totiž bude krstiť Duchom Svätým a odpúšťať hriechy!

Dnes vieme, že Ježiš zomrel na kríži, aby nám odpustil hriechy.

Ján pripravoval toto dielo a pripravoval na neho ľudí. A to tak, že kajúcnikov krstil a potom im ukazoval na Ježiša, Božieho Baránka!

Jánova príprava teda spočívala v tom, aby v ľuďoch prebudil svedomie a potrebu odpustenia hriechov.

Čo Ján konkrétne robil?

Po prvé: Tým, ktorí sa kajali, **zvestoval** Božie kráľovstvo. Tým, ktorí sa nekajali, prichádzajúci Boží hnev. Viedol ľudí k pokániu.

Po druhé: Ján **krstil** vodou. Otázkou je: Čo sa vtedy dialo? Je to úplne jednoduché.

Krstom vodou vyjadrili ľudia pred Bohom a blíznymi svoju potrebu odpustenia a očistenia.

Bohu a svojim blíznym tým dali najavo: Chceme sa zmieriť s Bohom!

S vedomím úprimnej potreby očistenia od hriechov a ochoty obrátiť sa boli ľudia v podstate pripravení na Ježišovo dielo.

Voda môže očistiť iba „zvonku“. Je len znamením a symbolom „vnútornej“ potreby očistenia: „Bože, potrebujem odpustenie“. Ale voda nemohla skutočne očistiť zlé svedomie, nemohla odstrániť hriechy. To nemôže krstná voda dodnes! Nemohli to urobiť ani obeť a krv nespočetných obetných baránkov, ako to hovorí pisateľ listu Židom. Nič nemôže očistiť hriešnika od viny a zlého svedomia. Nijaké vlastné skutky, nijaké obetné baránky, ani Ján Krstiteľ, ani krstná voda. Obetné baránky, Ján Krstiteľ

a krstná voda boli prípravné prvky a symboly jediného pravého očistenia, ktoré je možné pred Bohom – krstu Duchom Svätým!

Pozor: Dnes žijeme na druhej strane príbehu, po kríži. Vieme, že Boh túži odpúšťať hriechy. Ale vtedy to ešte nebolo také zrejmé. Izrael bol pod rímskou nadvládou. Ľudia sa pýtali, či sa Boh zriekol svojho národa. Ďalšia otázka znela: „Ak by mal Boh odpúšťať hriechy, ako by to robil?“

Dnes vieme, že Boh má pre všetkých ľudí jedinou cestu, ako môžu získať odpustenie hriechov – prostredníctvom Ježiša Krista. Ale vtedy to ešte nebolo také jasné! Bežnou praxou bolo prinášať zástupné obete za svoje hriechy. Boh ich ustanovil preto, aby v ľuďoch prebudil povedomie o zástupcovi. Všetky tieto obete ukazovali na Ježiša, ktorý mal zástupne zomrieť za naše hriechy na kríži. Bolo načase, aby Boh pokročil so zjavením cesty spásy. Urobil to prostredníctvom tohto proroka! Ján zvestoval a krstil. V mnohých sa prebudilo svedomie, cítili potrebu odpustenia a chceli sa obrátiť. Mysleli to vážne. Krstom vodou to dali najavo pred Bohom i ľuďmi.

Ale čo urobí Boh, aby im skutočne odpustil? Na túto otázku nemohol vtedy odpovedať ani Ján Krstiteľ! Proroci nevedeli všetko (1Pet 1,10-11)! Aj ich pozornosť Boh upriamoval na väčšie „svetlo“! Prorok Ján na začiatku svojho pôsobenia počul od Boha iba to, že po ňom príde niekto, kto je „väčší“ ako on. Ten bude krstiť Duchom Svätým. Boh mu tiež povedal, že to bude ten, na ktorého zostúpi Duch Svätý. Určité veci však Ján ešte nevedel. Napríklad:

- Kto bude ten, ktorý bude krstiť Duchom Svätým?
- Pri akej príležitosti alebo za akých okolností na neho zostúpi Duch Svätý?
- Čo sa skrýva za krstom Duchom Svätým?

Ján Krstiteľ nevedel, čo je to krst Duchom Svätým, keď ho z Božieho poverenia ohlasoval! Keď pred ním zrazu stál Ježiš

a chcel sa dať pokrstiť, Ján to nechápal. Vtedy ešte nevedel, čo si má predstaviť pod pojmom „Ježišovo dielo“. Nechápal, čo má Ježiš spoločné s jeho poslaním či s krstom Duchom Svätým. Ján nerozumel, čo má Boh na mysli krstom Duchom Svätým alebo ako sa to má udiat. Nemal nič viac a nič menej než posolstvo a poverenie, ktoré verne plnil. Nie je to zaujímavé? Ján poslušne slúžil Bohu bez toho, aby vedel, ako to bude pokračovať! Na začiatku zvestoval krst Duchom Svätým bez toho, aby vedel, čo to je! Keď začal plniť svoje poslanie, nerozmýšľal o „Baránkovi Božom“. Až potom, keď Ježiša s váhaním pokrstil, mu konečne svitlo!

Po Ježišovom krste Ján povedal, že predtým Ježiša nepoznal (Ján 1,33), hoci Biblia jasne píše, že Ježiš a Ján boli príbuzní. Pretože Jánovi rodičia boli veľmi starí, je veľmi pravdepodobné, že zomreli, keď bol Ján ešte veľmi mladý. Nie je isté, kde Ján vyrastal. Zrejme veľmi ďaleko od Ježiša. Nie je podstatné, či mal Ján na mysli to, že nikdy predtým Ježiša nevidel, alebo tým chcel vyjadriť, že nevedel, že Ježiš bude krstiť Duchom Svätým. Vidíme však, že v tom čase Ján ešte nespájal svoje poslanie s Ježišom.

Ján krstil vodou a Boh mu povedal, že má zvestovať budúci krst Duchom Svätým. Ján bol zvedavý, ako to bude pokračovať. Dej začína byť veľmi zaujímavý.

„Vtedy prišiel Ježiš z Galiley k Jordánu za Jánom, aby sa mu dal pokrstiť. Ján mu však chcel v tom zabrániť a povedal: Ja by som sa mal tebe dať pokrstiť, a ty prichádzaš ku mne? Ale Ježiš mu odpovedal: Nechaj to teraz! Patrí sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé. A tak mu Ján už nebránil.“ (Mat 3,13-15)

Ježiš chcel, ako mnohí ďalší, aby ho Ján pokrstil vo vode. Je tu však veľký otáznik: Prečo? Ježiš žil v úplnej harmónii s Bohom, bol svätý a bez hriechu. Ježiš naplnil Boží zákon láskou! Z Ježiša musela mocným spôsobom vyžarovať svätosť. Možno si to vie-

me predstaviť. Poznal som ľudí, ktorí na mňa pôsobili mocným dojmom svätosti. V ich prítomnosti som sa cítil „inak“.

Zoči-voči svätému Ježišovi pociťoval tento krstiaci prorok svoju nehodnosť! Vo vode začal s Ježišom diskutovať. „Bránil“ sa. Nechcel. Nechápal, prečo chce Ježiš vstúpiť do krstnej vody?!

Ježiš mu odpovedá: „*Patrí sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé.*“ Pochopili ste? Ak nie, ste na tom rovnako ako Ján. Ani on tomu nerozumel. O chvíľu však pochopí najsilnejšie a najúžasnejšie slová, aké sa vôbec dajú pochopiť!

Ján nechápal, prečo má Ježiša pokrstiť. Nevedel si poradiť s Ježišovou odpoveďou. Ale poslúchol a pokrstil ho. Počas Ježišovho krstu sa otvorilo nebo a Duch Svätý zostúpil na Ježiša v podobe holubice. Hlas povedal:

„Toto je môj milovaný Syn, v ktorom som našiel zalúbenie.“ (Mat 3,17)

V tej chvíli Ján pochopil prvú vec: Ježiš je ten, ktorý bude krstiť Duchom Svätým. Zrazu si to Ján uvedomil. Pred nejakým časom mu totiž Boh povedal:

„Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočívvať na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým.“ (Ján 1,33)

Od tejto Božej predpovede Ján vyčkával „zostupujúceho Ducha“. A teraz sa to stalo! Bolo jasné, že Ježiš je ten, kto bude krstiť Duchom Svätým. Ale Ján ešte nevedel, čo to znamená! Prečo sa dáva Ježiš pokrstiť vo vode, ak bude krstiť Duchom Svätým? Čo má na mysli, keď hovorí: „*Nechaj to teraz! Patrí sa nám vykonať všetko, čo je spravodlivé*“?

Ježiš po krste vystúpil z vody a šiel svojou cestou. Ján Krstiteľ zostal stáť. Myslel mal plnú otáznikov. Premýšľal a uvažoval. Kládol Bohu množstvo otázok. Neskôr zrejme študoval Písmo. Potreboval čas. Napokon však pochopil! Je veľmi pravdepodobné, že Boží Duch urobil to, čo robí veľmi rád (Ján 14,26) – pripome-

nul Jánovi konkrétne miesto v Písme, aby Jánovi svitlo. Na ďalší deň už mal jednotlivé diely puzzle poskladané. To, čo potom povedal, má nesmierne veľký význam! **Je to teológia Jána Krstiteľa na tému „krst Duchom Svätým.“**

*„Keď na druhý deň videl, ako Ježiš prichádza k nemu, povedal: **Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.** To je ten, o ktorom som povedal: Po mne prichádza muž, ktorý je predo mnou, pretože bol skôr ako ja. Ja som ho nepoznal, ale preto som prišiel a krstím vodou, aby sa stal známym Izraelu. A Ján svedčil: Videl som Ducha, ktorý ako holubica zostupoval z neba a spočíval na ňom. Ja som ho nepoznal, ale ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, mi povedal: **Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočívať na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým.** A ja som videl a vydávam svedectvo, že toto je Boží Syn. Na druhý deň Ján zasa stál s dvomi zo svojich učeníkov, a keď zbadal Ježiša, ktorý šiel okolo, povedal: **Hľa, Baránok Boží!**“ (Ján 1,29-36)*

Tento úryvok sa začína a končí najdôležitejšími slovami! Pre Jána a ostatných ľudí bolo veľkým otáznikom: AKO!!! Ako Boh odpustí hriechy? Čo sa skrýva za krstom Duchom Svätým, ktorý on, Ján, mal ohlasovať a pripravovať? Prečo sa Ježiš dal pokrstiť? Čo to má spoločné s naplnením spravodlivosti? Toľko otázok! Prorokova odpoveď znela:

Ježiš je Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!

Pozrime sa na tento biblický text dôkladnejšie. Táto dôležitá pasáž sa začína a končí slovami „Baránok Boží“. Niektoré biblické preklady rozdeľujú verše 34 a 35 odsekom, čo však nie je v pôvodnom texte. Súčasné delenie kapitol nepochádza od pisateľa Jána. Rozdelenie na kapitoly prerušuje významovú jednotku v jej nadväznosti. Mimochodom, tu je zmienka o pisateľovi Jánovi, nie o Jánovi Krstiteľovi. Pisateľ Ján bol vtedy učeníkom proroka Jána. Až potom sa stal Ježišovým učeníkom. Chce nám

tu predstaviť teológiu krstiaceho proroka o krste Duchom Svätým. Rámec textu tvorí Baránok Boží.

Z textu sa zdá, že Ján Krstiteľ už potom nehlásal nič iné, len to, že Ježiš je Baránok Boží. To bolo tým veľkým objavom! Tie-to slová sú teologickým rámcom, počiatkom a koncom Jánovho uvažovania o „krste Duchom“. Nie je to však iba rámec, ale tiež konkrétny teologický významový celok. Vidíme, že Baránok Boží priamo súvisí s krstom Duchom Svätým.

Teraz si tieto diely puzzle poskladajme do celkového obrazu.

Niektoré diely mal Ján skôr, než sa na scéne objavil Ježiš:

- poslanie od Boha vyzývať ľudí k pokániu,
- krstiť ich vodou, čím vyjadrili svoju potrebu odpustenia,
- poverenie zvestovať príchod niekoho „väčšieho“, kto „bude krstiť Duchom Svätým“.

Ale ešte nevidel celý obraz. Potom sa pridali ďalšie diely:

- Pri Ježišovom krste videl Ducha Svätého zostupovať na Ježiša. Pochopil, že „Ježiš bude ten, ktorý bude krstiť Duchom Svätým“.

Ako k tomu patrí ešte ďalší diel:

- „naplniť spravodlivosť“?

Potom ešte nevedel, kam patrí jeden diel:

- „Prečo sa Ježiš dal pokrstiť vodou?“
- Čo urobí Boh, aby bol hriech ľudí skutočne odpustený?

Tieto diely puzzle musel Ján poskladať.

Boh Jána „osvietil“. Zrazu mu to bolo jasné. Dúfam, že to pochopíte aj vy. Na jednom príklade by som chcel vysvetliť, prečo sa Ježiš dal pokrstiť.

Predstav si, že máš v kuchyni špinavý riad a v dreze čistú vodu. Keď riad umyješ, bude čistý, ale voda bude špinavá. Ak do tejto špinavej vody ponoríš čistú hubku, nasiakne špinavou vodou.

Presne o tom to je! Ježiš je ako čistá hubka, ktorá nasiakla špinavou vodou! Ježiš ako Baránok Boží vzal v krstnej vode na seba hriechy sveta, vyniesol ich na kríž a naplnil spravodlivosť (vykonal všetko, čo je spravodlivé)!

Dávno predtým Boh ustanovil v izraelskom národe „obetný systém“. Chcel, aby prostredníctvom neho ľudia neskôr pochopili Ježišovo dielo! Hriešnik musel položiť ruku na hlavu obetného baránka ako symbol toho, že jeho hriech prechádza na baránka. Nevinný baránok sa zástupne stal hriechom a za vlastný hriech bol zabitý. Smrť obetných baránkov mala ľuďom pomôcť jasne si uvedomiť strašné dôsledky hriechu. Prostredníctvom toho mali tiež pochopiť tému „zastúpenia“. V chráme sa zabilo neskutočne veľa baránkov.

Prorok Ján bol prvý, kto pochopil, že obetné baránky sú symboly, ktoré nám majú pomôcť pochopiť, čo pre nás Ježiš urobí! Ježiš je Boží Baránok, ktorý na seba berie hriechy sveta!

Duch Svätý možno pripomenul prorokovi Jánovi text z proroka Izaiáša 53, kde je napísané:

*„On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrcený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie. Všetci sme blúdili ako ovce, každý išiel svojou cestou, ale Hospodin na neho uvalil neprávosti nás všetkých. Bol trápený a on sa dal ponížovať, neotvoril ústa ako **baránok vedený na zabitie**...“ (Iz 53,5-7)*

Ľudia vyznávali svoje hriechy. Vchádzali do vody s vedomím toho, že potrebujú očistenie a odpustenie. Ježiš je čistý a svätý

Baránok Boží, ktorý vstúpil do „vody hriechu“. Tam na seba vzal vinu sveta, „aby naplnil všetku spravodlivosť“. Apoštol Pavol to vysvetľuje takto:

„Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil za nás hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou.“ (2Kor 5,21)

Ježiš sa nedopustil nijakého hriechu. Preto sa Ján Krstiteľ bránil tomu, aby Ježiša pokrstil. Ježiš nevstúpil do vody, aby vyznával svoje hriechy. Neprišiel pre to, aby mu bolo odpustené. Prišiel ako nevinný Baránok Boží a vzal na seba hriech sveta – ako keď hubka nasiakne špinavou vodou – a vyniesol ho na kríž, „aby sme sa my v ňom stali Božou spravodlivosťou“!

Na kríži Ježiš urobil to, čo povedal Jánovi – zomrel za nás zástupnou smrťou a naplnil všetku „spravodlivosť“. Vidíte, ako sem zapadá ďalší diel puzzle?

Dôležitá vsuvka: Hovoríme symbolickým jazykom. Nehovorím, že Ježiš vo vode vsiakol do seba hmotný hriech, hriešnu energiu alebo niečo podobné. Boh však chce, aby sme veciam rozumeli. Preto nám dáva príklady, obrazy, symboly... Chce, aby sme pochopili, čo pochopil Ján Krstiteľ. Ak tomu nerozumieme, dostávame sa v téme „krst Duchom Svätým“ do bludu.

Otázka, ktorej sa budeme teraz venovať, znie: Kde sa odohráva krst? Čo je to vlastne „krst“?

Znova sa dostávame k Ježišovmu výroku o krste na kríži:

„Krstom mám byť pokrstený a ako je mi úzko, kým sa to nestane!“ (Luk 12,50)

Už vidíte súvislosť medzi tým, čo sa pripravovalo pri Jánovom krste vodou a tým, čo sa dokonalo „krstom“ na kríži? Preto otáz-

ka: „Kde a ako sme skutočne pokrstení?“ alebo inými slovami „Kde a ako je odpustená naša vina? Kde a ako získame očistenie od našich hriechov?“ má jasnú odpoveď:

Prostredníctvom Ježiša na kríži!

Ježiš nazval svoju zástupnú smrť na kríži „krstom“. Na kríži bol „pokrstený“ on a na kríži sme „pokrstení“ aj my. Jednoducho povedané: Na kríži sme očisťovaní od svojich hriechov, nie vo vode!

Pri slove „krst“ myslíme hneď na vodu. V prvom rade a predovšetkým by sme však mali myslieť na kríž. „Krst“, totiž „očistenie“ od hriechov, prebieha na kríži. Na kríži Ježiš naplnil „všetku spravodlivosť.“

Slovo „krst“ má niekoľko významov, ktoré spolu súvisia. Zrekapitulujme si najdôležitejšie:

- Ján Krstiteľ krstil ľudí vo vode. Voda znamená „očistenie“. Symbolika je jasná. Význam tohto krstu: Krst vodou vyjadruje pred Bohom a ľuďmi potrebu očistenia a odpustenia.
- Ježiš bol pokrstený vo vode. Význam tohto krstu: Ježiš vzal na seba naše hriechy.
- Potom bol Ježiš pokrstený na kríži. Význam tohto krstu: Ako Baránok Boží je Ježiš zástupnou obeťou za naše hriechy. Ježiš zomrel namiesto nás. Ježiš vytrpel náš trest! Svojou smrťou pre nás získal očistenie a odpustenie hriechu. Na kríži tiekla krv, v ktorej sa môže „vierou“ umyť každý hriešnik.

Pojem „krst“ sa vyskytuje v určitých súvislostiach. „Krst Duchom Svätým“ pochopíme iba vtedy, keď si budeme všimáť celý kontext. Teraz postúpime o krok ďalej a položíme si dôležitú otázku:

Čo teda na tomto biblickom pozadí znamená krst Duchom Svätým? Ako tomu rozumel Ján Krstiteľ?

DOKONANÝ A USKUTOČNENÝ KRST

KAPITOLA 3

Ježiš na kríži dokonal náš krst.

Táto terminológia je nám možno cudzia. Zriedkakedy počujeme v kázaní slová, že Ježiš na kríži dokonal náš krst. Ale tak to hovorí Biblia. Častejšie asi počujeme, že „Ježiš na kríži dokonal očistenie od našich hriechov“. Ale to je to isté. Krst znamená očistenie.

Keď sa niekto spýta Boha: „Bože, čo mám urobiť, aby som bol očistený od hriechov?“ Boh mu odpovie: „Toto dielo bolo dokonané pred dvetisíc rokmi prostredníctvom Ježišovho krstu na kríži.“ Možno povie: „Odvtedy prešlo už dvetisíc rokov! Ako môžem získať skutočné odpustenie dnes?“

Ako spojí Boh to, čo sa stalo vtedy, s tým, čo je dnes? Ako Boh premostí tých dvetisíc rokov tak, aby sa Ježišov krst na kríži stal v nás uskutočnenou, prežitou realitou? Celkom jedno-ducho! Prostredníctvom Ducha Svätého! Tak, ako to prorokoval Ján! Ide totiž o to, aby sa dielo dokonané na kríži stalo v nás ľuďoch prostredníctvom krstu Duchom Svätým skutoč-

nosťou! Krst na kríži, teda „očistenie“ od hriechov, sa musí v nás ľuďoch stať skutočnosťou!

Medzi „dokonané“ a „uskutočnené“ je rozdiel. Krst na kríži je dokonaný pre všetkých; skutočnosťou sa však stal len v niekoľkých ľuďoch. Ľudia sa nechcú kajúčne obrátiť a veriť v Ježiša. Preto je Jánova príprava taká dôležitá! **Iba ten, kto sa kajúčne obráti k Bohu a naplno si uvedomuje potrebu očistenia, bude pokrstený Duchom Svätým.** To je dôvod, prečo Ježišovi apoštolí stále spomínajú Jánov krst, keď hovoria o krste Duchom Svätým. A tu sme pri pravom význame slov Duch a krst.

Krst Duchom Svätým je okamih, keď sa dokonané dielo kríža stáva v nás ľuďoch prostredníctvom Ducha Svätého skutočnosťou. Je to okamih, keď človek kajúčne uverí v Ježiša Krista, odvráti sa od života v hriechu a do svojho života prijme Ježiša. Potom prichádza Ježiš v Duchu Svätom a uskutočňuje v tomto človeku krst kríža. Človek pokrstený Duchom vie, že jeho vina je odpustená. Vďaka Ježišovej krvi je ČISTÝ!

Tento človek si nielen teoreticky uvedomuje, že Ježiš zomrel za hriechy sveta, ale pretože bol pokrstený Duchom, **Duch spôsobil, že sa to v jeho prípade stalo realitou.** Vyznáva: „Ježiš je mojím obetným baránkom! Boh mi odpustil hriechy!“

Duch Boží očistil poškvrnené a zlé svedomie, pretože tento človek uveril Duchu Božiemu, ktorý odhaľuje význam Ježišovej krvi.

- Kde sa teda odohráva moje očistenie, teda krst od hriechov?
Odpoveď: Na íkriži!
- Kto tento očisťujúci krst dokonal? Odpoveď: Ježiš Kristus.
- Kto je tým hlavným krstiteľom? Odpoveď: Ježiš Kristus.
- Ako sa dokonaný krst na kríži stáva v ľuďoch skutočnosťou?
Odpoveď: Prostredníctvom Ducha Svätého.

- Čo je teda krst Duchom Svätým? Odpoveď: Je to okamih, keď človek vierou v obetného baránka prijme od Boha odpustenie.
- Čo sa deje, keď do svojho života prijímam vzkrieseného Ježiša? Odpoveď: Ježiš prichádza v Duchu. Prostredníctvom Ducha Svätého vo mne uskutočňuje krst na kríži a urobí si vo mne príbytok. Vierou som „ospravedlnený“.
- Čo tomu musí predchádzať? Úprimné pokánie, obrátenie a viera v evanjelium. To znamená, že k Bohu prichádzame s prosbou o očistenie a odpustenie a veríme v Ježiša, Baránka Božieho. Potom Boh môže v hriešnikovi uskutočniť dokonalý krst a očistiť ho, takže z človeka sa stáva svätý chrám.

Vidíte, ako sa postupne skladá celý obraz puzzle?

Pozor: Väčšina ľudí si myslí, že Ján pripravoval ľudí na Ježišov príchod. Alebo že pripravoval Ježišovo dielo na kríži. Robil aj to, ale robil aj oveľa viac! Svoj ďalekohľad musíme zaostriť trochu lepšie, aby sme videli ďalej! **Ján totiž pripravoval krst Duchom Svätým, lebo práve o ňom prorokoval, a to skôr, než poznal akúkoľvek súvislosť s obetným baránkom! Ján prorokoval o krste Duchom Svätým bez toho, aby vedel, čo to znamená. Keď zistil, čo to znamená, zvolal: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ Jasne vidíme, že krst Duchom Svätým sa nedá oddeliť od kríža a pokánia.**

Udalosť na Turíce a ďalšie biblické príbehy o tom, ako boli ľudia pokrstení Duchom Svätým, správne pochopíme vtedy, keď porozumieme teológii krstiaceho proroka.

Niektorým čitateľom sa v súvislosti s tým vynorí v mysli množstvo otázok. Hlavne tým, ktorým bola téma „krstu Duchom“ prezentovaná v úplne iných súvislostiach. V mnohých kruhoch je totiž rozšírený názor, že krst Duchom nesúvisí s odpustením hriechov. Vyplýva to z toho, že ľudia nepoznajú teológiu Jána Krstiteľa a Ježiša alebo ju vedome ignorujú.

Iní zas tvrdia, že krst Duchom je „druhá skúsenosť“ po obrátení, respektíve znovuzrození. Môže nastať napríklad o dva mesiace alebo o tri roky. V každom prípade je však oddelená od obrátenia. Biblia učí opak. Jasne nám ukazuje, že obrátenie, krst Duchom a znovuzrodenie je to isté. Poďme sa na to pozrieť dôkladnejšie.

OBRÁTENIE, KRST DUCHOM A ZNOVUZRODENIE

KAPITOLA 4

Pojmy **obrátenie**, **krst Duchom** a **znovuzrodenie** označujú tú istú udalosť. Sú to rôzne stránky tej istej veci. Jednoducho by sme to vyjadrili takto:

- Obrátenie je to, čo musíš urobiť ty.
- Krst Duchom Svätým uskutočňuje Boh, keď sa vierou obrátiš.
- Výsledkom tvojho obrátenia a krstu Duchom Svätým je znovuzrodenie. Ako Božie dieťa začínaš nový život s Bohom Otcom.

Je to veľmi jednoduché. Tieto tri veci predstavujú jednu udalosť. Ide o to, čo musíš urobiť ty, čo robí Boh a čo je výsledkom oboch. Neexistuje krst Duchom Svätým bez úprimného obrátenia. Neexistuje znovuzrodenie bez odpustenia hriechov a obrátenia. Nikto sa ešte úprimne neobrátil bez toho, aby zároveň ne získal odpustenie hriechov a nenarodil sa znova. Nikto nebol skutočne pokrstený Duchom Svätým, ak sa úprimne neobrátil. Je to nezmysel, že človek sa dnes obráti a znovuzrodí a až po rokoch je pokrstený Duchom. Také „obrátenie“ neexistuje. Ešte bláznivejšie sú teórie, že pri obrátení človek získava trochu Du-

cha Svätého a pri druhej skúsenosti dostane zvyšok. Duch Svätý nie je „hromada“, ktorá sa dá rozdeliť. Duch Svätý je Osoba (!), s ktorou buď žijeme, alebo nie. O tom budeme hovoriť neskôr.

OČISTENIE CHRÁMU A KRST DUCHOM SVÄTÝM

KAPITOLA 5

Dôkaz o tom, že krst Duchom Svätým patrí k pokániu a obráteniu a predchádza znovuzrodeniu, nachádzame v evanjeliu učeníka Jána. Pozorne si prečítajte Jánovo evanjelium. Nejde pri tom len o náhodne zoradené príbehy, dokonca nie vždy v chronologicky správnom poradí, ale o vybrané Ježišove zážitky a posolstvá, ktoré majú určitý zmysel a cieľ. Ich poradie Ján vedome určil. Kto pozná Bibliu, určite si všimol, že Ján sa svojím myslenním líši od ostatných evanjelistov. Ján bol extrémne komplexný mysliteľ. **Pri čítaní si určite všimnete, že prostredníctvom Ježišových činov Ján predstavuje teologické témy, a to vo vedomom zvolenom poradí!** Ježiš často ľuďom rozprával podobenstvá, aby im niečo objasnil. Ján nám rozpráva Ježišove zážitky, aby nám nimi niečo ukázal. Pozrime sa na ne dôkladnejšie. V prvých štyroch kapitolách Ján zvestuje posolstvo evanjelia prostredníctvom „obrazov“ a „zážitkov“, ktoré doplnil veľmi dôležitými teologickými témami zoradenými do určitej postupnosti. Jánove rozprávania majú v prvých kapitolách jeho evanjelia takéto poradie: Ježišovo božstvo, teológia krstu Duchom Svätým, téma obrátenia, téma krstu Duchom Svätým, téma znovuzrodenia, téma duchovného života v plnosti – a stále znovu téma „Ježiš – obetný baránok, Ježišova krv, Ježišov kríž...“ Pozrime sa na to bližšie.

- V prvej kapitole začína Ján svoje evanjelium Ježišovým božstvom. Boh je Slovo a Slovo sa stalo telom. Potom sa cieľene dostáva k dôležitému bodu: Ježiš je Baránok Boží. Ďalej k téme poznania a vyznania hriechov, potrebe odpustenia hriechov, k téme pokánia – a k ohláseniu a teológii krstu Duchom Svätým.
- Druhá kapitola sa začína príbehom o svadbe v Káne. Prečo práve tento príbeh? Prečo ostatní evanjelisti o tomto začiatku Ježišových skutkov nič nehovoria? Ján sem tento príbeh zaradil zámerne. Po téme „Baránka Božieho“ chcel bezprostredne vyzdvihnúť dôležitosť Ježišovej krvi. Ježiš bol na svadbe, ale ľudia si ho nevšimnú. Neporozumeli krstiacemu Jánovi, ktorý ukazoval na Ježiša a zvestoval Božieho Baránka, ktorý sníma hriech sveta. Zostali povrchné nábožní. Usudzujeme to z toho, že majú pripravené nádoby na očisťovanie. Myslia si, že počas hostiny môžu zhrešiť. Majú pripravené „nádoby na očisťovanie“, aby sa potom mohli umyť od hriechov. Mnohí ľudia rozmyšľajú podobne. Myslia si, že môžu zneužívať Božiu milosť. Nepoznajú Ježiša. „Môžem pokojne hrešiť. Boh mi odpustí. Pôjdem jednoducho k Večeri Pánovej alebo na spoveď...“ Ježiš im túto možnosť povrchného očistenia berie, keď premení vodu určenú na očisťovanie na víno. Tým nám ukazuje, že povrchné náboženstvo sa musí skončiť – v Ježišovej krvi. Posolstvo: Právě očistenie je možné len v Ježišovej krvi. Boh očakáva pravé pokánie znázornené Jánovým krstom. Neprijíma nijaké povrchné „odpúšťajúce náboženstvo“ – znázornené svadbou v Káne – ako plášť pre život v hriechu. Jánove rozprávania majú zmysluplné poradie. Z posolstva jednotlivých udalostí vyplýva zvesť evanjelia ukrytá v Ježišových príbehoch. Ani ďalšia príhoda, očistenie chrámu, tu nie je náhodne! Ostatní traja evanjelisti rozprávajú o očistení chrámu až ku koncu Ježišovho pôsobenia. Ján o ňom podáva správu hneď na začiatku, pretože práve v tomto bode chce tým niečo

povedať. Svadba v Káne a očistenie chrámu majú práve v tomto poradí odovzdať dôležité posolstvo.

- **Ježiš očisťuje chrám! To je obraz krstu Duchom Svätým!**
O čo ide v tomto príbehu? Ježiš je v centre židovského náboženstva, v Božom chráme. Vidí však, že viera v Boha je veľmi povrchná. Tam, kde by mala byť svätosť, vládne hriech. To, že v chráme prebiehali povrchné obrady, bolo znamením celkového nasmerovania ľudského srdca. Ježiš horlí za to, aby bol Boží dom čistým domom modlitby. Aj my ľudia máme byť svätým chrámom, v ktorom býva Boh! Ježiš rázne očistil Boží chrám. Peňazomencom poprevracal stoly a bičom vyhnal všetkých z Božieho chrámu von. **Táto udalosť je obrazom krstu Duchom. Ježiš horlivo očistí svoj chrám!** Pri čítaní Biblie jasne rozpoznávame príklady a symboly, ktoré nám chcú pomôcť pochopiť, o čo Bohu ide. O čo ešte ide v súvislosti s chrámom? Pavol to opisuje takto:

„A vari neviete, že nepatríte sebe, ale že vaše telo je chrámom Svätého Ducha, ktorý vo vás prebýva a ktorého máte od Boha? Boli ste draho vykúpení. Oslavujte teda Boha vo svojom tele.“ (1Kor 6,19.20)

To je Ježišovým cieľom. Keď učeníci obdivovali chrám z kameňov, Ježiš im oznámil, že tento chrám bude zničený. Ježiš mal totiž iný plán! Chrám je v konečnom dôsledku symbolom nás ľudí, ktorých chce Ježiš očistiť, aby v nás mohol prebývať Boží Duch. Ty a ja by sme mali byť Božím svätým chrámom! **Ježiš vyhnal z chrámu povrchnú nábožnosť a všetko hriechne. To isté sa deje aj pri krste Duchom Svätým. Ježiš prichádza do nášho života a „ohňom a Duchom“ ho očisťuje od každého hriechu.** Ako Ježiš očistil chrám, tak chce očistiť aj nás! Práve to je Jánovým posolstvom. Ježiš nás chce Duchom očistiť od hriechu a povrchného náboženstva. Chce nás urobiť chrámom naplneným Duchom.

Príbehy v Jánovom evanjeliu sú dôkladne zoradené. Po téme pokánia, obrátenia a význame krvi predstavuje tému krstu Duchom Svätým. Až potom otvára tému znovuzrodenia!

- V tretej kapitole sa Ježiš rozpráva s Nikodémom o znovuzrodení, novom živote s Bohom. Ježiš hovorí, že sa musíme narodiť z vody a z Ducha, ak chceme vidieť Božie kráľovstvo a vstúpiť doň. „Vodou“ potvrdil Ježiš Nikodémovi všetko to, čo krstom vodou učil Ján: pokánie a obrátenie. Nikodém bol farizej. Farizeji sa nechceli dať pokrstiť. Ježiš sa však nevyhýba tejto téme. Keď hovorí o Duchu, vidí v budúcnosti uskutočnenie „krstu na kríži“ v nás ľuďoch. Posolstvo: Keď sme sa naozaj kajali, obrátili a prijali Ducha Svätého, ktorý očisťuje, narodili sme sa znova a boli obživení skrze Boha – pre Boha –, aby sme žili s Bohom! V celkovom kontexte to znamená: Kto sa obrátil k Bohu a verí v Ježiša, Baránka Božieho, ten je pokrstený Duchom Svätým a znova sa narodil. V tejto kapitole Ján celkom jasne cituje Pána Ježiša, ktorý hovorí o svojom vyvýšení na kríži, ako Mojžiš vyvýšil hada... V centre je kríž! Vždy!
- V štvrtej kapitole Ján rozpráva o živote v plnosti Ducha, ktorý nasleduje po pokání/obrátení, krste Duchom a znovuzrodení. Ježiš sa rozpráva so ženou pri studni. Posolstvom tohto príbehu je: Právě uctievanie sa neodohráva na nejakej špeciálnej hore alebo v nejakej náboženskej budove v nejaké zvláštne dni v roku, ale v Duchu a pravde. Je to skutočný, naplňujúci životný štýl. S Bohom by sme mali žiť všade. Všade byť pod vplyvom jeho Ducha. **Boh je Duch** a túži mať ctiteľov, ktorí ho uctievaajú v Duchu a v pravde.

Objavili ste tieto posolstvá v Ježišových príbehoch? Všímate si ich poradie a čo nám ním Ján chcel povedať? Na začiatku téma pokánia/obrátenia, potom význam krvi, krst Duchom Svätým, znovuzrodenie a následne život v Duchu. Evanjelista Ján nenapísal nijakú suchú učebnicovú teológiu, akých dnes máme veľa.

Prostredníctvom Ježišových príbehov zvestoval čitateľom evanjelium. Stačí si tieto kapitoly v pokoji prečítať a nechať Ducha Božieho pôsobiť na naše srdce. Tak prebieha názorné kázanie evanjelia.

Obrátenie, krst Duchom Svätým a znovuzrodenie sú to isté – a vedú k životu v Duchu! Obrátenie je to, čo musíme urobiť my; krst Duchom Svätým je to, čo robí Boh, keď sa úprimne obrátíme; znovuzrodenie je výsledkom oboch: začal si nový život s Bohom v Duchu! Je to také jednoduché...

Nechcime pochopiť krst Duchom Svätým oddelene od Jána Krsťiteľa a diela na kríži. Je nezmyselné a nebiblické oddeľovať krst Duchom Svätým od obrátenia a znovuzrodenia.

Kto oddeľuje krst Duchom Svätým od obrátenia a znovuzrodenia, zbavuje obrátenie a znovuzrodenie ich podstaty! Aký význam totiž majú bez očistenia od hriechov prostredníctvom Ducha Svätého?!

Kto oddeľuje krst Duchom Svätým od obrátenia a znovuzrodenia, ignoruje teológiu štyroch hlavných postáv Biblie: Jána Krsťiteľa, učeníka a neskoršieho evanjelistu Jána, Pavla – a samotného Ježiša!

PRAVÉ A FALOŠNÉ OBRÁTENIE

KAPITOLA 6

Mimochodom, čo je vôbec obrátenie? Niektorí ľudia hovoria o „druhej skúsenosti“. Vychádzajú z toho, že existuje prvá skúsenosť. Myslia tým obrátenie a znovuzrodenie (oddelené od krstu Duchom Svätým). Žasol som nad tým, čo títo ľudia zväčša chápu pod pojmom „obrátenie“. **Často nerobia nijaký rozdiel medzi „poznáním, že existuje Boh“ a skutočným odvrátením sa od hriechu.** Ľudia sa mylne domnievajú, že Boh je spokojný s tým, keď niekto „vie“, že existuje. Alebo keď „vie“, že je láskavý a milostivý. **Biblia však robí nebotýčny rozdiel medzi poznatkami o Bohu a obrátením!**

Adam vedel všetko o Bohu, „veril“ v Boha, dokonca chcel byť ako Boh! Musel však z raja odísť, pretože voči Bohu nemal správny postoj! Vedel všetko, ale obrátil sa Bohu chrbtom!!!

O kúzelníkovi Šimonovi sa v Biblii hovorí, že „veril“. Dokonca bol pokrstený vo vode. Po ničom netúžil viac, ako po „moci Ducha Svätého“! Ale Peter zhodnotil jeho postoj slovami, ktoré azda ani nemôžu byť horšie(!): nie je obrátený, ale „plný horkej žlče a v putách neprávosti“(Sk 8,13-24)!

Spoločenstvá, ktoré hovoria o druhej skúsenosti, často považujú vieru v Ježišovo meno za hlavné kritérium obrátenia. Je pravda, že sme a môžeme byť zachránení jedine vierou v Ježiša

a že v nijakom inom mene nie je spása. ALE Ján hovorí aj to, že mnohí uverili v Ježišovo meno, pretože videli znamenia, ktoré robil. Ježiš sa im však nemohol zverovať, pretože videl, čo majú vnútri (Ján 2,23-24). Nenachádzal tam úprimné obrátenie. Ľudia verili v Ježišovo meno, pretože videli znamenia a zázraky, ale robili si falošné nádeje. Spájali Ježišovo meno s falošnými predstavami. Verili v politické oslobodenie. V politického Mesiáša! Zázraky interpretovali nesprávne. Mysleli si, že Boh je s nimi nanajvýš spokojný a žehná im. Verili, že ich uzdraví, že budú bohatí a zvíťazia nad Rimanmi. Verili v Ježišovo meno, ale neodvrátili sa kajúčne od svojich hriechov. Nechápali evanjelium o Božom kráľovstve. Takáto „viera v Ježišovo meno“ nezachraňuje. Podobne „veril“ aj Šimon, a predsa bol ďaleko od obrátenia, krstu Duchom Svätým či znovuzrodenia! Nie každý, kto verí v Ježišovo meno, bude „spasený“, ako tvrdia mnohí.

Ježiš povedal, že sú ľudia, ktorí „vo viere“ vyhánajú démonov a prorokujú, ale Ježiš s nimi nechce mať nič spoločné, pretože svoj život nechcú zosúladiť s Božou morálkou (Mat 7,21-23).

Jakub dokonca píše, že aj démoni „veria“ (Jak 2,19). Majú však nepochybný dôvod triasť sa!

Vidíme teda, že nie každý, kto verí v Ježišovo meno a hovorí o znameniach a zázrakoch, je obrátený, respektíve spasený!

Musím povedať, že nemôžem pochopiť, ako sa tieto veci dnes ignorujú, keď o tom Biblia jasne hovorí. Chce nás totiž varovať. Dnes je situácia taká, že „bratom“ je každý, kto jednoducho iba „verí“. Ale čomu verí a či je skutočne obrátený a žije v posvätení, to nikoho nezaujíma.

To, čo majú všetci v uvedených veršoch spoločné, je, že „veria“ v Boha, ale nechcú sa k nemu obrátiť a žiť svätý život! Takáto viera je mŕtva a zostáva mŕtvou. Takáto viera nezachraňuje! Je jedno, koľko lásky človek vyznáva, ako veľmi usiluje o dar Ducha Svätého (Šimon) alebo koľko zázrakov a znamení

prežíva (Ján 2,23). Dokonca je jedno, koľko „duchovných služobností“ vykonáva (Mat 7,21). V skutočnosti nijakú duchovnú službu nekoná, ale žije v modernej náboženskej ilúzii a klame seba aj iných.

Bez pokánia a odvrátenia sa od hriechu je viera v Ježiša mŕtva. Je jedno, akú pozíciu a autoritu má človek v kresťanských kruhoch. Práve v tom tkvie jadro problému.

Dnes ľudia hromadne pokladajú za obrátených a „zachránených“ tých, ktorí sa možno nikdy neobrátili?

Dnes sa v masovom meradle odohráva presne to, čo je napísané v Biblii. Bol som na niekoľkých stretnutiach, kde boli niekoľkí ľudia vyhlásení za uzdravených. Potom sa zhromaždených spýtali, kto chce byť zachránený. Stačí len uveriť v meno Ježiš! Mnohí chceli byť spasení a „uverili v meno Ježiš“! Ale evanjelium, kríž, obrátenie, posvätenie... NIČ také sa tam nespomínalo! **Možno je to práve to, o čom sa píše v Mat 7,21 a Ján 2,23. Ľudia konajú v Ježišovom mene znamenia a zázraky, čím zvedú ďalších, ktorí „uveria v jeho meno“, pretože vidia znamenia a zázraky. Majú však falošné a sebecké nádej, napríklad na magické bohatstvo. Ježiš sa im však nemôže zveriť, pretože vidí do ich srdca. To, čo mnohí považujú za „prvú skúsenosť“, je často pravý opak! Sú oklamaní! Nie je to prvý krok (obrátenie) správnym smerom, ale zlým!**

Netvrdím, že je to tak vždy a všade. Chcem len upozorniť na určitý problém, ktorý je veľmi rozšírený.

Navštívil som množstvo „bohoslužieb“ a konferencií tohto typu. Nepočul som jediné kázanie na tému obrátenia. Keď som ľudí vyzýval k obráteniu, zazerali na mňa. Mnohí ma odmietli ako „zákonníka“. Ako si potom môže niekto myslieť, že ľudia pritom prežívajú obrátenie? Môžu byť výnimky. Ale nemýlim sa, keď tvrdím, že v takýchto kruhoch je pravé biblické evanjelium vytlačené inými prvkami.

Pravda je, že často sa hovorí o druhej skúsenosti, hoci chýba „prvá skúsenosť“!

Hovoríme o široko rozšírenom fenoméne, keď sa „krst Duchom Svätým“ káže ako druhá skúsenosť bez toho, aby sa vôbec spomenulo pravé obrátenie. V týchto kruhoch „evanjelium“ často už ani neexistuje. Mnohí „kazatelia“ celkom otvorene hovoria, že žijeme v novej dobe. Novej dimenzii Ducha. Téma kríža je minulosťou. Sloboda! Plnosť! Bohatstvo! Láska! Pohoda! Krst Duchom Svätým!...

Biblia učí nič iné. Jej ústrednou témou je obrátenie. Nejde len o vieru v existenciu Boha, či o poznanie, že Boh je láska. Vedel to Adam aj satan, keď sa od Boha odvrátili, aby sa sami realizovali! To isté robia mnohí dnes. Ospevujú Božiu lásku a potom idú domov, aby pokračovali vo svojej hriechnej sebarealizácii. Diabolské náboženstvo.

Viera v Božiu existenciu, lásku a milosť nie je nič viac a nič menej než predpoklad obrátenia, ale nie je to ešte samotné obrátenie!

Existuje pravé a falošné pokánie. Mnohí ľudia bedákajú nad hriechom, ale nepustia sa ho. Niektorí trpia dôsledkami hriechu a myslia si, že je to pokánie. Môže to byť len rýdze sebeckosť, nie obrátenie. Je jedno, čo si myslíme a ako to myslíme. Ak stále milujeme hriech alebo nechceme za hriech uznať to, čo za hriech považuje Boh, nemôžeme hovoriť o obrátení.

Mnohí chcú s Bohom uzavrieť „obchod“. Chcú konať dobré skutky, dávať dary či slúžiť, ak si budú môcť ponechať svoj jediný obľúbený hriech. Namýšľajú si, že teraz je Boh s nimi určite spokojný, pretože robia to a ono... Môžu sa stať váženými a zastávať v cirkvi vysokú pozíciu... Ale nie sú obrátení. To je spravodlivosť zo skutkov bez vyhliadky na požehnanie. S Bohom nie je možný nijaký taký „obchod“!

Ježiš zaplatil najvyššiu cenu, aká existuje, aby nás skrz-na-skrz posvätil. Kto to nechce, ten je úplne sebecký a stratený!

Existujú ľudia, ktorí zanechajú hriech, pretože majú strach z pekla, z následkov toho, že budú pristihnutí. Boja sa zdravotných či finančných škôd alebo rozbitých vzťahov, keby v tom hriechu pokračovali. Ale nemajú k hriechu skutočný odpor. Nerozoznávajú, ako veľmi je Boh a jeho zákon hodný lásky, neuvedomujú si brutalitu, ohavnosť a diabolské pôsobenie, ktoré so sebou hriech prináša. Vidia len trest a následky. Ak by sa toto odstránilo, v hriechu by pokračovali. Toto nie je obrátenie.

Pri pravom obrátení ide o to, že človek si uvedomuje Božiu dobrotu a to, aký odporný je satan a hriech. Človek sa od satana a hriechu odvráti a obráti sa k Bohu – vo viere –, a to dobrovoľne a z presvedčenia.

Kto sa skutočne obráti, ten nesmúti za hriechom, ale chce odeň utiecť, podobne ako človek, ktorého niekto drží pod studenou sprchou. Čím skôr chce vyskočiť a utiecť. Môžete sa snažiť zadržať ho, ale on chce s hriechom skoncovať, pretože si uvedomuje nádheru svätého života.

Kto sa skutočne obráti, prežíva utrpenie a zármutok. Je mu ľúto, ako žil (Rim 6,21; 2Kor 7,9). Vďaka pokániu a obráteniu a vierou v Ježiša, Božieho Baránka, prežíva „obrátený človek“ pri svojom obrátení krst Duchom Svätým. Jeho srdce naplní nesmierna radosť z nového života, ktorý sa nanovo buduje na odpustení a vzťahu s Bohom. V mnohých kresťanských spoločenstvách je pravdou opak. Keď ľudia počuli, že uveril bývalý majster v kulturistike, vyhadzovač a motorkár, pozývali ma do svojich zborov. Na môj veľký úžas niektorí „usporiadatelia“ chceli, aby som rozprával príbehy zo svojho „starého života“, ktorý sa mi medzitým zhnusil. „Zmlátil si veľa ľudí? Poznáš mafiu?“ ... Hlad po zle! Oči poslucháčov otvorené dokorán! Otvorené ústa! „Cool!“ ... Z nádhery obrátenia neboli až takí nadše-

ní. To sú bohoslužby, pri ktorých sa vzdáva pocta satanovi, nie živému Bohu.

Boh dal Pavlovi konkrétne poverenie:

„Vytrhol som ťa z tohto ľudu aj spomedzi pohanov, ku ktorým ťa posielam, aby si im otvoril oči, aby sa odvrátili od tmy k svetlu a od satanovej moci k Bohu, a tak dosiahli odpustenie hriechov a účasť medzi tými, ktorí sú posvätení vierou vo mňa.“ (Sk 26,17-18)

Boh očakáva konkrétne odvrátenie od satana a hriechu. Väčšina z tých, ktorí sa nazývajú kresťanmi, neveria, že satan existuje, preto sú slepí voči hriechu. Je pozoruhodné, že zrejme veria Bohu, prečo teda nie v satana? Pravda je, že neveria v Boha, v posolstvo Písma, ale svojej vlastnej náboženskej interpretácii. Nie sú obrátení. Pre nich je satan niekto, kto stojí s vidlami v peklých plameňoch alebo kto straší iba v ich teológii ako padlý anjel atď. Ale nezažili ho. To je znamením, že sú slepí voči hriechu. Uvedomujú si niektoré nehorázne a brutálne hriechy vo svete, ale si neuvedomili svoje vlastné otroctvo satanovi a hriechu. Kto sa obráti, vie, aký reálny je satan! Uvedomuje si, že ho zvädzal k hriechu. Pozná satanov hlas vo svojich myšlienkach, ktorý mu hovorí niečo urobiť a niečo nechať tak. Satan je bližšie, než si myslíme. Často nám podsúva svoje myšlienky a my si to ani ne všimneme. Považujeme ich za svoje vlastné! **Kto však nedokáže rozoznať satanove vnuknutia od svojich vlastných myšlienok, ten je ďaleko od obrátenia!** Peter vedel, ako rýchlo môže človek sadnúť satanovi na lep, aj keď to myslí naozaj dobre (Mat 16,21-23). Preto pred ním dôrazne varuje (1Pet 5,8).

Kto neverí v existenciu satana, neverí v skutočnosti ani v Boha Biblie. „Verí“ možno Bohu, hovorí možno o Ježišovi, ale to sa deje vo všetkých náboženstvách a ezoterických kruhoch!

Učeníci strávili s Ježišom tri roky. Zažili vzkrieseného Pána a osobne v ňom rozpoznali Boha! Ale kde je v Biblii napísané, že

sa v tom čase obrátili? Rozpoznávali v Ježišovi Boha, ale nerozumeli evanjeliu. Nevedeli, čo Boh od nich chce! To všetko si museli dať dokopy v priebehu oných štyridsiatic dní vyučovania tak, aby sa mohli rozhodnúť, či sa chcú obrátiť, alebo nie. O tom ešte budeme hovoriť. Najprv sa však pozrieme na ďalší pádny dôkaz toho, že krst Duchom Svätým nie je nijaká „druhá skúsenosť“.

DÔLEŽITÉ BIBLICKÉ TEXTY O KRSTE A DUCHU

KAPITOLA 7

V Biblii sú určité pasáže, ktoré priamo opisujú krst Duchom Svätým, ktorý ľudia subjektívne prežívajú. Napríklad Turíce alebo príbeh o stotníkovi Kornéliovi. Biblia uvádza konkrétne fakty, no niektoré veci sa odohrávajú neviditeľne. A tak sa vynára otázka: Čo sa vtedy skutočne deje? Ako to máme interpretovať? Celkom jednoducho. Biblia vysvetľuje samu seba. **V Biblii existujú iba tri miesta, v ktorých sú slová „Duch“ a „krst“ uvedené spolu.** Musíme im porozumieť, aby sme pochopili, čo sa v týchto príbehoch pri krste Duchom Svätým odohráva, viditeľne aj neviditeľne.

V prvom rade tu ide o otázku, kto krstí Duchom:

„Ten, ktorý ma poslal krstiť vodou, mi povedal: Na koho uvidíš zostupovať Ducha a spočívaj na ňom, to je ten, ktorý krstí Duchom Svätým.“
(Ján 1,33)

Odpoveď: Je to Ježiš, kto krstí Duchom Svätým.

Potom ide o súvislosť medzi pokáním a krstom Duchom Svätým:

„Ja vás síce krstím vodou na pokánie, ale ten, ktorý prichádza po mne, je mocnejší ako ja. Nie som hoden ani len nosiť mu sandále. On vás bude krstiť Duchom Svätým a ohňom.“ (Mat 3,11)

Ďalej ide o súvislosť medzi krstom Duchom Svätým a členstvom v cirkvi. A toto je nesmierne dôležité!

*„Tak totiž, ako je jedno telo a má mnoho údov, a všetky údy tela, hoci je ich mnoho, tvoria jedno telo, tak aj Kristus. Veď my všetci sme boli **pokrstení jedným Duchom v jedno telo**, či Židia, alebo Gréci, či otroci, alebo slobodní; a všetci sme boli **napojení jedným Duchom**.“ (1Kor 12,12-13)*

Najmä tieto posledné verše jasne odporujú myšlienke druhej skúsenosti. „Teória druhej skúsenosti“ totiž naznačuje, že obrátením a znovuzrodením sa ľudia stanú členmi cirkvi a potom, možno po niekoľkých mesiacoch alebo rokoch, musia byť pokrstení Duchom Svätým.

Pavol tu jasne hovorí, že ľudia sa stávajú členmi cirkvi pri krste Duchom Svätým!

Keď týmto trom biblickým miestam porozumieme ako celku, potom pochopíme nasledujúce posolstvo:

Keď sa kajáme a vo viere obrátime, Ježiš nám odpustí hriech tak, že nás pokrstí Duchom Svätým. Tým sa stávame údmi jeho tela – cirkvi – a začíname nový život s Bohom.

Je to celkom jednoduché. Krst Duchom Svätým je súčasťou tejto udalosti a nenastáva ako „druhá skúsenosť“ až po rokoch členstva v cirkvi! Pavol tu protirečí „teórii druhej skúsenosti“.

Existujú biblické texty, ktoré toto podporujú bez toho, aby spolu uvádzali slová krst a Duch. Z kontextu jasne vyplýva, že sú v nich obsiahnuté témy obrátenia, krst Duchom a znovuzrodenie. Napríklad v Petrovom liste:

*„A tak očistiac svoje duše **poslušnosťou** pravdy skrze Ducha cieľom nepokryteckého milovania bratstva **vrúčne milujte** jedni druhých z čistého srdca znova **splození** súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky. Lebo každé telo je ako tráva a každá sláva človeka ako kvet trávy; tráva uschla, a jej kvet opadol; ale slovo Pánovo zostáva na veky. A to je to slovo, ktoré sa vám zvestovalo.“*
(1Pet 1,22-25 Roh.)

Peter opisuje súvis medzi obrátením, krstom Duchom Svätým a znovuzrodením. Počujeme evanjelium a prostredníctvom Ducha sme očistení, keď ho aj poslúchame, teda keď sa obrátíme. Tak sme znovuzrodení a milujeme bratov. Znova tu vidíme kompletnú a jednoduchú súvislosť medzi kázaním evanjelia, obrátením, krstom (očistením) Duchom Svätým, znovuzrodením a výsledkom: životom (láskou) v cirkvi. Tieto veci patria nerozlučne k sebe!

Zistili sme teda, že krst Duchom Svätým nie je druhá skúsenosť, ale ústredné jadro „prvej skúsenosti“!

Doteraz sme hovorili o teológii krstiaceho proroka, evanjeliovej zvesti evanjelistu Jána, Pavlovej teológii a niekoľkých ďalších veciach. Pomaly sa blížime k vyliatiu Ducha Svätého na Turíce, aby sme pochopili, čo sa vtedy vlastne stalo.

OD JEŽIŠOVHO KRSTU VODOU PO KRST NA KRÍŽI

KAPITOLA 8

Prvým Ježišovým verejným vystúpením u Jána je krst. Prvé, čo Ježiš urobil, spočívalo v tom, že na seba vzal hriech sveta. Posledným Ježišovým verejným činom bolo, že ako Baránok Boží zomrel za hriechy sveta. **Všetko! Celý jeho verejný život a pôsobenie sú orámované témou odpustenia hriechov.** Tému krstu Duchom Svätým orámoval Ján slovami „Baránok Boží“.

Ježiš uzdravoval, aby upozorňoval na odpustenie hriechov (Mat 9,2). Pri viacerých príležitostiach ľuďom odpustil ich hriechy. Neboli to len prázdne slová. Dokonca aj cestou na kríž odpúšťal hriechy, aby tam zomrel práve za hriechy, ktoré ľuďom odpustil. Stále a všade bol Ježiš Baránok Boží, ktorý na seba berie hriechy sveta a nesie ich na kríž. **Nijaký príbeh v Biblii nepochopíte správne, ak ho oddelíte od kríža – a už vôbec nie „krst Duchom Svätým“.** Na kríži bolo dokonané naše očistenie od hriechov, náš „krst“, ako to nazval Ježiš.

„Je dokonané!“ (Ján 19,30)

Táto časť diela bola teda dokonaná. Ale Ježiš ešte neskončil. Jeho dielo ešte nebolo hotové ani v jednom človekovi. Prorocstvo proroka Jána sa ešte nenaplnilo. Nikto ešte nebol pokrstený

Duchom Svätým. Od krstu na kríži musí dôjsť ku krstu Duchom Svätým. Dielo kríža sa musí uskutočniť v nás – ľuďoch.

MEDZI ZMŔTVYCHVSTANÍM A TURÍCAMI

KAPITOLA 9

Teraz sa pozrime, čo bolo potrebné, aby sa dokonané dielo mohlo stať v ľuďoch skutočnosťou. Je to dôležité, ak chceme vedieť, čo je „predpokladom“ krstu Duchom Svätým. Stretávame sa tu s niektorými veľmi zaujímavými vecami, ktoré sú zároveň výzvou.

Téma obrátenia

Po troch dňoch vstal Ježiš z mŕtvych. Hneď začal učeníkmi ukazovať biblické súvislosti, týkajúce sa jeho ukrižovania. Týmto „štúdiom“ im otvoril oči (Luk 24,44-49). Dovtedy evanjeliu nerozumeli. Počas štyridsiatic dní tieto súvislosti prehľboval a učeníkov vyučoval (Sk 1,3). Ale vedieť nerovná sa veriť. Poznanie je predpokladom toho, aby sme mohli uveriť a obrátiť sa.

Vďaka tomu učeníci pokročili v „poznání“ tak ďaleko, že Ježiš mohol pokračovať vo svojom „diele“. Chcel sa vrátiť k Otcovi, aby dokonané dielo kríža uskutočnil v tých, ktorí veria. Na to ich Ježiš pripravoval. Ku konci týchto štyridsiatic dní v Biblii čítame:

„Raz, keď s nimi stoloval, prikázal im: Z Jeruzalema neodchádzajte, ale očakávajte splnenie Otcovho prísľubu, o ktorom ste odo mňa počuli: Ján

krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní pokrstení Duchom Svätým.“
(Sk 1,4.5)

Ježiš považoval za nesmierne dôležité, aby učeníci pochopili súvislosť medzi Jánovým krstom vodou a krstom Duchom. Čítame, čo ich Ježiš štyridsať dní učil. Hovoril im o Jánovom krste, o kríži a o krste Duchom Svätým – v súvislostiach!

Predtým Ježiš strávil s učeníkmi tri roky, počas ktorých nechápalí veci správne alebo si ich mylne vykladali. Turíce s vyliatím Ducha boli pred dvermi. Ježiš sa snaží, aby sa na prichádzajúce udalosti dívali zo správnej perspektívy, aby si ich neinterpretovali mylne. Pripomína im pôsobenie Jána Krstiteľa. Nadväzuje na to, čím vytvára priamu súvislosť medzi krstom vodou a prichádzajúcou „mega udalosťou“ – vyliatím Ducha. Ján predpovedal krst Duchom, ktorý sa má čoskoro stať skutočnosťou. „Krst Duchom“ nikdy nesmieme oddeľovať od obrátenia a odpustenia hriechov! Ježiš na to kladie veľký dôraz!

Učeníci to nutne potrebovali vedieť. Prečo? Pretože dovtedy vôbec nerozumeli spásu a dielu vykúpenia. Veľmi skoro vo svojom nasledovaní rozpoznali, že Ježiš musí byť Mesiáš, ale titul „Mesiáš“ spájali s mylnými predstavami. Ľud chápal tieto záslúbenia nacionalisticky. Očakával vyslobodenie spod nadvlády Ríma. Božie kráľovstvo si predstavovali ako pozemskú mierovú ríšu bez pohanských národov. Ako odmenu čakali od Ježiša bohatstvo a najvyššie pozície po jeho boku! Učeníci skoro uverili, že Ježiš je Mesiáš, ale veľmi dlho nechápali, že tento Mesiáš má v úmysle niečo iné, než očakávali!

Tak je to aj dnes. Mnohí veria v Ježiša Krista, ale s vierou v Ježiša spájajú veci, ktoré sú chybné alebo jednostranné – tiež v súvislosti s krstom Duchom. V mnohých cirkvách a na mnohých konferenciách sa prekrúca Božie slovo! Boh sa pre nás stal chudobný, aby sme my jeho chudobou zbohatli!

Verte! Vezmite si úver a kúpte si vilu a limuzínu! Boh vašu vieru odmení!... To sú bludy! Pavol hovorí, že od bohatstva máme

utekať, že chamtivosť je modloslužba atď. Práve v týchto kruhoch je veľmi rozšírený „falošný krst Duchom Svätým“.

Čo predovšetkým spájaš s menom Ježiš?

Anjel jasne povedal, s čím je spojené meno Ježiš:

„... dáš mu meno Ježiš, lebo on zachráni svoj ľud z jeho hriechov.“
(Mat 1,21)

Meno Ježiš priamo súvisí so záchranou od hriechov. Ježiš vedel, že ľudia za ním prichádzajú s mylnými očakávaniami. Keď šlo o uzdravenie, prišli všetci. Ježiš to však nepovažoval za najdôležitejšie. Oveľa dôležitejšie bolo odpustenie hriechov (Mat 9,2). Keď v ňom videli vodcu, ktorý by ich viedol proti Rimanom, eufória bola veľká. Ježiša chceli urobiť kráľom. Ježiš však utiekol. Keď začal hovoriť o veciach, ktoré boli oveľa dôležitejšie, ľudia ho opustili. Jeho najbližší mu nerozumeli ani slovo (Ján 6; Mat 16). Tak je to aj dnes. Vyzývame k prebudeniu! Chceme, aby boli všetci uzdravení. Prosperita! Naplnenie Duchom Svätým!... Volajte všetci haleluja! Amen! Keď prídeš s krížom, obrátením, posvätením a s Božím zákonom, každý je „bez inšpirácie“.

Ježiš sa spýtal svojich učeníkov, za koho ho ľudia pokladajú. Niektorí ho považovali za Eliáša, iní za Jána Krstiteľa, ktorý bol medzitým zavraždený. Peter vyznal, že Ježiš je Mesiáš... Ježiš sa potešil, že Peter ho nazýva Mesiášom. Biblia však jasne hovorí, že Peter titul Mesiáš vôbec nespájal s krížom. Učeníci a ich súčasníci videli v Mesiášovi politického osloboditeľa! Preto sa Ježiš na jednej strane tešil, že ho Peter nazýva Mesiášom, ale na druhej strane im musel **čo najprísnejšie zakázať hovoriť to iným!** Učeníci by totiž kázali politického Mesiáša! V dôsledku falošných očakávaní by to priviedlo národ do chaosu!

Keď učeníci uverili, že Ježiš je Mesiáš, Ježiš mohol postúpiť o krok ďalej a vysvetliť im, čo pravý Mesiáš urobí! Ježiš im roz-

právať o blížiacom sa utrpení v Jeruzaleme, o svojej smrti... Ale učeníci tomu nerozumeli. To sa nesmie stať! To predsa nejde! Mnohí „učeníci“ to ani dnes nechápu! Potrebujú zázraky, uzdravenia, bohatstvo... Nechápu, ako to súvisí s krížom! Peter chcel zabrániť tomu, aby Ježiš šiel na kríž. Svojou „dobre mienenou“ reakciou sa mu dokonca stal satanským pokušením. Sami si tento príbeh prečítajte (Mat 16,13-23). Dnes sa, samozrejme, nikto nesnaží zachrániť Ježiša pred krížom. Mnohí si však myslia: „To je smutné, že tam trpel. Ale dopadlo to dobre, zase žije...“ Vôbec však nechápu dôvod a zmysel kríža! **Dnes zažívame vzostup „kresťanstva“, ktoré už nepozná prioritu a význam kríža. Kvôli tomu je na širokej ceste do zatratenia!**

Prečo to všetko vysvetľujem? Na týchto udalostiach vidíme, aké ťažké to mal Ježiš, keď chcel svojich učeníkov oslobodiť od falošných predstáv, očakávaní, motívov a pomôcť im správne pochopiť napríklad pojem „Mesiáš“. To isté platí aj pri téme „krst Duchom Svätým“. Ľudia zvestujú „krst Duchom“ a niečo od toho očakávajú. Otázka je, či sa to zhoduje s tým, čo má na mysli Ježiš. Súvislosti Jánovho krstu, Ježišovho krstu vodou, významu Baránka Božieho, ktorý sníma hriech sveta, krstu Duchom Svätým, krstu Ježiša na kríži, oznámenia utrpenia v Jeruzaleme, smrti a vzkriesenia... Učeníci si to všetko nedokázali pospájať. Aj dnes s tým majú mnohí ťažkosti!

Ján priamo spojil krst Duchom Svätým so svojím krstom vodou, teda s vyznaním hriechov a potrebou odpustenia. Keď Ježiš pred Turícami pripravoval svojich učeníkov na túto udalosť, tiež priamo nadviazal na Jána a krst vodou! Ak túto nadväznosť ignorujeme, potom sa pri téme „krst Duchom“ dostávame do bludu. Ježiš kladie veľký dôraz na to, aby sme túto súvislosť videli!

Niektorí učeníci najprv nasledovali Jána Krstiteľa, potom Ježiša. Boli pri tom, keď Ján krstil. Všetci boli pravdepodobne pokrsení Jánom. Možno aj sami krstili, keď boli na cestách s Ježišom. Ale nechápali hĺbkou toho, o čo pri krste ide. Počuli, že Ježiš je Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta, ale pre nich to bola len

„okrajová nábožnosť“, pred ktorou mali rešpekt. Oni mali iné sny a ciele. Ježiš sa znova pokúšal zastaviť ich, ako to vidíme na jednej typickej udalosti. Dvaja z učeníkov prišli k Ježišovi a povedali:

*„Daj, aby sme sedeli v tvojej sláve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici. No on im povedal: Neviete, čo si žiadate. Môžete piť z kalicha, z ktorého ja pijem, alebo byť pokrstení krstom, ktorým som ja pokrstený? Oni odpovedali: Môžeme. Nato Ježiš povedal: Z kalicha, z ktorého ja pijem, budete piť. **Aj krstom, ktorým som pokrstený, budete pokrstení. Ale dať sedieť po mojej pravici alebo po ľavici nie je mojou vecou. Tie miesta patria tým, pre ktorých boli pripravené.**“ (Mar 10,37-40)*

Vidíme, že učeníkom šlo o kariéru v pozemskom kráľovstve! Ježišovi šlo o niečo úplne iné. Chcel, aby správne porozumeli krstu! Nevedeli, čo žiadali, pretože nič nepochopili! **Vidina „duchovnej kariéry a moci“ zatvrdila učeníkom srdce. Časom tam už nemohli preniknúť Ježišove znamenia a zázraky (Mar 6,52). V podobnom stave sa dnes nachádzajú mnohí ľudia. Zažili (zdanlivé) zázraky a chcú ďalšie. Zostávajú však zatvrdení!**

Ježiš vedel, že učeníci mu nerozumeli, keď hovoril o kalichu a krste. Vedel aj to, že nastane deň, keď to pochopia! Áno, učeníci budú v ére cirkvi sláviť Večeru Pánovu so správnym postojom a správnym chápaním „krstu“, ktorý Ježiš dokoná na kríži a uskutoční v nich. Ježiš tu dáva do súvisu „krst“ s Večerou Pánovou (kalichom). Tento kalich Večere Pánovej je v priamej súvislosti s „horkým kalichom“, ktorý Ježiš vypil – s jeho utrpením a smrťou.

Biblia hovorí jasne. Nenájde sa v nej žiadny oporný bod pre to, aby sme mohli pojem „krst“ chápať inak ako v priamej súvislosti s krížom. Toto museli pochopiť učeníci vtedy, a mali by aj dnes. Pojem „krst“ nemožno oddeliť od kríža!

Ďalšie správanie učeníkov dokazuje, že to nepochopili. Necháпали, čo bolo podstatné a rozhodujúce. Zakaždým, keď Ježiš

začal hovoriť o svojej smrti na kríži, učeníkov sa zmocnila neistota a nepochopenie. Keď sa Ježiš modlil v Getsemanskej záhrade a prosil ich o podporu, nereagovali. Keď Ježiša zatkli a odvedli, všetci sa rozprchli. Peter Ježiša trikrát zaprel. Keď Ježiš zomrel, na smrť zdesení a celkom rozčarovaní učeníci sa zamkli. Miesta po pravici a ľavici im boli ukradnuté. Rovnako aj oslobodenie od Rimanov a život na vysokej nohe.

Keď Ježiš vstal z mŕtvych, učeníci nepochopili všetko automaticky. Ježiš im pomohol pochopiť Písma nie prostredníctvom nejakých „magických zjavení“, ale tak, že im vysvetľoval (Luk 24,44.45). Nebolo to ani tak, že vyliatie Ducha zmenilo nevedomých a tak trochu po kariére túžiacich učeníkov na príkladných apoštolov naplnených Duchom. Nesmieme prehliadnuť, čo všetko sa odohralo počas štyridsiatich dní pred vyliatím Ducha.

Keď si to neuvedomujeme, od krstu Duchom budeme očakávať veci, ktoré sa musia stať pred ním a ktoré sú dokonca jeho predpokladom! Mnohí od krstu Duchom Svätým očakávajú to, čo Boh očakáva od nás pred ním!

Krst Duchom Svätým nenahrádza pochopenie pravdy, ktorej centrom je kríž, ale, naopak, predpokladá pochopenie pravdy!

Učeníci museli pochopiť súvislosť medzi Jánovým krstom, vyliatím Ducha a krížom. Šlo o budúcnosť cirkvi, rozšírenie Božieho kráľovstva a správne zvestovanie evanjelia. Lebo krst Duchom sa ešte neuskutočnil v žiadnom človekovi! Ježiš vedel, že sa to nestane len tak, samo od seba. Peter a ostatní učeníci nebudú automaticky pokrstení Duchom Svätým. Keď si niektorí učeníci uvedomili, čo to znamená, boli v pokušení zďaleka sa vyhnúť krstu Duchom Svätým! Hneď si o tom povieme.

Ján sa snažil pripraviť Ježišovo dielo na kríži a krst Duchom Svätým. Keď bolo dielo na kríži dokonané, vidíme Ježiša, že sa

tiež pripravuje. Musel pripraviť realizáciu dokonaného diela na kríži, musel pripraviť krst Duchom Svätým, aby učeníci pochopili, o čo ide, keď sa to stane.

Udalosť ako takú by si totiž mohli zle vysvetliť! Ježiš to neraz zažil. Nikto nepopieral, že robil zázraky, ale mnohí si mysleli, že ich robí satanovou mocou. Ježiš vedel, že samotné vyliatie Ducha si môžu vysvetliť úplne nesprávne, preto tomu chcel predísť.

Ježišovi bolo jasné, že skôr, než dôjde k vyliatiu Svätého Ducha, musí sa vrátiť späť k Otcovi. Stále znova to tým či oným spôsobom učeníkom pripomínal. Aj toto bola zásadná vec.

Učeníci museli pochopiť, čo sa stane v neviditeľne, kým bude Duch Svätý viditeľne a počuteľne vyliaty. Mnohí prehliadajú a nesprávne interpretujú neviditeľné, pretože ignorujú, čo o tejto téme učili Ježiš a Ján Krstiteľ!

Doteraz sme hovorili o slove „krst“. Mali by sme preskúmať aj slovo „Duch“. Inak nepochopíme, čo znamená „krst Duchom Svätým“ a čo sa skutočne stalo na Turíce.

DUCH SVÄTÝ – SILA ČI OSOBA?

KAPITOLA 10

Na konci štyridsiatic dní vyučovania čítame:

*„Raz, keď s nimi stoloval, prikázal im: Z Jeruzalema neodchádzajte, ale očakávajte splnenie Otcovho príslubu, o ktorom ste odo mňa počuli: Ján krstil vodou, ale vy budete o niekoľko dní **pokrstení Duchom Svätým**.“*
(Sk 1,4-5)

Čo si máme predstaviť pod pojmom „Duch Svätý“? Mnohí si myslia, že je to nejaká sila, lebo Ježiš hovorí:

„Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc...“
(Sk 1,8)

Je Duch Svätý „iba“ sila? Na základe tohto jedného textu by sme s tým mohli súhlasiť. Pri štúdiu Biblie však zistíme, že Duch Svätý sa nedá zredukovať na obyčajnú silu. Počas troch rokov a potom štyridsať dní sa Ježiš veľmi snažil, aby učeníci správne pochopili, čo ich chce naučiť. Kto si dá tú námahu a prečíta si evanjeliá, respektíve celú Bibliu, pochopí, že je to niečo viac ako sila. Táto téma súvisí s dôležitou náukou o Trojici. Samotné

slovo „Trojica“ sa v Biblii nenachádza, ale realita, ktorú ním vyjadrujeme, sa ako zlatá niť ťahá celou Bibliou!

Kto je v skutočnosti Ježiš?

Ježišovi veľmi záležalo na tom, aby jeho pravá povaha a identita boli vierohodne zjavené. Čo mal robiť? Jednoducho sa postaviť a povedať, že je Boh? Okamžite by ho usmrtili za rúhanie. Ježiš musel v procese „odhalenia“ postupovať opatrne. Snažil sa o to, aby učeníci pomaly, krok za krokom, napredovali v chápaní pravdy. Nechcel, aby sa „presýtili“. Tomáš napríklad pochyboval o Ježišovej pravej identite. Zažil znamenia a zázraky, ale tie by sa dali vysvetliť všelijako. Nikodém vedel, že s Ježišom musí byť Boh. Ale že by sám Ježiš bol Bohom?! Tak ďaleko vo svojom chápaní nedospel ani on. Iní považovali zázraky za dôkaz, že Ježiš sa spojil s diablom! Toto si síce Tomáš nemyslel, ale napriek tomu pochyboval. Nie o zázrakoch, ale o tom, kto Ježiš skutočne je a čo chce! Keď sa pred neho postavil vzkriesený Ježiš, Tomáš povedal dôležité vyznanie:

„Pán môj a Boh môj!“ (Ján 20,28)

Ježiš ho neopravil, pretože Tomáš trafil do čierneho! Ján o Ježišovi píše:

„On je pravý Boh a večný život.“ (1Ján 5,20)

Tomášovi trvalo nejaký čas, kým si to uvedomil! Ježiš s tým nemohol prísť hneď na začiatku. Nikto by mu neveril. Ukameňovali by ho skôr, než by niekto počul čo len zlomok evanjelia. Ježiš musel postupovať opatrne. Nemohol riskovať, že bude zabíjaty pred krížom. Toto nebezpečenstvo hrozilo! Viackrát! Napriek tomu stále nepriamo naznačoval, že on a Boh sú jedna osoba!

„Ozval sa Filip: Pane, ukáž nám Otca a to nám postačí! Ježiš mu povedal: Filip, tolký čas som s vami a nespoznal si ma? Kto videl mňa, videl aj Otca. Ako to, že teraz hovoríš: Ukáž nám Otca?“ (Ján 14,8-9)

Ako prosím? Ježiš tvrdí, že je jedno s Bohom Otcom?! Čo tým myslí? Ako tomu máme rozumieť?

Učeníci nemohli Ježišovi nič vyčítať. Nemohli ho obviniť zo žiadneho hriechu. Naopak! Ježiš žil príkladným životom. Boží zákon naplňal láskou. Konal znamenania a zázraky. Ale toto... To už bolo priveľa! „Kto vidí mňa, vidí Otca!“ Predstav si, že ti to povie niekto na ulici... Učeníci nemali nijaké námietky, ale nedokázali to pochopiť. Rozmýšľali podobne, ako mnohí ľudia dnes: Nemali by sme to chápať nejako inak?! Mali pred Ježišom ohromný rešpekt! Nedokázali pochopiť, že Boh Otec sa skutočne stal človekom, „Synom“, a že oni stoja pred ním! Nešlo im to do hlavy. Neskôr začína Ján svoje evanjelium takto: „Na počiatku bolo Slovo, to Slovo bolo u Boha a to Slovo bolo Boh.“ (Ján 1,1-14) Ježiš je Boh, ktorý sa stal človekom. Niekto nám musí „pomôcť“, aby sme pochopili správne, čo tým Ján myslí. Ján začína svoje evanjelium tým, že Boh sa stal človekom. Na konci evanjelia pochopil aj posledný pochybovač, kým je Ježiš: Môj Pán a môj Boh!

V Biblii často čítame, že Ježiš je „Syn Boží“. Niektorí to pokladajú za dôkaz toho, že Ježiš a Otec sú dve rozdielne osoby. Žijeme v individualistickej spoločnosti, kde sa zdôrazňuje samostatnosť a nezávislosť každého jednotlivca, preto takto rozmýšľame. Ale Ježiš žil v inej kultúre! Musíme si dať pozor, aby sme pochopili veci, ktoré nám chce Ježiš povedať. Inak by sme mohli dôjsť k nesprávnym záverom. Keď Biblia napríklad hovorí, že Ježiš je „Syn Boží“, nesmieme si myslieť, že Boh Otec má v nebi manželku, s ktorou splodil Syna. V prípade „Otca“ a „Syna“ ide o niečo celkom iné.

S pojmom „syn“ sa vo vtedajšej židovskej kultúre nespájala „odlúčenosť“, „samostatnosť“ či oddelenosť od otca, ako to individualisticky vnímame my. Skôr pravý opak. Otec bol prí-

tomný v osobe syna, ak šlo napríklad o spory o pozemky, súdne pojednávania a ďalšie veci. Názor syna sa nelíšil od názoru otca; syn reprezentoval otcov názor. V synovi ľudia videli otca a počuli jeho názor, pretože syn mal otcovu autoritu a splnomocnenie – koniec koncov bol „synom“, teda niekým, kto bude po otcovi všetko dediť a teda pokračovať v otcovom živote! Toto mal Ježiš na mysli, keď hovoril o tom, že je Božím Synom. Nezdôrazňuje tým nezávislosť od Otca, ale naopak! Ježiš tým zdôrazňuje jednotu so svojím Otcom! Musíme čítať Bibliu, aby sme správne pochopili vzťah medzi Synom a Otcom.

„Ja a Otec sme jedno!“

Ježiš nehovorí: „Môj Otec je môj Otec, ale ja s ním nechcem nič mať.“ Nehovorí ani tak, ako hovoria niektorí dnes: „So svojím otcom nemám nič spoločné!“ Ježiš nechce, aby sme ho chápali individualisticky, keď hovorí o Otcovi a Synovi. Chce, aby sme si uvedomili, že on a Otec sú jedno – rovnaké osoby. Boh sa stal človekom. Na svete nie je lepší príklad, ktorý by mohol Ježiš vo svojej múdrej prezieravosti použiť, ako „Otec a Syn“. Otec a Syn žijú vo vzájomnom stotožnení – ide o „identitu“. Čím ďalej tým viac dával Ježiš najavo, že on, „Syn“, je totožný s Bohom Otcom. Ježiš je Boh.

Aj učeníkom chvíľu trvalo, kým pochopili, aká je táto jednota úplná. Keď Ježiš vstal z mŕtvych, aj ten, ktorý najviac pochyboval, povedal: „Môj Pán a môj Boh!“ **Ježiš ho neopravil! Mali by sme si dávať pozor, aby sme sa nesnažili niečo „opravovať“.** Tým by sme to len sfaľovali.

Aj Pavlovi je to celkom jasné. Cituje Joelovo proroctvo, kde je napísané: „*Každý, kto bude vzývať jeho meno, bude zachránený...*“ (Joel 3,5) Tieto slová sú v hebrejčine a pri slove „Hospodin“ stojí „JHVH“ („Jahve“). Pavol cituje tento verš a aplikuje ho na Ježiša (Rim 10,9.13). Tým jednoducho hovorí, že Ježiš je Jahve – v jeho mene je záchrana! To by bolo potrebné povedať svedkom Jeho-

vovým, ktorí popierajú božstvo Ježiša. Toto miesto totiž vo svojom preklade Biblie zámerne preložili nesprávne.

Stručne sme si vysvetlili, že Ježiš a Boh Otec sú jedno. Teraz sa pozrime, ako do tejto jednoty zapadá Duch Svätý.

Svätý Boh Biblie nie je človek z mäsa a krvi. Ježiš povedal:

„Boh je Duch.“ (Ján 4,24)

Svätý Boh je Svätý Duch! Nevie, ako si predstavujete Boha. Biblia nám hovorí, že Boh sa nedá k ničomu prirovnať. K čomu zo svojho stvorenia by sa mohol Boh prirovnať? Bolo by to niečo podobné, ako keby som skonštruoval motorku a potom sa snažil pripodobniť k jej súčiastkam. „Som ako zadné svetlo, podobný oleju do prevodovky...“ To nejde! Pre Boha nie je jednoduché vyjadriť samého seba v prirovnaniach.

Všetko, čo existuje, môžeme rozdeliť do dvoch kategórií: Stvoriteľ a stvorenie. Boh nestvoril sám seba. Nie je hmota ani farba... Boh je iný než všetko stvorené – Boh je Duch. **„Duchovná existencia“ je to, čím sa Boh odlišuje od všetkého stvoreného.** Boh je Duch. Tento Duch je osoba. Boh je Svätý Boh a Duch. Čo alebo lepšie povedané „kto“ je teda „Duch Svätý“? Duch Svätý je osoba – večný a Svätý Boh.

Pri čítaní Biblie zistíš, že Duch Svätý je znázornený ako osoba: Utešiteľ (nie iba útecha), Učiteľ (nie vyučovanie či teória), Tešiteľ, dokonca Pán! Pavol hovorí, že Duch je Pán! (2Kor 3,17) Biblia hovorí o Duchu Svätom ako o osobe! Je veľmi zaujímavé, že v Biblii sa hovorí o Duchu Božom, o Duchu Kristovom a o Duchu Svätom... Boh je Duch!

Skúsme si to trochu priblížiť. Vezmime si napríklad vodu. V tuhom skupenstve je to ľad, v kvapalnom voda a v plynnom je to vodná para. Stále je to však H₂O. Podobne je to s Bohom Otcom, Bohom Synom a Bohom Duchom Svätým. Je to stále jeden Boh! Biblia jasne hovorí, že to nie sú traja Bohovia, ale jeden Boh.

„Počuj, Izrael, Hospodin je náš Boh, Hospodin jediný.“ (5Moj 6,4)

Tento jediný Boh sa v Biblii predstavuje viac ako sedemdesiatimi rôznymi menami, aby tým poukázal na rozličné veci. Boh sa zjavuje týmito tromi spôsobmi (Otec, Syn a Duch Svätý), aby sme pochopili rôzne veci. Uvediem príklad. Muž môže byť otcom rodiny, zároveň policajtom a futbalistom. Zakaždým ho vidíme v akcii iným spôsobom. Nie je totiž len policajt. Ak ho poznám iba ako policajta, ktorý s pištoľou v ruke naháňa zločincov, potom ho nepoznám celkom dobre. Je to aj niekto iný. Môže sa láskyplne hrať s deťmi a mať v ruke bábiku. Tak je to aj s Bohom. Je veľmi rozmanitý. Je Stvoriteľom, Kráľom, Sudcom, Otcom, Synom... Všetky tieto pomenovania odkazujú na určité veci a pravdy o Bohu. Biblia kladie veľký dôraz na to, aby sme videli, že pritom ide o jedného Boha, ktorý je Duch.

Večný Boh Duch sa stal človekom, aby zomrel na kríži za naše hriechy, aby nás zmieril sám so sebou. Pavol napísal:

„Veď Boh v Kristovi zmieril svet so sebou.“ (2Kor 5,19)

Ako bol Boh v Kristovi? V Duchu! Boh nie je telo a krv. Boh je Duch. Preto sa musel Ježiš po svojej smrti a zmŕtvychvstaní vrátiť k Otcovi, aby mohol znovu prísť v Duchu Svätom. Ježiš sa vrátil k Otcovi, aby splnil svoje zaslúbenie. Ježiš a Otec si v nás chcú urobiť príbytok – v Duchu. Výsledkom bude, že my ľudia sa staneme „chrámom Ducha Svätého“. Prečítajte si niekedy 14. kapitolu Jánovho evanjelia. Uvidíte, ako sa Ježiš snaží, aby sme túto súvislosť pochopili.

„Ježiš mu odpovedal: Ak ma niekto miluje, bude zachovávať moje slovo a môj Otec ho bude milovať. A prídeme k nemu a urobíme si u neho príbytok.“ (Ján 14,23)

Ježiš sa snažil o to, aby učeníci vnímali túto jednotu medzi Otcem, Synom a Duchom Svätým. Ako príde Otec a Ježiš k nám?

„No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.“ (Ján 14,26)

Otec pošle Ducha Svätého v mene Ježiša. Na inom mieste Ježiš hovorí:

„Nenechám vás ako siroty, prídem k vám.“ (Ján 14,18)

Tak kto to vlastne príde? Duch Svätý? Alebo Ježiš? Aj Otec má prísť a urobiť si v nás príbytok? Pochopíme to iba vtedy, keď uvidíme jednotu týchto troch osôb. Otec a Ježiš prichádzajú v Duchu Svätom. Keď Ján opisuje očistenie chrámu, chce tým povedať, že Ježiš nás chce očistiť Duchom Svätým a urobiť z nás Boží chrám.

Duch Svätý teda nie je sila, ktorá nás automaticky urobí svätými. Ak by to tak bolo, ako by potom mohol niekto zablúdiť a znova hrešiť? Ako sa mohol Peter po svojom krste Duchom správať tak, že ho musel Pavol napomenúť? Ducha Svätého, pôsobenie Ducha a krst Duchom Svätým nepochopíme správne, ak Ducha Svätého zredukujeme na „silu“ a myslíme si, že život v Duchu pobeží ako nejaký svätý samochod. Nie, Duch Svätý je osoba. Žiť v Duchu môžeme vďaka jeho prítomnosti, ak s ním máme osobný vzťah, veríme mu, sme mu poslušní a odovzdaní.

Pri krste Duchom nejde teda v prvom rade o citové vzrušenie, emocionálne nakopnutie či „načerpanie božskej sily“, ale o **zmierenie s večným Bohom! Ide o tvoj osobný vzťah s Bohom! Vydávame sa pod „vplyv“ Ducha, a tým do „plnosti“ pozhnaného spoločenstva s Bohom!**

Peter dlho nič nechápal. Neskôr napísal niečo pozoruhodné. Spomeň si na Ježišove slová „naplniť spravodlivosť“ a na slová apoštola Pavla: „Toho, ktorý nepoznal hriech, urobil za nás

hriechom, aby sme sa v ňom stali Božou spravodlivosťou.“ Čo napísal Peter?

„Ved' aj Kristus trpel raz navždy za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby vás priviedol k Bohu...“ (1Pet 3,18)

Ježiš hovoril Jánovi Krstiteľovi o tom, že musí naplniť všetko, čo je spravodlivé preto, aby nás priviedol k Bohu! Krst Duchom Svätým nás vedie priamo k Bohu – Duchu, resp. privádza večného Boha priamo k nám, lebo Boh je ten Duch, o ktorého pri „krste Duchom Svätým“ ide.

„My sme predsa chrám živého Boha, ako hovorí Boh: Budem v nich prebývať a medzi nimi prechádzať sa, a budem ich Bohom a oni budú mojim ľudom.“ (2Kor 6,16)

V Duchu Svätom k nám prichádza Boh osobne, nie iba nejaká sila!

Biblia je veľmi bohatá na rôzne príklady a symboly, ktoré sa často dopĺňajú alebo znamenajú to isté. Dôležité je práve to, že prostredníctvom Ježiša sa vraciame k Bohu (Ján 14,6) a prostredníctvom Ježiša sa Boh vracia k nám (2Kor 6,16). S tým súvisí veľa vecí, ale teraz potrebujeme pochopiť:

Pri krste Duchom Svätým prichádza Ježiš a Otec v Duchu, ako to Ježiš zaslúbil. Vo veriacich sa uskutočňuje dokonané dielo kríža. Veriaci človek sa prostredníctvom Ježišovej krvi a Ducha stáva očisteným chrámom Ducha, Božím príbytkom.

Boha nemôžeme rozdeliť. Jedna časť tu, druhá časť tam... To je absolútne zlý obraz. Plnosť Ducha sa tiež nedá chápať tak, že sa prirovnáme k fľaši. Nadvihneme viečko, pustíme Ducha dnu, zavrieme viečko, a sme naplnení! Ide o to, že celým svojím životom sa dostávame pod Boží „vplyv“, žijeme v poslušnosti Bohu, pokiaľ ide o naše ciele, hodnoty, priority... Iba ak ostávame pod

týmto „vplyvom“, Duch Svätý „prúdi“ v plnosti. Plnosť neznamená blažené opojenie, ale život v úplnom súlade s Bohom. Prežívame radosť z čistého svedomia. Získavame vnútornú radosť z toho, že robíme dobro! Nikto nemôže žiť v hriechu a mať túto radosť Ducha. Nemôžeme sa mať „dobro“ so „zlým“ svedomím!

To bol dôvod, prečo sa aj učeníkom nedarilo. Trápilo ich, ako sa zachovali v Getsemanskej záhrade a počas úteku, ako Ježiša zapreli... Trápili sa kvôli všetkým chybám a hriechom, ktorých sa dopustili, kým boli s Ježišom. Ich výčitky svedomia boli opodstatnené. Je zaujímavé, že niektorí ľudia stále vyzdvihujú Ježišových učeníkov na „svätý piedestál“. Keď si však prečítame evanjeliá, zistíme, že to tak nebolo. Pýcha, tvrdosť srdca, namyslenosť, malovernosť, neviera... Sprevádzať to učeníkov až po kríž. Ani stopa po dokonalosti. O to viac vyniká nádherný príklad Ježišovej trpezlivosti.

Až po zmŕtvychvstaní učeníci pochopili, že Ježiš je Boh. A nie len to. Museli pochopiť oveľa viac. Museli uvidieť a pochopiť Božie Slovo a jeho vôľu z pohľadu kríža. **Nič v Biblii nepochopíme správne, ak to oddelíme od kríža!**

Po štyridsiatich dňoch vyučovania to nebolo o poznaní či nevedomosti. Poznatkov im stále pribúdalo. Porozumeli Písmam. Jasne videli, prečo musel Ježiš trpieť, zomrieť a byť vzkriesený. Pochopili symbol Božieho Baránka a odpustenia hriechov. Otázkou zostalo, či si uvedomili, že ich starý život musí skončiť, aby v nich mohol Ježiš začať žiť novým životom. Otázkou nebolo, či poznali význam kríža a realitu zmŕtvychvstania, ale či budú ochotní toto poznanie do dôsledkov vo viere nasledovať.

Aby došlo ku krstu Duchom Svätým, bolo dôležité mať správne **poznanie**. Rovnako dôležitý je však aj náš **postoj**! Samotné poznanie nezachraňuje.

SPRÁVNY VNÚTORNÝ POSTOJ KU KRSTU DUCHOM SVÄTÝM

KAPITOLA 11

Mnohí si myslia, že zbabelý a vrtkavý Peter sa stal vzorným apoštolom vďaka krstu Duchom Svätým. Takto prehliadajú nielen oných štyridsať dní vysvetľovania, ale aj:

- osobný rozhovor medzi Ježišom a Petrom **pred** Turícami,
- vnútorný zápas a proces rozhodovania, ktoré po ňom nasledovali,
- intenzívne spoločné modlitby pred Turícami.

Tieto tri veci majú svoje miesto **pred** krstom Duchom Svätým.

Najprv musel Ježiš štyridsať dní vysvetľovať učeníkom rôzne veci. Potom ich musel vyzvať, aby ho nasledovali. Musel tam byť správny postoj! Ježiš Petrovi predpovedal, že aj on bude ukrižovaný (Ján 21,15-23). Peter sa cítil ukrivdený a chcel o tom s Ježišom diskutovať. Ale Ježiš mu celkom otvorene hovorí, o čo ide. Ježiš nechcel od Petra iba „vyznatie lásky“, ale skutočnú lásku!

Pravé Turíce neboli „upokojujúcou konferenciou plnou prázdnych vyznaní lásky“. Ježiš požadoval dôsledné nasledovanie a absolútne odovzdanie.

Ježiš bol k Petrovi tvrdý. Prečo? Pavol neskôr napísal:

„Boh skončil s časom nevedomosti a teraz ľuďom hlása, aby všetci a všade robili pokánie.“ (Sk 17,30)

Ježiš bol počas troch rokov trpezlivý. Chápal nevedomosť učeníkov. Na kríži sa modlil:

„Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“ (Luk 23,34)

Dokonca aj v najväčšom utrpení na kríži Ježiš myslel na nevedomosť ľudí. V nej videl jediný dôvod, prečo prosiť o odpustenie. Nemohol akceptovať, aby učeníci niečo pochopili a potom odmietli niesť dôsledky. Ježiš rozumel Petrovi, keď vyhlasoval, že ho nezradí. Keď ho trikrát zaprel, Ježiš sa naňho súcitne zahľadel. Teraz však Peter videl Zmŕtvychvstalého. Teraz vedel, že existuje večný život a že raz nastane všetko nové! Teraz mu Ježiš vysvetlil a ukázal, o čo ide. Teraz už nemôže mať nijaké výhovorky ani ospravedlnenia. Teraz Ježiš vyžadoval plnú vieru a odovzdanie. Som príliš tvrdý, keď poviem, že Ježišova trpezlivosť bola takmer na konci? Už v priebehu tých troch rokov im povedal: „Ako dlho vás mám ešte znášať?“ Keď si Peter myslel, že nadržia Jánovi, Ježiš zareagoval dosť ostro:

„Ak ho chcem nechať, kým neprídem, čo ťa do toho? Ty ma nasleduj!“

Peter musel od základu zmeniť svoj postoj! To je súčasťou pravého obrátenia. Nie iba poznanie pravdy a vyznávanie lásky.

Čo by sa stalo s Petrom, keby teraz odišiel preč urazený alebo vystrašený? Zažil by vyliatie Ducha s ostatnými? Bol by pokrstený Duchom Svätým? Stal by sa mocným svedkom evanjelia? Nie.

Vidíme, že správne poznanie je človeku nanič, ak nemá správny postoj. Petrovi hrozilo nebezpečenstvo, že sa stiahne. Všetko by síce vedel, o všetkom by mohol hovoriť a diskutovať, ale nebol by pokrstený Duchom Svätým. Nikdy by sa z neho nestal ten Peter, ktorého mohol Boh úžasným spôsobom použiť na svoju slávu – v živote, kázaní, písaní aj smrti.

Takže tu nejde len o zvrchované pôsobenie Ducha Svätého, ktoré z úbohého učeníka urobí svätého apoštola, ako to mnohí hlásajú a očakávajú na „konferenčných prebudeniach“, ale o proces, ktorý pomaly, ale isto vedie k rozhodnutiu, pravému obráteniu, úprimnej modlitbe a pravému naplneniu Duchom. Pritom je dôležité, aby sme Ježiša poslúchali a rozumeli mu. Ježiš nemá záujem o povrchné vyznanie lásky. Videl Petrov skutočný postoj, ktorý veru nemal budúcnosť.

Jasne vidíme, že sú veci, ktoré od nás Ježiš žiada pred vyliatím Ducha, aby vôbec došlo ku krstu Duchom Svätým.

Aj učeníci majú svoju Getsemanskú záhradu

Učeníci boli počas Turíc spolu a modlili sa. Myslíte si, že to bolo také modlitebné stretnutie, aké dnes zažívame na rôznych miestach? Jedni driemu, druhí už dávno nechodia?! Nie, učeníci boli absolútne bdeli! Peter rátal s tým, že podľa „Otcovho zaslúbenia“ čoskoro príde o život. Nezostáva mu veľa dní! Videl, čo sa stalo s Ježišom. Umučili ho a ukrižovali! Peter z toho vyvodil, že Ježišova predpoveď sa veľmi rýchlo splní. Nemal nijaký dôvod veriť, že bude dlho žiť. Myslel si, že čoskoro ho čaká hrozná smrť.

Modlitba v hornej miestnosti bola pre Petra a ďalších prítomných skúsenosťou z Getsemanskej záhrady!

Ježiš sa musel pred svojím „krstom na kríži“ k tomuto kroku, k tomu strašnému utrpeniu, prebojovať v Getsemanskej záhra-

de. Teraz museli aj učenici pred „krstom Duchom Svätým“ prejsť svojou vlastnou Getsemane!

Peter mohol vziať nohy na plecía! Určite bol v pokušení urobiť to! Myslím si, že Ježiš mal podobné rozhovory aj s ostatnými učeníkmi. Všetci boli zmätení a nepokojní!!! **V hornej miestnosti prežili učenici svoju vlastnú Getsemanskú záhradu!** Vydali svoj život ako živú obeť, aby ich Boh mohol použiť na svoju slávu. „Osláviť Boha“ znamenalo pre Petra osláviť ho neskôr svojou smrťou. Nech by sa bolo stalo čokoľvek, chceli skoncovať so svojimi vlastnými predstavami, plánmi, cieľmi, hodnotami, prioritami a motívmi. Skoncovať so všetkým! Skoncovať s týmto úbohým životom v úbohom svete! Skoncovať so snami o vysokom postavení v Božom kráľovstve! Skoncovať s kariérou a prestížou, nadutosťou a so zbohatnutím! Skoncovať s „wellness náboženstvom“! Chceli už iba to, čo chce Boh, nech by sa stalo čokoľvek. Chceli byť pri tom, keď nastane Boží nový poriadok!

To všetko sa stalo pred krstom Duchom Svätým! Bol to predpoklad, aby učenici mohli byť Duchom Svätým pokrstení. Toto odovzdanie nespôsobil Duch Svätý. Muselo k nemu dôjsť, aby Duch Svätý prišiel!

Pavol neskôr napísal:

„Povzbudzujem vás teda, bratia, pre Božie milosrdenstvo, aby ste prinášali svoje telá ako živú, Svätú, Bohu príjemnú obeť, ako svoju duchovnú bohoslužbu. A nepripodobňujte sa tomuto svetu, ale premeňte sa obnovením zmysľania, aby ste vedeli rozoznať, čo je Božia vôľa, čo je dobré, čo mu je príjemné, čo je dokonalé.“ (Rim 12,1.2)

Keď sa Ježiš spýtal Petra, či ho miluje, Peter odpovedal, že áno. Bol pripravený vykonávať službu. Peter bol pripravený zúčastniť sa na „bohoslužbe“. Vyznávať lásku a pást baránkov, ovce... Ale Boh chce v prvom rade inú bohoslužbu. Vyžaduje úplnú oddanosť ako svätú a Bohu milú obeť. Toto (ešte) Peter nechcel. Aký je tvoj postoj?

Všetko, čo konáme pre Boha bez tohto postoja, si nezaslúži názov bohoslužba.

Nechápem, ako sa môže rozhovor medzi Ježišom a Petrom tak prekrúcať. Pri väčšine kázaní ide iba o lásku, lásku, lásku... bez toho, aby ľudia pochopili, čo sa tu skutočne deje; o čom je skutočne láska, ktorú Ježiš očakáva! Ježiš sa očividne nedá ovplyvniť prázdnyimi vyznaniami lásky! Videl, čo je v Petrovom vnútri. Mohol vyznávať lásku a byť pripravený konať službu, ale nemal ten správny postoj, ktorý je pre službu v cirkvi nevyhnutný. Nemal taký postoj, ktorý by sa dal nazvať láskou! Niečo sa muselo zmeniť. Práve k tomu ho Ježiš vyzýval. Práve to (ešte) Peter nechcel. A práve o to šlo v hornej miestnosti! O pravú premenu života prostredníctvom obnovy zmýšľania. Peter sa musel rozhodnúť a zmeniť svoj postoj.

Pavlove slová o odovzdaní a posvätení života ako živkej bohoslužbe platia, samozrejme, stále. Svoju myseľ musíme neustále obnovovať – a ísť čoraz hlbšie. Pri krste Duchom Svätým nesmie chýbať tento postoj.

Pavol (Rim 12,1-3) hovorí o „rozumnej bohoslužbe“, nie o „emocionálne vybičovanom citovom opojení“. Potrebujeme aj svoj rozum! Svoje chápanie! Všetko svoje sústredenie! Len tak sa dostaneme k tomu, čo môže Boh požehnať. Ako sa cítil Peter, keď sa prebojoval k tomu, že chce skutočne osláviť Boha? Ako sa cítil Ježiš v Getsemanskej záhrade, keď sa celkom odovzdal? Ako sa cítil na kríži? Nečítame o nijakých podmanivých návaloch emócií, aké bývajú na niektorých konferenciách vyvolané zvukovými vlnami! Učeníci dali svoje telá ako živú, svätú a Bohu milú obeť, podobne ako predtým Ježiš. Týmto odovzdaním dokonal Ježiš dielo na kríži. Takéto odovzdanie je potrebné, aby sa toto dokonané dielo uskutočnilo v nás.

Čo všetko bolo nutné, aby učeníci skutočne zažili Turíce? Vyliatie Ducha Svätého automaticky nezmení vlažných učeníkov

na zapálených apoštolov prostredníctvom spevu, poskakovania a tanca...

Duch Svätý pôsobil už pred Turícami cez Božie Slovo, samotného Ježiša – Božieho Slova, ktoré sa stalo telom, cez vyučovanie, výklad, výzvy... Svätý Duch tým sledoval jeden cieľ: aby sa ľudia odovzdali Bohu a jeho veci! Duch Svätý pôsobil na srdcia učeníkov „zvonku“, aby otvorili svoje srdce a odovzdali sa Bohu, aby Boží Duch mohol očisťujúcim spôsobom vstúpiť do ich života.

Musíme si uvedomiť, že Duch Svätý nie je iba „sila“, ktorá nás jednoducho premení, alebo nepremení. Mnohí chodia z jednej konferencie na druhú a očakávajú, že ich Duch Svätý morálne premení. Stretol som ľudí, ktorí navštívili množstvo konferencií vo viere, že po modlitbe sa ich život zmení. Keď vo svojom živote nezistili nijakú zmenu, rozhodli sa ísť na ďalšiu konferenciu... Alebo sa vzdali. **Je vzbúrou očakávať od Boha to, čo on očakáva od nás.** Čo by si pomyslela matka o svojom synovi, keby ho nabádala, aby si upratil izbu a on by odpovedal: „Nie, počkám, kým ju upracješ ty.“ Boh očakáva, že si svoj život dáme do poriadku! A to hneď! Ale my hovoríme: „Nie, to má láskavo urobiť Boh prostredníctvom krstu Duchom Svätým. Inak budem ďalej hrešiť.“ Vidíte ten omyl? Rozprával som sa s niektorými ľuďmi, ktorí chodili z konferencie na konferenciu, aby sa za nich niekto modlil. Keď som sa ich konkrétne spýtal, či chcú skutočne zanechať ten alebo onen hriech, jasne povedali, že nie! Zvláštne. Chcú byť pokrstení Duchom, ale srdcom Bohu hovoria, že nechcú. Čo potom vlastne chcú? Pravdepodobne chcú súciti a porozumenie, aby mohli naďalej žiť vo svojich hriechoch. Takýto postoj má aj satan.

Nikde v Biblii nie je napísané, že Boh vyzýva hriešnikov, aby šli za ľuďmi, ktorí sa budú za nich modliť. Nie, Boh ich vyzýva k obráteniu! Aj čarodejník Šimon si myslel niečo podobné. Peter ho vyzýva k obráteniu, ale on sa obrátiť nechce. Prosí však Petra, aby sa za neho modlil! Urobil to Peter? Vyriešilo sa niečo?

Keby to tak bolo, Lukáš by to určite zapísal. Ale on to neurobil. Z toho môžeme vyvodiť, že Šimon ostal taký, aký bol. Chcel všetko, okrem obrátenia. Chcel sa dať pokrstiť, chcel Ducha Svätého, chcel príhovornú modlitbu, ale nechcel sa obrátiť! Stretol som veľa takých ľudí – aj medzi kazateľmi a vedúcimi.

Krst Duchom Svätým nie je niečo, čo obchádza našu vôľu, postoj, vieru a automaticky z nás robí svätých ľudí! Ak by to tak bolo, ako by mohol niekto odpadnúť? Nie! Duch Svätý je Boh! Chce vstúpiť do nášho života! Ak sa skutočne odvrátime od hriechu a kajúcnе k nemu prideme, rád to urobí! Ale mnohí nechcú skoncovať so svojimi hriechmi. Pravý život s Bohom nahrádzajú citovým opojením na náboženských hudobných akciách nabitých emóciami. Je pravda, čo povedal Pavol. Žijeme v dobe, keď ľudia nechcú počuť jasné učenie Biblie. Radšej počúvajú rečníkov a „prorokov“, ktorí im hovoria veci, ktoré im štekliа uši. „Telu“ sa nepáči žiť svätým životom.

SILA K SVEDECTVU PROSTREDNÍCTVOM DUCHA SVĚTÉHO

KAPITOLA 12

Ježíš hovorí o sile k svedectvu v súvislosti s Otcovým zaslúbením Ducha Svätého.

„Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“
(Sk 1,8)

Mohli by sme si položiť otázku: Čo oslabuje naše svedectvo o Ježišovi? Ako môžeme získať silu Ducha Svätého k svedectvu?

„Vaše hriechy vám zatvárajú ústa.....“

Peter mal dôvod držať svoju „veľkú pusú“ zavretú. Nezaprel azda trikrát Ježiša? On, ktorý s ním toľko zažil! Možno satan zašepkal Petrovi do ucha: „To je ale drzosť! Taký neschopný človek ako ty chce od iných čakať obrátenie a poslušnosť? Len sa pozri na svoj život! Čo chceš kázať? Pred tebou stojí slúžka, ktorej si klamal, že nepatríš k Ježišovi.“ Peter by nemal silu kázať v Jeruzaleme. Keď si uvedomil, že Ježiša trikrát zaprel, hor-

ko zaplakal. Právom. A teraz? Trikrát vyznal Ježišovi lásku. Ježiš si všimol, že nezmenil svoj postoj... Peter vedel, aký je úbohý! Nemal silu svedčiť.

Často som to počul. Ľudia mi hovorili: „Vo svojom meste radšej nič o Ježišovi nehovorím. Ľudia poznajú môj starý život...“ Je v tom určitý rešpekt voči Ježišovi. Človek možno hovorí ako Peter o „láske“, ale vlastné hriechy mu zatvárajú ústa. Ak je úprimný, možno pripustí, že sa ani tak veľmi nechce zmeniť. Dará sa mu celkom dobre. Má dostatočné biblické vedomosti, možno aj uznanie v cirkvi. Ale postoj? Čo si o mne a o mojom živote myslí Boh? Môže ma naozaj použiť pre svoje kráľovstvo tak, ako sám chce? V tom sa mnohí podobajú Petrovi pred Turícami.

Je načas, aby Peter a ľudia ako on získali nový život! Je načas, aby ľudia v Jeruzaleme poznali nového Petra, ktorý je pokrstený Duchom. Inými slovami, **aby poznali niekoho, komu sú odpustené hriechy, kto dal svoj postoj k Bohu a blížnym do poriadku, vďaka čomu má silu k svedectvu a je plne pod Božím vplyvom!**

Keby Peter nebral vážne Ježišove slová, keby si neuvedomil svoju vinu, keby nehľadal odpustenie a neprijal ho, keby nezmenil svoj postoj, nikdy by sa z neho nestal mocný kazateľ. Keby sa Peter vedome nevydal po novej ceste, nikdy by nezažil Turíce. Mohol navštevovať všetky „kresťanské konferencie o krste Duchom“ a poskakovať z nohy na nohu, nič by mu to nepomohlo.

Silu k svedectvu nemôžeme oddeliť od pravého obrátenia a odpustenia. Boží Duch nie je iba sila, ale Osoba! Keby som mal na námestí kázať sám, možno by som nemal odvahy. Ale keď verím, že Ježiš je so mnou, potom už nie som sám! Boží Duch mi vďaka viere dáva silu ku kázaniu! Nepôsobí ako nejaký „energetický nápoj“, ale ako prítomná Osoba! Niektorí by sa možno odvážili priznať sa na námestí k Ježišovi, ak pri tom bude tristo veriacich a ani jeden neobrátený. Vtedy sa možno cítíme silní. Ale viera hovorí: Ježiš je so mnou po všetky dni! Lepšie jeden živý Kristus ako tristo kresťanov! S Ježišom sme vždy v presile! Pravá

viera nás posilní! Boh obnovuje náš život prostredníctvom viery v neho, pochopenia jeho slova a poslušnosti jemu. Náš život má naplniť Božia realita! Celý náš život by mal byť pod posväcujúcim vplyvom Pána Boha. Iba ak si uvedomujeme svoje staré a súčasné hriechy, vyznávame ich a zanechávame, ak to myslíme vážne a obrátíme sa k Bohu, môžeme byť pokrstení Duchom Svätým a zažiť to, čo mal na mysli Ježiš, keď povedal:

„Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i v Samárii, až po kraj zeme.“

Nemôžeš dostať silu Ducha Svätého a súčasne si vo svojom živote ponechať vedomé hriechy. Jedno vylučuje druhé.

Na jednej strane je napísané: Vaše hriechy vám zatvárajú ústa..., na druhej strane, že máme dostať silu, aby sme vydávali svedectvo. Uvažuj logicky! Čo musí sila Ducha Svätého spôsobiť, aby sa z človeka so zavretými ústami stal odvážny svedok? Nie je to ťažké. Sila Ducha Svätého nám musí odpustiť hriechy!

Nie je to nádherné? Je to také jednoduché! Dá sa to však len vtedy, keď sa odvrátíme od hriechu a skutočne chceme žiť v harmónii s Bohom! Práve takéto obrátenie muselo predchádzať Turícam. Je jasné, že krst Duchom Svätým nie je nijaká „druhá skúsenosť“, ale predovšetkým odpustenie hriechov a s tým spojená služba vydávania svedectva!

Ak chceš pokračovať v hriechu, Duch Svätý nepríde. Nehovoríme o „veľkých či malých“ hriechoch, ale o tvojom postoji k hriechu ako takému.

Ak človek nemá v poriadku postoj k hriechu, potom nemá ani správny postoj k Bohu! Nejde o lásku k Bohu, ak zároveň nie je odpor voči hriechu.

Jedno je však isté: Boh nás chce pokrstiť Duchom Svätým a chce s nami žiť!

Keď Boh vidí kajúceho človeka, ktorý uverí v Ježiša, veľmi rád vstúpi do jeho života, pokrstí ho Duchom Svätým a začne s ním nový život. Ježiš povedal:

„Keď teda vy, hoci ste zlí, viete dávať dobré dary svojim deťom, o čo skôr dá nebeský Otec Ducha Svätého tým, ktorí ho prosia!“ (Luk 11,13)

Boh to chce urobiť. Chce tak veľmi, že Ježiš bol ochotný kvôli tomu zomrieť. Po ničom netuži viac, než aby mohol toto dokonané dielo uskutočniť v nás ľuďoch! Ježiš je pripravený! Nežiada od nás veľa. Ak sa chceš dostať do svätého neba k svätému Bohu, musíš zmeniť svoj život.

Je to zvláštne, ale je to pravda. Sú ľudia, ktorí sa z najhlbšieho bahna hriechu úprimne obrátia a prežijú krst Duchom Svätým bez toho, aby to vedeli správne teologicky vysvetliť. Iní už päťdesiat rokov žijú v cirkvi a všetko dokážu teologicky zaradiť, ale hovoria ako slepi o farbe. Svojimi diskusiami sa dostávajú čoraz viac mimo! Krst Duchom Svätým nie je niečo, o čom by sme mali diskutovať, ale niečo, kde by sme mali konečne prestať diskutovať o hriechu, neprikrášľovať ho a odovzdať sa Bohu!

MÁŠ DUCHA SVÄTÉHO – ALEBO ON MÁ TEBA?

KAPITOLA 13

Často som počul rozhovory, diskusie, semináre a kázania na tému: „Ako môžeme získať Ducha Svätého.“ Existujú biblické texty, ktoré hovoria o tom, ako máme získať Ducha Svätého. V podstate však nejde o to, že „máme získať Ducha Svätého“ ako nejaký „majetok, ktorý nám robí dobre“, ale o to, ako Duch Svätý získa nás! Vidiš ten rozdiel? Ide o to, aby sme sa stali poslušnými Bohu. Pri čítaní nasledujúcich veršov si všimni súvislosť medzi tým, kto je svedkom a tým, kto dostane Ducha Svätého.

„A my sme svedkami týchto udalostí aj Duch Svätý, ktorého dal Boh tým, ktorí ho poslúchajú.“ (Sk 5,32)

Ducha Svätého nezíska človek vďaka tomu, že poskakuje, kričí alebo spieva až do extázy, ale vtedy, keď sa od neposlušnosti obráti k poslušnosti.

„Krst Duchom Svätým“ sa nedá oddeliť od poslušnosti. Boh prikazuje (!) odvrátiť sa od hriechu.

„Boh skončil s časom nevedomosti a teraz ľuďom hlása, aby všetci a všade robili pokánie.“ (Sk 17,30)

Keď Biblia hovorí o vzťahu medzi Bohom a človekom, môže-
me použiť slovo „pozvanie“. Ale ak ide o hriech, Boh nepozýva,
ale prikazuje obrátiť sa! Ducha Svätého so všetkým požehnaním
dostanú tí, ktorí sú Bohu poslušní.

*„A my sme svedkami týchto udalostí aj Duch Svätý, ktorého dal Boh tým,
ktorí ho poslúchajú.“ (Sk 5,32)*

Boží hnev a súd v plameňoch čaká tých, ktorí nie sú posluš-
ní evanjeliu.

*„A tak sa aj my vami chválime v Božích cirkvách pre vašu vytrvalosť
a vieru vo všetkých prenasledovaniach a súženiach, ktoré znášate. Ony
sú znamením spravodlivého Božieho súdu, aby ste boli uznaní za hod-
ných Božieho kráľovstva, za ktoré aj trpíte. Spravodlivé je totiž u Boha,
že súžením odplatí tým, ktorí vás sužujú, ale vám, ktorí ste sužovaní, od-
platí odpočinkom spolu s nami, keď sa z neba zjaví Pán Ježiš s anjelmi
svojej moci, aby v plameni ohňa trestal tých, ktorí nepoznajú Boha, ako
aj tých, ktorí sú neposlušní evanjeliu nášho Pána Ježiša. Za trest sa do-
stanú do večnej záhuby, ďaleko od Pánovej tváre a od slávy jeho moci.“
(2Tes 1,4-9)*

V liste Rimanom sa nachádza najpodrobnejší výklad evanjelia.
Tento list sa začína a končí cieľom apoštola Pavla – poslušnos-
ťou z viery.

*„Prostredníctvom neho sme dostali milosť apoštolského poslania, aby sme
pre jeho meno privádzali k poslušnosti viery všetky národy.“ (Rim 1,9)*

*„Sláva tomu, ktorý vás môže utvrdiť podľa môjho evanjelia a podľa po-
solstva o Ježišovi Kristovi, podľa zjavenia tajomstva, ktoré nebolo od
večných čias vyslovené, ale teraz sa stalo skrze prorocké Písma zjavným
a známym podľa príkazu večného Boha, aby všetci pohania poslušne pri-
jali vieru.“ (Rim 16,25.26)*

Jadrom listu Rimanom je poslušnosť viery zo srdca:

„Ale vďaka Bohu, že vy, ktorí ste boli otrokmi hriechu, stali ste sa zo srdca poslušnými tomu učeniu, ktoré vám bolo zverené.“ (Rim 6,17)

Nie z donútenia ani zo strachu, ale z presvedčenia, z lásky k Bohu! O tejto poslušnosti som na moderných „konferenciách o krste Duchom Svätým“ veľa nepočul! Pritom Biblia o tom hovorí stále!

Vidíme, že život v plnosti Ducha nemôžeme oddeliť od poslušnosti.

ČO ZNAMENÁ PLNOSŤ DUCHA SVÄTÉHO?

KAPITOLA 14

O plnosti Ducha som počul hovoriť asi toto: „Boh vás chce naplniť Duchom Svätým!“ Znie to tak, ako keby sme my boli fľaše, ktoré chce Boh naplniť Duchom Svätým. Len odzátkovať a hotovo! Potom potriasť! Poskakovať! Bublať! Striekať! Ale takto to nie je! Pri „plnosti“ ide o to, aby sme sa najprv dostali pod Boží vplyv a potom žili čoraz viac v súlade s Bohom! Ide o rast v posvätení. Pavol hovorí, že máme byť naplnení celou Božou plnosťou (Ef 3,19). Prečítajte si text, ktorý tomu predchádza a ktorý potom nasleduje! Sotva nájdeme v Biblii jasnejšiu výzvu k posvätenému životu a k premene na Kristovu podobu! Prečítajte si, ako v liste Efezanom Pavol vyzýva veriacich, aby sa odvrátili od hriechu a satana. Celkom zreteľne hovorí, že hriešnici nevidia Božie kráľovstvo!

Pavol tým nemyslí nadvihnúť viečko – pustiť Ducha dnu –, zavrieť viečko – a výsledok: cítime sa dobre! Duchovná tabletká extázy! Ide o to, aby celý náš život bol pod Božím vplyvom, aby sme celý svoj život uviedli do súladu s Bohom a jeho cieľmi, prioritami, hodnotami a s prikázaniami. Bez presvedčenia, že poslušnosť Bohu je to najlepšie, čo sa nám môže stať, to nepôjde. Bez poslušnosti z viery a zo srdca sme nepochopili evanjelium,

alebo sme mu vedome neposlušní a musíme znášať vážne dôsledky, ktoré z toho vyplývajú (2Tes 1,4).

Ide naozaj o to, že Kristus chce byť v našom živote čoraz viac realitou. To má Pavol na mysli, keď hovorí, že máme byť naplnení celou Božou plnosťou. Nie nadvihnúť viečko, vpustiť Ducha dnu, potom dobre potriasť, aby to kypelo, prskalo a iskri-
lo. Takto to hovoria na konferenciách: „Viac plnosti Ducha!!!“ Ale čo to je?! Silnejšia hudba? Ďalšie opakovanie rovnakých textov? Intenzívnejšie kvílenie pri speve? Mohutnejšie chichotanie a smiech? Väčšie váľanie sa po zemi? Mocnejšie poskakovanie dookola? Viac hysterického revu? Silnejšie šklbanie? **Takto sa pripravovali učeníci na Turíce a prijatie Ducha?** Nebolo by lepšie pripravovať sa tak, že budeme čoraz viac chápať a brať vážne Božie Slovo, evanjelium a Ježiša Krista? Rozjímaním, modlitbou, rozhodnutím a obrátením sa celkom odovzdáme Bohu, aby sme žili v posvätení a tento svätý život prehlbovali.

Ako ostávame v plnosti Ducha? Tak, že sa každý deň postaráme o to, aby sme sa citovo vybičovali? Poznal som ľudí, ktorí si naplno pustili „kresťanské techno“. Potom poskakovali a neuveriteľne pritom revali, aby sa duchovne naplnili... Horšie sa správali už len Baálovi proroci, ktorí žili za proroka Eliáša.

Čo robil Ježiš, aby ostával v plnosti Ducha? Pozri sa, čo robil v Getsemanskej záhrade, keď bol pokúšaný! Modlil sa, aby ostal v súlade s Božou vôľou. To, čo dnes potrebujeme v pokušení, je takáto modlitba s takýmto postojom.

To, čo sa dnes do určitej miery odohráva na mnohých „kresťanských konferenciách či koncertoch“, nie je nič iné, „než pohanské zvyklosti“ zabalené do kresťanských šiat. Vybičovať sa pomocou hudby alebo vyvolať extázu patrilo k baálovským náboženstvám. Je strašné, čo všetko sa dnes ponúka ako „kresťanské“. Zažil som kresťanské akcie, kde skutočne úradoval satan! V tom najpravdivejšom zmysle slova! Všetko sa začína neškodne. Niekoľko krásnych piesní, ktoré sa postupne zrýchľujú a sú čoraz hlasnejšie... Nasleduje opakovanie a zase opakovanie, až kým

človek nevypne mozog a nedostane sa do extázy, zbavený vôle. A potom sa to začne! Padanie, váľanie sa, poskakovanie, smiech, krik, rev! Bol som na viacerých „konferenciách krstu Duchom“, kde potom „rečníci“ vyštartovali z pódia k ľuďom a začali revať ako posadnutí a strkať ich. Ľudia padali alebo celkom šaleli... Démonický blázinec – a všetko v mene Ježiša... Budte opatrní! Nie všetko, čo sa odohráva v mene Ježiš, je skutočne Božia vôľa!

V MENE JEŽIŠ! V MENE JEŽIŠ! V MENE JEŽIŠ!

KAPITOLA 15

V spoločenstvách, kde sa praktizujú „falošné krsty Duchom“, je rozšírené magické používanie mena Ježiš. Ježiš povedal, že sa máme modliť v jeho mene. Ale čo tým myslel? Je to celkom jednoduché. Keď som zamestnaný v nejakej firme a niečo pre túto firmu nakupujem, nakupujem to v mene tejto firmy. Práve to má Ježiš na mysli. Máme sa modliť za veci v jeho mene, to znamená za také veci, ktoré sú v súlade s Ježišom a jeho kráľovstvom, za veci, ktoré Ježiš chce. **Modliť sa v mene Ježiš znamená modliť sa v súlade** s Božou vôľou (1Ján 5,14)! Nejde o to, že svoje modlitby musíme ukončiť slovami „v mene Ježiša Krista“. Niektorí používajú slová „v mene Ježiša Krista“ ako magickú formulu. Myslia si, že ak svoju modlitbu takto neskončia, Boh to nepočuje. Ale to tak nie je! Sú modlitby, ktoré Boh nemôže vypočuť, pretože sú zlé, ako hovorí napríklad Jakub (Jak 4,3). Niektoré modlitby sa Boh zdráha vypočuť, pretože ľudia nechcú zanechať hriech (Iz 1,15). Zlé modlitby sa slovami „v mene Ježiša Krista“ nestanú lepšími a dobré modlitby nebudú vďaka týmto slovám vypočuté rýchlejšie!

Boh v prikázaniach jasne povedal, že jeho meno nemáme brať nadarmo. Čo sa dnes deje? Ľudia kričia desaťkrát za sebou: „V mene Ježiš! V mene Ježiš! V mene Ježiš!“ Myslia si, že sa tým zrealizujú ich priania. Potom to znie takto: „Teraz uvoľňujem financie! V mene Ježiš! V mene Ježiš!“ Očividne tu dochádza k magickému porozumeniu pôsobenia Ducha Svätého, teda aj k magickému používaniu mena Ježiš. Bol som v jednej „cirkvi“, kde zavolali dopredu všetkých obchodníkov a potom všetci volali: „V mene Ježiš! Zákazníci, prídte!“ To je mágia! Ľudia, ktorí robia bielu mágiu, nerobia nič iné. Čítali ste niekde v Biblii, že niekto z apoštolov robil niečo podobné? Nie! Predstavte si, že by som začal v hobby markete na nejakého pracovníka kričať: „V mene firmy! Daj mi tovar! V mene firmy! V mene firmy!“ Zavolať by polícia aj sanitku! Takéto správanie je založené na úplne nesprávnom obraze Boha a Ducha. Niečo také patrí do ústavu pre choromyselných! Prečítajte si Skutky apoštolov 9, 10-18. Nájdete tam jasný príklad toho, čo znamená modliť sa v mene Ježiš. Niekto tu dostal konkrétne poverenie uzdraviť druhého, ale má starosti a obavy. Tie sú v modlitbe odstránené. Potom ide a jednoducho vykoná svoju povinnosť tak, ako mu bola uložená – a Boh koná svoje. Je to také jednoduché. Bez poskakovania, bez opakovania, bez slov „v mene Ježiš, v mene Ježiš“!

Ľudia často vnímajú Ducha ako nejakú „magickú silu“ a meno Ježiš ako „magickú formuľku“, ktorá má túto silu vyvolať. Reč je síce „kresťanská“, ale ide o pohanské vplyvy, ktoré sem prenikli. Beda však, ak na to niekoho upozorníš! Potom môžeš niečo zažiť!

Mnohí to prehliadajú, pretože sa to deje „v mene Ježiš“. Nesmieme však byť takí slepí! Čítal som v novinách inzerát nejakej jasnovidky, ktorá propagovala svoje služby. Písala, že vie vykladať karty, čítať z kávovej usadeniny a vyzná sa v Ježišovom učení!

V týchto kruhoch sa to nazýva biela mágia. Táto forma mágie prenikla do kresťanských kruhov veľmi dávno a spôsobila tu ohromné škody! Ježiš vie, o čom hovorí:

„Po ich ovocí ich teda poznáte. Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene prorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávosti!“ (Mat 7,20-23)

Budte opatrní! Nie všetko, čo sa odohráva v Ježišovom mene, je skutočne Ježišovou vôľou! Kto naozaj žije v súlade s Božou vôľou a modlí sa v Ježišovom mene, ten vie, že ho Boh počuje. Nemusí jačať, opakovať, ani sa vybičovať do extázy či šialenstva... To všetko robili Baálovi proroci, aby padol oheň z neba. Eliáš to nepotreboval. Jednoducho sa pomodlil jednu modlitbu a Boh ho vypočul (Jak 5,17). Je to také jednoduché.

KRST DUCHOM SVÄTÝM A BOŽÍ ZÁKON

KAPITOLA 16

Ján Krstiteľ bol posledný prorok, ktorý odkazoval na Ježiša a krst Duchom Svätým – ale nebol jediným prorokom, ktorý to robil! Celý Starý zákon smeruje k tejto udalosti. S akým cieľom? Boh hovorí:

„Dám svojho ducha do vášho vnútra a spôsobím, aby ste chodili podľa mojich ustanovení, zachovávali a plnili moje nariadenia. Žiť budete v krajine, ktorú som dal vašim otcom, budete mojim ľudom a ja budem vašim Bohom.“ (Ez 36,27.28)

Tieto proroctvá nesmieme prehliadať! Čo je ústrednou témou celej Biblie? Všetci sme hriešni. Boh nás chce oslobodiť od hriechov a žiť s nami. Svedčia o tom celé dejiny izraelského národa. Boh chce byť ich Bohom. Stane sa to vtedy, keď budú dodržiavať jeho zákony a naplnia ich láskou. Ale oni to neberú vážne. Odchádzajú od Boha. Boh ich vyzýva, aby sa obrátili. Chce, aby konečne dodržiavali jeho nariadenia, aby ho vnímali ako svojho Boha! Ale oni to nechceli. Väčšina to nechce ani dnes! Keď veľkí kazatelia vyzývajú k „prebudeniu“ alebo prosia o „oheň“, tak máme akciu! Keď hovoria o „pokoji“, všetci sú „spokojní“. Ale beda, keď niekto začne hovoriť o Božom „zákone“, že sa musí

dodržiavať, pretože je správny a dôležitý... Kazíš atmosféru! Vidíte, ako veľmi sme sa vzdialili od pravého života v Duchu! Pod pojmom odpadnutie rozumie Biblia to, že ľudia nechcú za zákonom vidieť Boha. Zákon neuznávajú, a preto ani nedodržiavajú. Prebudenie je pravý opak! Ľudia rozoznávajú za prikázaniami Boha a vnímajú, aké dôležité je dodržiavať jeho prikázania v láske!

Aké je to „prebudenie“, ak jeho súčasťou nie je morálne obrátenie?! Tisíce ľudí dnes čakajú na „prebudenie“. Predstavujú si ho tak, že veľké masy populácie „spoznajú Boha“ prostredníctvom nadprirodzeného zjavenia a prejavov Ducha. ALE – aj keby sa Boh mocne zjavil a ľudia by ho „poznali“, nebolo by to ešte prebudenie v biblickom slova zmysle! Takéto „prebudenia“ sa odohrávali, aj keď Ježiš konal znamenia a zázraky! Ľudia chválili Boha, verili v meno Ježiš, ALE NECHÁPALI EVANJELIUM A NE-OBRÁTILI SA. JEŽIŠA PRIBILI NA KRÍŽ! Je absolútne nebiblické myslieť si, že keď ľudia uvidia znamenia a zázraky, automaticky sa obrátia! Ježiš sa o tom stále presviedčal v priebehu troch rokov. Opäť vidíme, že získať „vedomosti“ alebo „poznanie“ ešte neznamená obrátiť sa! Bohu nejde o to, aby všetci vedeli, že existuje, ale aby sa poslušne obrátili! Pravé obrátenie by bolo pravým prebudením. Ale o to v takýchto kruhoch, kde sa „prorokuje“ prebudenie, ľudia často nestoja. Prorokované prebudenie bez morálneho obrátenia a posvätenia sú diablove prebudenia. K takýmto „prebudeniam“ dochádza stále znova! Šklbanie, krik, váľanie sa... Zachráň sa, kto môžeš!

Božie proroctvá dávajú vylatie Ducha do súvislosti s dodržiavaním prikázaní – a to z presvedčenia a lásky. O tom však dnes chce sotva niekto počuť. „Krst Duchom“ na úkor svätého života je satanov nápad. Krst Duchom, pri ktorom nejde o dôsledné obrátenie, krst Duchom, ktorý sa nezakladá na pravom pokání, krst Duchom, ktorý zamlčuje dielo kríža a necháva hriešnika takého, aký je, to je krst duchom démonov, ktorí zvädzajú a sú zvedení.

Také niečo som zažíval až príliš často. Kto je pokrstený Duchom Svätým, môže spolu so žalmistom povedať:

„Hospodinov zákon je dokonalý, občerstvuje dušu. Hospodinovo rozhodnutie je spoľahlivé, neskúseného robí múdrom. Hospodinove príkazy sú správne, srdce naplňujú radosťou. Hospodinov príkaz je jasný, očiam dáva svetlo. Bázeň pred Hospodinom je čistá, zostáva naveky; Hospodinove výroky sú pravdivé, všetky sú spravodlivé. Vzácnejšie sú ako zlato, ako množstvo zlata rýdzeho; sladšie sú ako med, ako med z plástov.“
(Ž 19,8-11)

Mnohí chcú prostredníctvom viery získať bohatstvo. Tu je však niečo žiaducejšie ako zlaté prúty! K tomu musí človek, okrem iného, dospieť, ak má nastať krst Duchom Svätým. Niektorí povedia: „Ale to je Starý zákon!“ Kto takto rozmýšľa, ten niečo nepochopil! O Písmach Starého zákona hovorí Pavol v Novom zákone toto:

„Celé Písmo (a hovorí o Starom zákone, pretože Nový zákon ešte vtedy neexistoval) je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“ (2Tím 3,16)

Chcete to? Chcete byť pripravení na každý dobrý čin? Chcete sa učiť, byť usvedčovaní, napraviť sa a podstúpiť výchovu v spravodlivosti? Chcete, aby vás Pán Boh pripravil? Práve toto koná Duch Svätý (Ján 14,26), aby mohol nastať krst Duchom Svätým. Tu sa však dielo Ducha Svätého nekončí! Potrebujeme to prežívať každý deň.

Mnohí dnes hovoria, že Boží zákon už neplatí, pretože Pavol hovorí, že zákon bol odstránený. V krátkosti to spomeniem, lebo túto tému som rozoberal v celej jednej knihe. Celkom stručne: Ide o nesprávne pochopenie Starého zákona a Pavla. V Biblii totiž existujú rôzne zákony. Otázkou je, ktorý zákon je zrušený.

Prírodné zákony? Zákon viery? Zákon Ducha? Alebo zákon hriechu? Desatoro? Alebo Mojžišov zákon? Keď som sa na to spýtal jedného známeho kazateľa, hľadel na mňa s otvorenými ústami!

Mnohí nikdy nevzali do úvahy to, že v Biblii sú rôzne zákony! Kde je teda napísané, že zrušené je práve Desatoro? Nikde!

V Starom zákone je reč o dvoch veľkých zákonoch. Prvým je Desatoro, ktoré bolo napísané Božím prstom do kameňa a uložené v truhle zmluvy (2Moj 25,16). Druhým je Mojžišov zákon, napísaný Mojžišovou vlastnou rukou na pergamen a uložený nie do truhly zmluvy, ale vedľa nej (5Moj 31,26). Prostredníctvom Ježiša bol odstránený práve Mojžišov zákon – nie Desatoro!

Biblia robí rozdiel medzi týmito dvoma zákonmi. Desatoro zostáva platné po celú večnosť. Naň Pavol nemyslí, keď hovorí, že zákon je zrušený. Zrušené boli obetné predpisy Mojžišovho zákona, ktoré boli uložené vedľa truhly zmluvy a ktoré boli neskôr odstránené prostredníctvom Božieho Baránka na kríži! Všetky obete zvierat symbolizovali Ježiša. Keď Ježiš ako Baránok Boží zomrel za hriechy sveta, tento zákon stratil svoju platnosť! Je to také jednoduché. Nebolo odstránené Desatoro, ale obradný zákon, ktorý Ježiš na kríži naplnil! Zákon o obetiach bol potrebný práve preto, že Desatoro bolo porušované! Preto potrebujeme odpustenie. Preto Ježiš zaviedol Mojžišov zákon s obetnými predpismi, ktoré ukazovali na Ježiša. Keď Ježiš zomrel ako dokonalá obeť, obete zvierat boli zbytočné. Potrebujeme odpustenie, aby sme sa mohli obrátiť a naplnení Duchom a z lásky dodržiavať Božie prikázania, pretože sú dôležité, správne a sväté. Keby bolo zrušené Desatoro, Boh by zrušil sám seba... Ako sa začína Desatoro? „Ja som Hospodin, tvoj Boh!“ Kde má svoj pôvod Desatoro? V BOŽEJ MORÁLKE! Boh je zaviazaný tomu, čo je dobré a správne. Aj nás zaväzuje k tomu, aby sme dodržiavali jeho prikázania. Kto ignoruje Desatoro, ignoruje Boha! Predstav si, že by som sa postavil za stenu z lepenky a vyvrtal v nej desať dierok. Potom cez ne prestrčil svojich desať

prstov a povedal: „Volám sa Kornelius Novak!“ Bolo by také ťažké pochopiť, komu tieto prsty patria? Je také ťažko pochopiť, kto k tebe vystiera svojich desať prstov? Boh k nám vystiera ruky! Chce s nami žiť v súlade. Čo by sa stalo, keby mi niekto zlomil malíček? Nič to, veď mi zlomil iba malíček! Alebo by ma to hnevalo? Ako je to s porušením jedného „malého prikázania“? Väčšina ľudí jednoducho nerozumie, že tu ide o Boha!

Počul som „hviezdnych kazateľov“, ktorí sa nachádzali v blude, pretože jednoducho nechcú čítať Bibliu. Zvádžajú tisíce ľudí tvrdením, že sa nemusia obrátiť. Pokojne môžu porušovať Božie prikázania a cítiť sa pri tom duchovne! Jeden uznávaný kazateľ v Nórsku hodil na bohoslužbe Desatoro demonštratívne do koša za hurhaja „prebudených kresťanov“. Absolútna slepota! Ježiš povedal:

„Nemyslite si, že som prišiel zrušiť zákon alebo prorokov. Neprišiel som zrušiť, ale naplniť. Amen, hovorím vám: Pokiaľ nepominie nebo a zem, nepominie ani najmenšie písmenko, ani jediná čiarka zo zákona, kým sa všetko nestane. Kto by teda zrušil čo len jedno z týchto najmenších prikázaní a učil by tak ľudí, bude označený za najmenšieho v nebeskom kráľovstve. Kto ich však bude zachovávať a učiť, bude označený za veľkého v nebeskom kráľovstve.“ (Mat 5,17-19)

Ježiš jasne povedal, že zákon, ani poslanstvo prorokov nie sú zrušené. Naopak. Duch Svätý bude vyliaty vtedy, keď sa obrátíme k Bohu a dodržíme prikázania! Toto poslanstvo je súčasťou všetkých prorociev, ktoré v Biblii hovoria o vyliatí Ducha.

Pavol hovorí konkrétne o tom, že naplnením jednotlivých prikázaní je „láska“ (Rim 13,8-10). Kto má pravú lásku k Bohu, ten plní Desatoro láskou a životom, slovami a skutkami!

Niektorí si myslia, že môžu pokojne hrešiť, pretože sú „pod milosťou“. Prečítajte si, čo hovorí Biblia o milosti. Skúmajte, či sa to zhoduje s tým, čo ste počuli alebo čo si sami myslíte.

*„Zjavila sa totiž **Božia milosť** prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky.“ (Tit 2,11-14)*

Takto prebieha krst Duchom Svätým! Ježiš si očisťuje vlastný ľud! V ktorej krajine omilostia zločincov a potom im povedia: „Odteraz zákon nemusíš brať až tak vážne!“ Existuje niekde niečo také?! Nie, nikde! U Boha už vôbec nie! Musíme sa obrátiť, aby sme mohli byť omilostení. Musíme žiť v posvätení, ak chceme zostať pod milosťou! Kto svojím životom nedokazuje, že je na úzkej ceste do svätého neba, ten sa tam ani nedostane!

Práve tu má svoje miesto krst Duchom Svätým! Práve k tomu smeruje Božia milosť! Nenecháva nás takých, akí sme, ale usiluje o naše posvätenie. Boh sám si očisťuje svoj ľud za vlastníctvo! Po krste ide o rast v posvätení. Božia milosť nás vychováva; nenecháva nás takými, akí sme! Na tejto ceste prežívame väčšiu hĺbkou, šírku a výšku radosti z čistého svedomia. Radosť prežívame, aj keď konáme dobro iným. Čím ďalej, tým viac milujeme Boha a blížneho nielen slovami, ale aj činmi. Ako napísal Pavol: „...očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky.“

Čo majú Boh a blízni z toho, že pár chlapíkov poskakujú na konferenciách, emocionálne sa napumpujú a potom ďalej žijú v hriechu? Čo má Boh a svet z toho, keď tisícky ľudí spievajú o láske, rozplývajú sa a hovoria o milosti, ale morálne nie sú obrátení a nenapredujú v posvätení? Keď za ich vierou nenasledujú dobré skutky? Bohu to ide iba na nervy! Kedysi to vyjadril takto:

„Prichádzajú k tebe, ako sa schádza ľud, pred tebou sedia ako môj ľud, počúvajú tvoje slová, ale nekonajú podľa nich. Veď svojimi ústami ukazujú mnoho lásky, ale v ich ústach je lož a ich srdce túži len po zisku. Hľa, ty si pre nich ako ten, ktorý spieva piesne o láske pekným hlasom a vie dobre hrať na strunovom

nástroji. Počúvajú tvoje reči, ale nekonajú podľa nich. Keď sa toto splní, a určíte sa to splní, spoznajú, že bol medzi nimi prorok.“ (Ez 33,31-33)

Nie je zaujímavé, ako presne Boh predpovedal, čo sa bude diať na mnohých „kresťanských konferenciách a bohoslužbách“? Piesne o láske, až sa človek vznáša v oblakoch... Milosť, milosť, milosť – ale taká, ktorá zamlčuje dôsledné obrátenie a horlivé dobré skutky! Nejde pritom o dobré skutky, ktorými si má človek zaslúžiť Božiu lásku, ale o dobré skutky, ktoré sú ovocím pravého obrátenia!

Boh celkom otvorene hovorí, že milostné piesne bez dôsledného obrátenia od hriechu a poslušnosti jeho slovu ho nezaujímajú. Povedal to prostredníctvom proroka Ezechiela. To isté povedal aj Ježiš Petrovi. Do neba sa nedostane ten, kto najhlasnejšie vyjadroval svoju lásku, ale ten, kto zachováva Božie prikázania.

„V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru v Ježiša.“ (Zj 14,12)

Dá sa to vyjadriť jasnejšie? V spoločenstvách, ktoré nechápu správne krst Duchom Svätým, často nechápu správne ani ďalšie veci. Človeka, ktorý príde s tým, že sa majú dodržiavať Božie prikázania, označia za „zákonníka“. Pritom proroci jasne hovoria, že práve to je cieľom vylitia Ducha. Aj Ježiš to potvrdzuje, ako môžeme čítať v Zjavení. Ak sme pokrstení a naplnení Duchom Svätým, potom plníme Božie prikázania láskou, podobne ako Ježiš. Neklameme, ale hovoríme pravdu! Netúžime po žene či dome blízkeho, ale sme spokojní s tým, čo máme! Nekradneme, ale radšej dávame! To znamená naplňovať Božie prikázania láskou!

Kto neplní Božie prikázania láskou, ten si nemôže nahovárať, že má plnosť Ducha!

ROZDIEL MEDZI DUCHOM POKRSTENÝM KREŠŤANOM V PROCESE POSVÄTENIA A ZÁKONNÍCKYM ČLOVEKOM

KAPITOLA 17

Mnohí ľudia nevidia rozdiel medzi zákonníckym človekom a kresťanom, ktorý je pokrstený Duchom Svätým! Majú také prevrátené „poznacie“, že si myslia, že človek, ktorý hovorí o Božom zákone, je zákonník! Niektorí žijú v takom blude, že keď niekto spomenie dodržiavanie zákona, hneď vyhlásia: „To je zákonník!“.

Zákonník dodržiava prikázania, pretože **dúfa**, že vďaka tomu bude zachránený. Často to ani nie sú Božie prikázania, ale ľudské, ktoré sa snaží dodržiavať. Aj keby šlo o Božie prikázania a zákonník by ich považoval za správne, čo predsa nie je zlé (!), problém je v tom, že takýto zákonník nechápe, že prostredníctvom Ježiša Krista potrebuje odpustenie hriechov. Záchranu zdôvodní svojimi dobrými skutkami! To je chyba! Kresťan pokrstený Duchom to tak nerobí! Božie prikázania nedodržiava preto, aby

bol zachránený, ale preto, že ich považuje za správne a dôležité. Sú prejavom Božieho charakteru! Hriešnik ich počas svojho života v hriechu nedodržiaval, preto si zaslúži večné zatratenie. Ale teraz vníma Božiu lásku i to, že Boh je dobrý a má pravdu! Uvedomuje si, že Boh, ktorý stvoril môj život, najlepšie vie, čo je pre mňa dobré! Chce dodržiavať Božie prikázania, pretože si uvedomuje, že sú správne a dôležité. Chápe, že Ježiš za neho zomrel zástupnou smrťou, čím je naplnená spravodlivosť pred Bohom. Nemusí skončiť vo večnom zatratení! Prostredníctvom Ježiša smie prísť k Bohu a začať s ním nový život! Premožený Božou láskou sa obráti a uverí v Ježiša Krista. Z plného presvedčenia žije v súlade s Bohom, jeho Slovom a prikázaniami – nie preto, aby získal spasenie, **ale preto, že vďaka Ježišovi je spasený!**

Vidíte ten rozdiel?

Stručne povedané, zákonník dodržiava prikázania, **aby** bol zachránený. Zachránený človek dodržiava prikázania nie preto, aby si zaslúžil spasenie, ale pretože prikázania sú sväté, správne a dôležité; pretože miluje Boha, ktorý ich dal! Zamyslime sa. **Prečo budú ľudia v nebi dokonale dodržiavať Božie prikázania? Určite nie preto, aby boli zachránení. Veď už sú zachránení! Prikázania budú dodržiavať preto, že sú to Božie prikázania platné v jeho kráľovstve. Tieto prikázania platia, pretože sú správne a dôležité! Nebeský pokoj, radosť a blaženosť závisia od toho, či ich budú všetci dodržiavať! Čo má Ježiš na mysli, keď nás učí modliť sa: „Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi?!“ Premýšľajte o tom.**

Jeden brat povedal: „Odvtedy, ako som začal svätiť sobotu, ľudia hovoria, že som sa stal zákonníkom. Je zvláštne, že zatiaľ čo v sobotu odpočívam od všetkých svojich skutkov, vyhadzujú mi na oči, že „činím zákonné skutky, aby som bol zachránený“. Pritom v sobotu od svojich skutkov odpočívam (!) a chválím Boha, Stvoriteľa a Vykupiteľa! Sobotu nesvätim preto, aby

som bol zachránený, ale pretože mi je radosťou a ctou činiť to, čo chce Boh.“

Tento človek má pravdu. Prirodzene, sú ľudia, ktorí chcú Božie prikázania dodržiavať zákonníckym spôsobom. To nie je dobré. Existujú však ľudia, ktorí Božie zákony naplňajú láskou, pretože sa vierou v Ježiša Krista obrátili k Bohu a žijú s ním v harmónii. To je veľmi dobré!

Mnohí mi povedali: „Dnes predsa platí zákon lásky!“ Samozrejme! Ale čo to znamená? Je to láska, keď svojmu blížnemu klameme? Je to láska, keď svojho blízkeho okrádame? Je to láska, keď svoju ženu podvádžam s inou? Je celkom zbytočné hovoriť o láske, ktorá je na úkor Desatora! Opak je pravdou. Kto Boha miluje, dodržiava tieto prikázania z lásky k Bohu a k svojim blížnym, ako to hovorí Pavol (Rim 13,8-10). Kto vierou pochopí, čo pre neho Ježiš urobil na kríži, nechce nič iné, než žiť v súlade s Bohom. A to sa nedá na úkor dodržiavania prikázaní.

„Láska“ znamená, že Božie prikázania nedodržiavame z „povinnosti“, zo „strachu“ či z „tradície“. „Láska“ znamená, že ich dodržiavame dobrovoľne a z presvedčenia! Pavlovi ide o to, aby sme boli poslušní zo srdca (Rim 6,17). Všetko, čo robíme z lásky, robíme dobrovoľne a z presvedčenia. Nemusíte ma nútiť, aby som šiel na prechádzku so svojimi psami, pretože ja to milujem! Môžete sa pokúsiť vyhovoriť mi to! Aj tak to urobím! Práve to má Božie slovo na mysli, keď hovorí o láske! Vďaka krížu sme oslobodení od zákonníctva, povinnosti, strachu, tradície... k postoju „lásky“! Dodržiavame Božie prikázania dobrovoľne a z presvedčenia a naplňame ich láskou! To je podstatná časť pravého kresťanského života. Tisíccky ľudí v európskych cirkvách to nechápu. Môžeme to vidieť na morálnom úpadku. V cirkvách sa začal tolerovať každý hriech, ktorý sa tam usadil. Stále sa však hovorí o „láske“, „krste Duchom Svätým“ a „prebudení“... Kedy nastane pravé prebudenie, krst Duchom a láska?! Boh je láska, preto netoleruje nijaký hriech, ale čaká, že sa obrátite! Kto sa nechce obrátiť, kto nechce dodržiavať Božie prikázania, kto chápe „mo-

rálku“ inak ako Boh, ten neuvidí Božie kráľovstvo (Ef 4). Kto nie je poslušný evanjeliu, ten bude pri Ježišovom návrate znášať následky v plameňoch (2Tes 1,4). Božia láska nerobí z Boha tolerantného a ľahostajného hlupáka. Boh je Svätý. Nechce mať nič spoločné s hriechom. Preto chce, aby sme sa obrátili (Sk 17,30).

ČO SA STALO NA TURÍCE?

KAPITOLA 18

Hovorili sme o tom, čím sa zaoberali učeníci pred krstom Duchom Svätým. Turíce ich našli pripravených. Boli to ľudia, ktorí sa úplne odovzdali Bohu!

„Všetci títo sa jednomyselne a vytrvalo modlili...” (Sk 1,14)

„Keď nadišiel deň Turíc, všetci boli na tom istom mieste. Tu sa odrazu strhol z neba hukot, ako keď sa ženie prudký vietor, a naplnil celý dom, v ktorom sedeli. Ukázali sa im ohnivé jazyky rozdelené tak, že na každom z nich spočinul jeden. Všetkých naplnil Duch Svätý a začali hovoriť inými jazykmi, ako im Duch dával hovoriť.“ (Sk 2,1-4)

Čítali sme, čo sa dialo viditeľne a počuteľne. Ale stali sa aj veci neviditeľné! Boh Otec a Ježiš sa vrátili v Duchu. Po štyridsiatich dňoch Ježiš odišiel späť k Otcovi a Otec spolu so Synom prišli v Duchu – ako to Ježiš predpovedal – a v onom „modlitebnom zhromaždení“ si urobili príbytok. Učeníci sa obrátili, odovzdali Bohu a boli pokrstení Duchom Svätým, očistení a naplnení. **Do-konané dielo kríža sa v nich stalo skutočnosťou!** Stali sa chrámom Ducha Svätého. Z modlitebníkov sa stal dom modlitby živého Boha! Boh sa prechádzal medzi nimi (2Kor 6,16).

Z toho môžeme vyvodiť, že pri rozhovore s Ježišom Peter ešte nebol obrátený. Pred krížom nerozumel evanjeliu. Keď mu porozumel a Ježiš ho vyzval, bol nerozhodný. Môžeme si domyslieť, že Peter o tom premýšľal a dupal. Tak dospel k správne mu rozhodnutiu, ktoré spolu s ostatnými vyjadril v modlitbe. Keď sa na Turíce obrátil, bol pokrstený Duchom Svätým. Sila Ducha Svätého otvorila Petrovi ústa, aby vydával svedectvo!

Dôležitý záver: Krst Duchom Svätým nebol pre nikoho z učeníkov „druhou skúsenosťou“. Turíce boli odpoveďou na prielom učeníkov do správnej viery so správnym postojom!

Ježišových učeníkov pred Turícami môžeme prirovnať k ľuďom, ktorí prídu do cirkvi, začnú študovať biblický kurz, naučia sa niečo nové, niečo vyskúšajú, ale ešte nie sú rozhodnutí. Môžu sa spolu s ostatnými zúčastňovať na bohoslužbách, ale ešte nie sú obrátení. Prispôsobia sa, ale ešte neopustili hriech a svet. Tak to môže fungovať celé roky, dokonca desaťročia. Stretol som mnohých „členov zboru“, vedúcich spevokolov, diakonov, pasttorov, doktorov a profesorov teológie a cirkevných vedúcich, ktorí neboli obrátení. Ak si myslíte, že som vo svojom úsudku tvrdý, poviem vám, že do tohto pozorovania zahrnujem iba tých, ktorí sa tam sami zaradili! Ľudia, ktorí našli svoje miesto v celosvetových kresťanských organizáciách a hovoria o Ježišovi, ale ignorujú a nechápu posolstvo Biblie o kríži, obrátení a posvätení. Takýchto ľudí nájdete v tradičných cirkvách, ale aj v moderných kresťanských „hnutiach“.

Všetko má svoj čas. Pred krížom Ježišovi učeníci veľa vecí nechápali. Neboli obrátení, znovuzrodení ani pokrstení Duchom Svätým. Ježiša nasledovali len tak. Na kríži Ježiš dokončil krst od hriechov. Po vzkriesení učeníkom všetko vysvetlil. Vyžadoval od nich dôsledné obrátenie a vieru. Potom museli čakať. Ježiš sa musel najprv vrátiť k Otcovi, aby si spolu s Otcom mohol v učeníkoch spraviť príbytok.

Učeníci museli premýšľať, či naozaj chcú do svojho života prijať Ježiša v Duchu.

Nestalo sa to automaticky. Boh predsa nikoho nenúti! Ale oni chceli. Pretože sa vierou odovzdali Bohu, do ich života vstúpil Ježiš a uskutočnil v nich dielo kríža. Vedeli, že im je odpustené a Ježiš žije v nich (Gal 2,20). Teraz už nielen vedeli, že existuje odpustenie hriechov, ale Ježiš si v nich reálne urobil príbytok a priniesol so sebou odpustenie. Vedeli: Boh nás prijal. Sme Božie deti! Prežili to, o čom kázal Ján Krstiteľ a čomu predtým vôbec nerozumeli! **Na vlastnej koži skúsili, čo znamená Baránok Boží a krst Duchom!**

Ak teda chceme posúdiť, čo sa na Turíce dialo neviditeľne, musíme pamätať na tri biblické texty, o ktorých sme už hovorili. Učeníci sa kajúcne odovzdali Ježišovi Kristovi. Dokonané dielo sa v nich stalo prostredníctvom Ducha Svätého skutočnosťou – tak sa stali Kristovým telom, cirkvou.

DRUHÁ SKÚSENOŠŤ

KAPITOLA 19

Ako sme povedali, existujú ľudia, ktorí tvrdia, že krst Duchom je udalosť, ktorá nasleduje po obrátení a znovuzrození, možno po dvoch alebo piatich rokoch. Hovoria o druhej skúsenosti. Kto berie do úvahy, o čom sme doteraz hovorili, nemôže dospieť k takému záveru. Odkiaľ sa teda vzala myšlienka druhej skúsenosti?

Niektorí vychádzajú z toho, že učeníci prežili obrátenie a znovuzrodenie dávno pred Turícami; na Turíce prežili druhú skúsenosť. Tak to však nie je. Keby boli Turíce „druhou skúsenosťou“, kedy prebehla prvá? Tvrdí sa, že „prvá skúsenosť“ znamená obrátenie. Ale učeníci sa v pravom slova zmysle obrátili až na Turíce! Až potom pochopili evanjelium. Až potom vzali Ježišovu výzvu k nasledovaniu skutočne vážne a zmenili svoj postoj!

Problematický je text, ktorý hovorí, ako sa Ježiš po zmŕtvychstaní stretol s učeníkmi a dýchol na nich so slovami:

„Prijmite Ducha Svätého.“ (Ján 20,22)

Niektorí tomu rozumejú tak, že Ježiš učeníkom skutočne vdýchol Ducha Svätého takpovediac ako prvú skúsenosť. Preto považujú Turíce, a tým aj krst Duchom Svätým za druhú skúsenosť. Ale pozor! Tu nie je napísané, že Ježiš v tej chvíli

učenikom skutočne vdýchol „Ducha Svätého“. Ako si to máme vysvetliť? Predstavme si túto situáciu. Ježiš sa zjaví vydeseným a pochybujúcim učenikom. Nehľadiac na to, čo chcú, čomu veria a čo si myslia, všetkým vdýchne Ducha Svätého, či to chcú, alebo nie?! Uvedomme si, že v tejto chvíli vôbec nechápali kríž a evanjelium. Ani o misii nič nevedeli. Ježiš im jednoducho dáva Ducha Svätého a posíla ich, aby šli (Ján 20,21-23)?!

Nejako to nesedí. Je Duch Svätý niečo, čo sa nám vnúti, či to chceme, alebo nie? Bez ohľadu na to, čomu veríme alebo neveríme a bez ohľadu na náš postoj?! Ak je toto prvá skúsenosť, potom teológia obrátenia a znovuzrodenia musí znieť takto:

Aby nastalo obrátenie a znovuzrodenie, nemusíme dobre poznať Ježiša, ani mať správnu vieru. Môžeme pochybovať a byť neochotní, lebo Ježiš vnúti Ducha Svätého tomu, komu chce.

Je to biblické?

Skutočne vtedy Ježiš vyslal učeníkov? Bez toho, aby čokoľvek pochopili alebo boli na to pripravení? Bez toho, aby sa ich niekto spýtal, či to vôbec chcú? Zhoduje sa to s tým, čo hovorí celá Biblia? Nie. Máme dobrý dôvod vysvetliť túto udalosť inak. Napríklad takto:

Učeníci dovtedy nechápali, kto je Ježiš, jeho pravú identitu, ani jeho dielo. Bol ukrižovaný a oni boli zúfalí. Ich ilúzie a vzdušné zámky, v ktorých sa už videli po pravici a lavici na tróne, vyleteli do povetria. Učeníci si kladli dôležitú otázku: Kto bol vlastne Ježiš? Ako sme povedali, učeníci nepochybovali o Ježišových zázrakoch. Zostala im však nezodpovedaná jedna otázka: Kto je Ježiš? Áno! Ježiš je Mesiáš. Čo to však znamená, ak nejde o osloboditeľa spod politickej nadvlády Rimanov? Ježiš stále dával najavo, že On a Otec sú jedno. Ako tomu mali rozumieť? Zrazu pred nimi stojí vzkriesený Ježiš a dýchne na nich... Čo sa stalo?!

Učeníkom prebehol mráz po chrbte, pretože vedeli, čo to znamená! Dovtedy urobil niečo podobné iba jeden. Odmalička sa učili, že keď Boh stvoril ľudí, vdýchol im dych života. A teraz tu stál pred nimi. Živý Boh v ľudskej podobe. To, čo počas jeho života nepoznávali a neuznávali, preniklo teraz srdcom najtvrdšieho pochybovača: „Môj Pán a môj Boh“. **Týmto dýchnutím dáva Ježiš najavo, kto je – je Stvoriteľ vesmíru!** Ale nielen to. Týmto dýchnutím zároveň vytvára paralelu. Pri stvorení Boh vdýchol ľuďom život. Teraz Boh „formoval“ nové stvorenie v Ježišovi Kristovi! Pavol napísal, že v Ježišovi sme nové stvorenie! **Týmto dýchnutím vytyčuje Ježiš hneď po svojom vzkriesení smer a cieľ: Prostredníctvom vyliatia Ducha sa ľudia stanú novým stvorením! Slovom „prijmite Ducha Svätého“ upriamil Ježiš pozornosť učeníkov práve týmto smerom.**

K novému stvoreniu patrila aj slobodná vôľa človeka a obrátenie. V Ježišovom dýchnutí a slovách „prijmite Ducha Svätého“ môžeme vidieť východisko k ďalším veciam. Ježiš tu symbolicky naznačuje, akým smerom sa bude uberať ďalšie dianie. Načrtáva aj tému „vyslania a misie“, hoci konkrétny príkaz k misii nasledoval až o štyridsať dní – s dôrazom na to, že majú čakať na Ducha Svätého (Sk 1,4). Ešte tu teda nebol.

Nemusíme akceptovať, že Ježiš tu vnucuje Ducha Svätého nevedomým a neochotným učeníkom. Nejde tu o prvú skúsenosť. Ak by to tak bolo, museli by sme sa pýtať, čo ono dýchnutie spôsobilo alebo zmenilo. Čo prinieslo? Ján o ničom nehovorí, pretože sa tu nič nestalo! Učeníci boli rovnako nevedomí ako predtým. Aj po tomto Ježišovom symbolickom úkone znova dúfali v politické kráľovstvo (Sk 1,6)! Aj potom boli povrchní a nerozhodní, ako to pozorujeme u Petra. Čo sa teda stalo, keď dostali Ducha, ak ho teda skutočne dostali? Vôbec nič! Inak by o tom Ján niečo napísal. Ale v tomto prípade nešlo o nijakú prvú skúsenosť, nijaké obrátenie, znovuzrodenie, premenu ani vysvetlenie. Nebola to prvá skúsenosť a Turíce nie sú druhou

skúsenosťou. Ale na Turíce sa učeníci obrátili a boli pokrstení Duchom Svätým – čím sa znova narodili.

Tí, ktorí hovoria o „druhej skúsenosti“, tvrdia, že prvou skúsenosťou je „obrátenie“. Obrátili sa učeníci po dýchnutí? O ničom takom tu nečítame! Ježiš im zjavil svoje božstvo, ale nenastalo obrátenie, aké Ježiš vyžaduje! Na to musel učeníkov najprv pripraviť a vyzvať, ako sme o tom hovorili. Poznanie ešte nie je obrátenie! Keď sa raz Ježiš stretol s démonmi, vyznali, že je Svätý Boží! Všetci démoni vyznávajú, že Ježiš je Pán, ale neobrátia sa! K obráteniu nestačí iba „poznatie“ a „uznanie“! Mnohí si to dnes zamieňajú! Bohu nejde o to, aby sme „v neho verili“, lebo aj démoni veria (Jak 2,19), aj čarodejník Šimon veril (Sk 8,13)! Takáto viera nezachraňuje! Viera, ktorá nevedie k pravému obráteniu, nie je spásna viera! Ani slovom tu nie je zmienka o tom, že učeníci sa obrátili. Neodohrala sa tu nijaká prvá skúsenosť a Turíce nie sú nijakou druhou skúsenosťou.

V Biblii nie sú opísané nijaké druhé skúsenosti vo forme krstu Duchom. Zakaždým, keď v knihe Skutky apoštolov čítame, že ľudia dostali Ducha Svätého, bezprostredne tomu predchádzalo zvestovanie evanjelia a obrátenie. Celkom jasne to vidíme na Turíce a v 10. kapitole v príbehu o Kornéliovi. V jednotlivých príbehoch nie sú zaznamenané všetky detaily. Pisateľ Lukáš sa nechcel stále opakovať, a ani nemusel. Neskôr sú určité príbehy iba krátko zhrnuté. Ale kým sa onen človek s vierou obrátil, kým boli na neho položené ruky a zostúpil Duch Svätý, zrejme mu tiež bolo vysvetlené evanjelium i všetky dôležité súvislosti. Pri štúdiu Biblie zisťujeme, že ľudia neboli naplnení Duchom bez poslušnosti viery. Celkový kontext Biblie zreteľne ukazuje, že predpokladom bola zvesť evanjelia, pochopenie, viera v evanjelium a obrátenie.

Vezmi si napríklad text Sk 19,1-7. Títo muži boli pokrstení Jánovým krstom a nevedeli, že existuje aj krst Duchom Svätým. Nepočuli, čo pre nich Ježiš urobil. Takže sa to museli naj-

prv dozvedieť. Až potom na nich Pavol položil ruky. Najprv im zvestoval a vysvetľoval. Keď videl, že veria a svoj život chcú odovzdať Ježišovi, položil na nich ruky. Títo „Jánovi učeníci“ nezískali krst Duchom len tak mimochodom. Najprv museli pochopiť zvesť o Ježišovi a uveriť v neho. Potom boli pokrstení Duchom Svätým. **Tým bola naplnená potreba, ktorú v nich vyvolal Ján Krstiteľ pri Jordáne!** Ani v tomto prípade nebolo dôležité ono vonkajšie znamenie hovorenia jazykmi, ale viera v Ježiša Krista.

Nemyslíme si, že títo učeníci mali „prvú skúsenosť“ pri Jánovi Krstiteľovi. Iste, aj tam zažili niečo dôležité! Ale pod pojmom „prvá skúsenosť“ si niektorí ľudia predstavia obrátenie a znovuzrodenie oddelené od „druhej skúsenosti“ vo forme krstu Duchom. Jasne sme povedali, že Ján pri svojom krste vodou neodpúšťal hriechy. Možno poznáme obrazy, ktoré znázorňujú ľudí, ako sa pri krste vynárajú z vody plní radosti a jasoty. Ale pri Jánovom krste to tak nebolo! Ľudia vyznávali svoje hriechy. Krstom vodou vyjadrovali, že u Boha hľadajú odpustenie. Nikto z nich nevedel, ako toto odpustenie získať! Až do chvíle, keď Jánovi svitlo. Ukázal na Ježiša a zvolal: „Hľa, Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta.“ (Ján 1,29) Musíme si uvedomiť, že Jánov krst nebola nijaká prvá skúsenosť. Pri Jánovom krste sa nikto znova nenarodil. Ján pripravoval ľudí na Ježiša. V tomto príbehu sa Pavol stretol práve s takýmito pripravenými učeníkmi! **Keby sa pri Jánovom krste udialo niečo rozhodujúce, napríklad znovuzrodenie, Pavol by nevyhlásil Jánov krst za neplatný.** Keďže Pavol znova pokrstil týchto učeníkov vo vode, znamená to, že pri Jánovom krste vodou sa neodohrala nijaká „prvá skúsenosť“, nijaké znovuzrodenie. Keby to tak bolo, Pavol by tento krst uznal a učeníkov by znova vo vode nekrstil. Pri Jánovi Krstiteľovi nešlo o prvú skúsenosť so znovuzrodením, preto ani táto udalosť s Pavlom nebola druhou skúsenosťou. V Biblii neexistuje nikto, kto má takúto „druhú skúsenosť“, aká sa často ponúka na

konferenciách. Ján Krstiteľ volal ľudí k obráteniu a ukazoval na Ježiša. Ľudia vtedy naozaj robili pokánie. Ale samotné pokánie nespôsobí znovuzrodenie! Nie je to automatické! Mnohí svoje hriechy ľutujú, ale nechcú uveriť v Ježiša. Musia mu uveriť ako v toho, kto zomrel namiesto nich. Nie každý, kto sa dal Jánom pokrstiť, neskôr uveril Ježišovi! Mnohí pri Jánovi prežili obrátenie, ale potom sa otočili chrbtom k Ježišovi. Nechceli s ním mať nič spoločné. Svoje hriechy ľutovali, ale mysleli si, že zvieracie obete stačia. Alebo že Ježiš je bludár... Samotné pokánie pri Jánovi v nich nemohlo spôsobiť znovuzrodenie. Museli uveriť v Ježiša Krista, Božieho Baránka. **Aj dnes je veľa ľudí, ktorí si uvedomujú svoje hriechy a stratenosť, ale nechcú uveriť v Ježiša! Stokrát môžu ľutovať svoje hriechy, ale nikdy tým nedôjde k „prvej skúsenosti“.** Predstavte si tých oklamaných ľudí, ktorí denne robia pokánie a sami sa trestajú alebo obracajú k Márii a chodia na spoveď ku kňazovi. Robia pokánie, ale nie sú obrátení, ale oklamaní! Samotné pokánie nespôsobí znovuzrodenie! Teda zopakujem: Pri Jánovom krste nešlo o nijakú „prvú skúsenosť“ a Jánovi učeníci nezažili pri Pavlovi nijakú „druhú skúsenosť“.

Myšlienka druhej skúsenosti sa zakladá na chybnom datovaní obrátenia učeníkov. Ide aj o zlé posúdenie subjektívnych skúseností v knihe Skutky apoštolov. Najväčší strach mám z toho, že mnohí, ktorí hovoria o druhej skúsenosti, zrejme vôbec nevedia, čo je pravé obrátenie. Nečudo. Keď nevieme, čo je krst Duchom Svätým, je celkom možné, že nevieme, čo je obrátenie.

Aj dnes existujú subjektívne zážitky nás ľudí. Je otázkou, ako ich posudzujeme. Niektorí skutočne s Bohom niečo zažijú, svoj zážitok však často nezhodnotia správne.

V cirkvi je napríklad muž, ktorý aktívne pracuje alebo je dokonca pastorom. Všetci si myslia, že je obrátený a znovuzrodený. Veď toho toľko vie! Potom zrazu prežije nejakú silnú skúsenosť. Všetci si myslia, že to bol krst Duchom! Ale kto hovorí, že tento muž už bol skutočne obrátený!? Mnohí klamú seba aj

iných (Mat 7,20). Tento muž sa možno počas nejakej evanjelizačnej akcie obrátil, no až po piatich rokoch svojej pastoračnej služby skutočne dospel k „viere“! Pretože veci často neposudzujeme správne, ľudia si myslia, že už bol obrátený a po rokoch pokrstený Duchom Svätým. To znamená, že hoci je tento muž na dobrej ceste, ľudia sa môžu mýliť v úsudku a hovoriť o „druhej skúsenosti“.

Môže to byť aj tak, že tento neobrátený pastor pôjde na konferenciu, kde mu niekto povie, že potrebuje „krst Duchom Svätým“, čo by bolo v poriadku, keby šlo o správny krst Duchom! Ale to nie je tak! Dá sa strhnúť náladou a hudbou a stratiť všetky zábrany. Zažije emocionálne veci, o ktorých si myslí, že to je krst Duchom Svätým. Niekoľko rokov som pracoval na diskotékach, kde sme mali rovnaké emocionálne zážitky. Aj tam ľudia prežívali „prielomy“, „naplnenia“, „extázy“ a „pocity šťastia“, keď sa dali strhnúť hudbou. Mali by ste ma vidieť, ako som poskakoval! Môže sa stať, že tento pastor pôjde na takúto konferenciu neobrátený a vráti sa oklamáný. Potom sa snaží „obšťastniť“ takýmito krstami Duchom aj svoj zbor. Bez správnej hudby a vybičovanej atmosféry sa to však nedarí. Ide tu o veci duševné, nie duchovné, ak nie priamo veci démonické.

Alebo ďalší príklad. Niekoľko po pravom obrátení zvlažnel alebo skončil úplne vo svete. Po dlhom čase sa podvolil naliehaniu Duha Svätého a úprimne sa obrátil. Činil pokánie a Boh mu odpustil. Táto skúsenosť je pre neho taká silná a emocionálna, že ju pokladá za „druhú skúsenosť“, keďže obrátenie už prežil. Takýchto skúseností môžeme v živote prežiť veľa. Dokonca každý deň. Stále znova potrebujeme odpustenie, z ktorého sa môžeme radosť.

„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti.“ (1Ján 1,9)

To, čo je tu napísané, platí pre prvý a „správny“ krst Duchom Svätým. Zároveň to môžeme prežívať každý deň. Niekde sme

z nepozornosti padli do hriechu a je nám to ľúto. Vyznávame svoje hriechy pred Bohom a on nás očisťuje od každej neprávosti. To je duchovná skúsenosť. Aj v tomto prípade by sme mohli hovoriť o očistení, teda o krste Duchom, a nemýlili by sme sa. Takéto skúsenosti však nesmieme zamieňať s oným rozhodujúcim krstom Duchom, ktorým sa začína náš život s Bohom.

Iný príklad: Môže sa stať, že niekto je už roky skutočne obrátený, pokrstený Duchom a znovuzrodený. Zrazu mu niekto povie: „Ešte si len ,v predsieni. Nemáš dar hovorenia jazykmi, preto si ešte nevošiel do svätyne svätých. (To mi povedal jeden človek!) Musíš byť pokrstený Duchom Svätým, aby si dostal dar hovorenia jazykmi. Bez hovorenia jazykmi si kresťan druhej kategórie...“

Môže sa stať, že onen človek zrazu zneistie. Uverí, že potrebuje krst Duchom Svätým, hoci Duchom Svätým už pokrstený bol! Vie, že Ježiš za neho zomrel a je Božím dieťaťom... Ale pretože mu to stále niekto pripomína, je oklamáný. Pochybnosti sa pomaly menia na zúfalstvo, lebo z očí stratí kríž! Možno pôjde na nejakú „konferenciu“, aby získal „krst Duchom Svätým“. Tam sa v ňom pomocou hudby prebudia emócie. Počuje, že má nahlas kričať a skákať, aby získal „krst Duchom“. Niektorí sa „v Duchu smejú“, ďalší sa váľajú po podlahe... Ľudia, nedajte sa zviest' a oklamať „krstom Duchom“, ktorý nie je od Boha! Pravý krst Duchom sa nedá oddeliť od pravdivého zvestovania Kristovho diela! Preštudujte si Petrovo kázanie na Turíce. Čo vtedy povedal ľuďom? Čo kázal Kornéliovi? Kedy dostal Kornélius Ducha Svätého? Vtedy, keď pozorne počúval Petrovo kázanie. Peter nemohol vidieť, čo sa odohráva v Kornéliovom srdci. To, že Kornélius a ostatní v jeho dome dostali Ducha Svätého, ukazuje, že nielen počúvali, ale počas počúvania sa vo viere obrátili! To je predpokladom toho, aby v nás Duch Svätý mohol uskutočniť dielo kríža. Musíme počuť posolstvo a vnútorne naň vierou odpovedať! Toto platilo pre učeníkov i Kornélia. Toto platí dodnes pre všetkých! Čo sa nám dnes snažia ľudia

nahovoriť? Že máme poskakovať, nie počúvať, smiať sa, padat na zem a váľať sa, nie obrátiť sa!

Vo Švédsku som bol pozvaný ako rečník na konferenciu „ohňa a Ducha“. Keď som kázal evanjelium, všimol som si, že slovo padlo u mnohých na úrodnú pôdu. Toto však odo mňa usporiadatelia nečakali. Chceli akciu! Dostali ju potom od tých, ktorí na „pódium“ vystúpili po mne. Mikrofón si vzal jeden známy vedúci chvál zo Švédska. Vyzval ma, aby som prišiel dopredu, že sa bude „za mňa modliť“. Tušil som, čo bude nasledovať. Zdvorilo som odmietol. Vyvolalo to pekný zmätok. Nestáva sa často, aby niekto nespolupracoval. Vyzvali ďalšieho čerstvo obráteného motorkára, ktorý patril do organizačného tímu tejto akcie. Prišiel dopredu. Za veľkého kriku mu položili ruky na hlavu a chceli, aby spadol na zem. Ale on zostal stáť. Tlačili ho dolu, ale on sa bránil! Volali hlasnejšie, ale on zostal stáť. Potom ho chytili sprava i zľava a tlačili mu na hlavu. Podobalo sa to na wrestling (forma športu a performatívneho umenia kombinujúca atletické a divadelné prvky). Motorkár statočne odolával! Celá sála eskalovala v krik. Všetci kričali na motorkára v mene Ježiš! Pretože nechcel padnúť na zem ani v mene Ježiš, skočili títo „bratia“ z pódia na ľudí a volali: „Oheň! Oheň! Oheň!“ Jedného za druhým strkali na zem. Ja som sa snažil uniknúť do svojho karavanu... Keď som sa po pol hodine vrátil, na zemi ležali ľudia, ktorí sa trhali, mykali a revali. Iní hulákali ako na diskotékach, kde som predtým pracoval. Ďalší stáli v bezpečnom odstupe a očividne boli zmätení... Ponáhľal som sa preč. **To, čo sa tu dialo, bolo satanovo dielo.** Neviem si predstaviť, že niekto z týchto trhajúcich sa, kričiacich a smejúcich sa ľudí si ešte niečo pamätal z môjho kázania. Satan v tom pravom slova zmysle vytrhol zasiať slovo. Dlhý čas som mal strach takto hodnotiť túto vec. Báľ som sa, aby som sa nerúhal Duchu Svätému. Dlhý som mlčal. Štúdium Biblie ma však zbavilo tejto neistoty.

Nemôžem tvrdiť, že všetci, ktorí veria v krst Duchom Svätým ako druhú skúsenosť, sú neobrátení! Nie je to ani tak, že všetci, ktorí tomu veria, zúčastňujú sa na takýchto psychokonferenciách! Niektorí sú naozaj obrátení a jednoducho nemajú lepšie poznanie. Sú však vo veľkom nebezpečenstve, že sa dostanú na scestie!

Ďalšie skúsenosti s Bohom

Každý kresťan by mal prežívať nie jednu alebo dve, ale stovky skutočných „druhých, tretích, štvrtých... skúseností“! Áno, v určitom zmysle naozaj môžeme prežiť viacero „krstov Duchom“. Ale ak takto hovoríme, musíme vedieť, čo tým myslíme.

Chcem tým povedať, že vo svojom živote stále potrebujeme odpustenie. Dokonca aj ako Duchom pokrstení kresťania nerobíme všetko správne. Zlé svedomie sa neozýva bezdôvodne. Je dôležité obrátiť sa v pokání k Bohu a prosiť o odpustenie. Vtedy sa stane niečo NÁDHERNÉ! Ježiš nás očistí od každej viny! Aj tí najúprimnejší potrebujú takýto „krst Duchom“ každý deň.

„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: Odpustí nám hriechy a očistí nás od všetkej neprávosti.“ (1Ján 1,9)

Tento text hovorí o „očistení“, ktoré sa uskutočňuje prostredníctvom Božieho Ducha, keď robíme pokánie. Ak chcete, môžeme to nazvať aj „krst Duchom“. Takéto krsty Duchom potrebujeme stále. Normálne sa takéto skúsenosti v kresťanských kruhoch nenazývajú „krst Duchom“, hoci aj vtedy nás Duch očisťuje. Chcem tým iba ukázať, že v priebehu kresťanovho života existuje veľa skúseností, nielen „druhé skúsenosti“. Nie kto dostane víziu, nové poznanie alebo mocnú útechu v núdzi a myslí si, že to bol „krst Duchom“. Poznanie je však poznanie, útecha je útecha a krst Duchom je krst Duchom. Jedno by sa nemalo zamieňať za druhé. Je jasné, že mnohí potom hovoria

o „druhej skúsenosti“, keď všetko, čo zažívajú, definujú ako krst Duchom. Predstavte si, že by som každé zviera v lese nazval losom. Tým vlastne dokazujem, že tieto zvieratá neviem rozoznať! Los je los, medveď je medveď a krst Duchom je krst Duchom. Nedajte sa vodiť za nos. Dúfam, že teraz už viete, čo je krst Duchom Svätým.

KRST DUCHOM A HOVORENIE JAZYKMI

KAPITOLA 20

Čo sa stalo na Turíce viditeľne a počuteľne?

Boh chce, aby sa posolstvo o kríži šírilo do celého sveta. Vylíatie Ducha sprevádzali viditeľné a počuteľné znamenia. Ľudia videli niečo podobné ohnivým jazykom a počuli silný hukot. Ľudia pokrstení Duchom začali zvestovať evanjelium v rôznych jazykoch bez toho, aby sa tieto jazyky učili. Možno si to ani nevšimli, ale cudzinci počuli evanjelium vo svojom jazyku a rozumeli kázaniu!

Je veľmi zaujímavé, že pokrstení Duchom zvestovali evanjelium. Nehovorili: „Príďte a odneste si plnosť Ducha Svätého“, ale zvestovali to, čo sa stalo na kríži, pretože práve to sa v nich prostredníctvom Ducha Svätého stalo skutočnosťou. Kto je pokrstný Duchom Svätým, zvestuje posolstvo kríža a vyzýva k obráteniu!

Ježiš ohlasoval „Otcovo zaslúbenie“ (Sk 1,4). Povedali sme, že je to krst Duchom Svätým, teda odpustenie a očistenie od hriechov. Hriechy nám zatvárajú ústa a my predsa potrebujeme k svedectvu silu! Čo v nás musí táto sila spôsobiť, aby sme mohli svedčiť? Odpustenie hriechov!

Niektorí tvrdia, že Otcovým zaslúbením, teda krstom Duchom Svätým, nie je odpustenie hriechov, ale „dar hovorenia

jazykmi“. Ako tomu rozumel Peter? Na Turíce zvestoval ľuďom práve toto zaslúbenie potom, ako sa stalo v jeho živote skutočnosťou!

„Kajajte sa a každý z vás nech sa dá pokrstiť v mene Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov a dostanete dar Svätého Ducha. Veď tento príslub patrí vám a vašim deťom, ako aj všetkým vzdialeným, ktorých si povolá Pán, náš Boh.“ (Sk 2,38.39)

Ako „Otcov príslub“ sa ľuďom po Turícach neponúka „hovorenie jazykmi v druhej skúsenosti“, ale odpustenie hriechov prostredníctvom krstu Duchom Svätým na základe pokánia a obrátenia. To je Otcov príslub a práve to Peter zvestoval. Je napísané, že tritisíc ľudí uverilo a obrátilo sa. Boli pokrstení a pripojili sa k živej Božej cirkvi. Predpokladáme, že aj oni dostali Ducha Svätého – dokonané dielo kríža sa v nich stalo skutočnosťou. **Nečítame, že týchto tritisíc ľudí začalo hovoriť jazykmi. Ak by bolo cieľom Otcovho príslubu to, aby hovorili jazykmi, začali by to tiež robiť! Lukáš by nám o tom podal správu. Ale on neznamenáva, že hovorili jazykmi, ale že sa kajali, obrátili a krsťom pripojili k cirkvi. To je cieľom Otcovho príslubu! Schopnosť hovoriť cudzími jazykmi bola určitá pomôcka, ako oslovit týchto tritisíc ľudí ich rečou.**

To, že zvesti evanjelia rozumeli aj cudzinci, bolo pre učeníkov znamením, že evanjelium nie je určené len Židom. Mnohí v tom videli Božie konanie. Považovali to za zázrak, že apoštoli kážu v reči, ktorú sa nikdy neučili. Pozorne počúvali, čo im chce Boh povedať!

„Hovorenie jazykmi“ pri krste Duchom Svätým nespočívalo vo vyslovovaní nezrozumiteľných zvukov, ako sa dnes „hovorenie jazykmi“ na určitých miestach praktizuje, „ponúka“ či „vnucuje“. Apoštoli hovorili jazykmi, ktorým cudzinci rozumeli. Všetci to považovali za znamenie, že Boh chce, aby

sa toto posolstvo evanjelia dostalo k všetkým národom! Boh chce prijať všetkých ľudí.

Neuvedomujeme si, ako silno bol v Židoch zakorenený odpor voči pohanom. Aj keď im Ježiš povedal: „Choďte do celého sveta a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch“, aj keď učeníci zažili Turíce so znamením jazykov, pre Petra bolo stále nemysliteľné, že ho Boh posielala k Rimanom (Sk 10). Židia nikdy nejedli s ľuďmi z iných národov a mali zakázané vstúpiť do domu Rimanu. Čo Peter prežil, keď poslúchol? Keď v Kornéliovom dome zvestoval Ježiša Krista a pohania počúvali posolstvo a s vierou v srdci reagovali a obrátili sa, Boh odpovedal a pokrstil ich Duchom Svätým!

Aj v tomto prípade začali ľudia hovoriť jazykmi. Boh mohol stotníka Kornélia pokrstiť Duchom Svätým tak, že by si to ostatní nevšimli. Kornéliova istota a presvedčenie by tým neutrpeľi nijakú ujmu. Boh však dal viditeľné a počuteľné znamenie, aby prítomní niečo pochopili. Čo sa mal Peter naučiť? Peter musel pochopiť, že Boh neprijíma iba pohanov, ktorí prídu do Jeruzalema a tam uveria, ale vyzýva k obráteniu pohanov na celom svete, chce im odpustiť a prijať ich! Peter i my všetci si musíme uvedomiť, že sme poslaní k pohanom, musíme ich vyhľadať tam, kde sú a zvestovať im evanjelium, aby počuli, pochopili a vo viere sa obrátili.

Prostredníctvom hovorenia cudzími jazykmi sa v Jeruzaleme zvestovalo evanjelium. Bolo to Božie zázračné znamenie, ktoré malo pomôcť ľuďom začať počúvať. U Kornélia bolo znamením pre Petra, že **sa tu neviditeľne stalo to isté, čo v Jeruzaleme**. Pozor: U Kornélia sa stalo to isté ako v Jeruzaleme. Ľudia hovorili konkrétnymi cudzími jazykmi. Inak by Peter nemohol povedať, že u Kornélia sa stalo to isté ako v Jeruzaleme. Po nejakom čase totiž Peter bratom v Jeruzaleme vysvetľoval:

*„Len čo som začal hovoriť, zostúpil na nich Duch Svätý tak, **ako zostúpil na začiatku aj na nás**.“ (Sk 11,15)*

„Ako zostúpil na začiatku aj na nás.“ V Jeruzaleme to boli konkrétne jazyky. Keby tam Kornélius drmolil nejaké nezrozumiteľné zvuky, nestalo by sa to isté ako v Jeruzaleme, lebo tam apoštoli hovorili zrozumiteľnými cudzími jazykmi.

Biblia jasne ukazuje, že pri hovorení jazykmi v súvislosti s biblickým krstom Duchom Svätým ide o konkrétne cudzie jazyky. Nie všetci, ktorí dostali Otcov prísľub, začali hovoriť „jazykmi“! Keď bol vyliaty Duch Svätý, bolo dôležité kázať v rôznych jazykoch (rečiach), aby tomu všetci rozumeli. V prípade troch tisícok ľudí, u ktorých sa tiež splnil Otcov prísľub, to už nebolo nutné, preto nehovorili nijakým cudzím jazykom. V prípade Kornélia to bolo opäť dôležité, aby Peter niečo pochopil... Aj my musíme pochopiť, že dôležité nie je hovorenie jazykmi, ale to, že sa plní Otcov prísľub. Prostredníctvom pokánia a obrátenia vo viere sme pokrstení Duchom Svätým, aby sa v nás dielo kríža stalo skutočnosťou.

Nie všetky biblické texty o hovorení jazykmi vysvetľujú, o čo pri tom ide. Pisatelia Biblie nemôžu predsa všetko stále opakovať. Turíčna udalosť a návšteva u Kornélia sú dva významné a podobné príbehy, keď došlo ku krstu Duchom Svätým. Tvoria základ pre správne pochopenie ostatných rozprávání. Po prvé, v oboch prípadoch nejde o druhú skúsenosť. Po druhé, hovoriť jazykmi v súvislosti s krstom Duchom znamená hovoriť cudzou (zrozumiteľnou) rečou a nič iné!

Vráťme sa k Petrovi. Čo Petrovi napadlo v okamihu, keď videl, že Duch Svätý bol vyliaty na Kornélia? Ako to opísal bratom v Jeruzaleme?

„Vtedy som si spomenul na slovo Pána, ktorý povedal: Ján krstil vodou, ale vy budete pokrstení Duchom Svätým.“ (Sk 11,16)

Ak existuje spojitosť medzi krstom Duchom Svätým a nejakou inou dôležitou vecou, potom to nie je spojitosť s „hovorením jazykmi“, ale s významom Jánovho krstu: prebudenou potrebou odpustenia a úprimného pokánia! Biblia to hovorí stále znova. Žiaľ, mnohí dnes učia niečo iné.

Teraz môžeme tiež dať odpoveď na otázku, čo sa odohrávalo v Kornéliovom vnútri, keď bol pokrstený Duchom Svätým. Čo sa stalo neviditeľne? Zopakujem, že viditeľne začal hovoriť jazykmi práve tak, ako sa to stalo v Jeruzaleme, aby si Peter uvedomil, že Kornélius prežil vo svojom vnútri rovnakú skúsenosť ako on!

Ale čo sa stalo neviditeľne?

Kornélius sedel ako mnohí na „konferenciách krstu Duchom“ a rozmyšľal, ako získať dar hovorenia jazykmi?! O to mu šlo? Nie!

Hral Peter so svojou „chváliacou kapelou“, až kým Kornélius a ostatní prítomní nezačali poskakovať, tancovať a váľať sa?! Nie!

Peter zvestoval evanjelium! Kornélius jeho kázanie pozorne počúval a svoje srdce otvoril Bohu. Uvedomoval si, že prostredníctvom Petra hovorí Boží Duch! Uvedomil si svoju hriechnosť a hľadal odpustenie. Pochopil, čo pre neho Ježiš urobil. Uveril tomu a vo svojom vnútri sa obrátil k Bohu! Keby sa toto všetko v jeho vnútri nestalo, do jeho života by neprišiel Duch Svätý prostredníctvom Slova „zvonku“. Len keď človek počúva evanjelium, v jeho vnútri začne pôsobiť Duch Svätý.

V knihe Skutky apoštolov čítame, že Kornélius bol zbožný muž. Pomáhal izraelskému národu a mal bázeň pred Bohom! Bol už obrátený? Bol znovuzrodený, kým prišiel Peter s evanjeliom? Nie! Veď ako by mohol? Bol otvorený! Veril v Boha a robil dobré skutky. Ale nemal informácie! Nevedel nič o kríži, odpustení, večnom živote a o Ježišovi Kristovi! Ako mohol byť obrátený? Ani v Kornéliovom prípade to nemohla byť nijaká druhá skúsenosť!

Vidíme, že hovorenie jazykmi nebolo to najdôležitejšie. Hovorenie jazykmi bolo počutelným znamením odpustenia hriechov a Božieho prijatia. Hovorenie jazykmi malo napomôcť tomu, aby sa evanjelium dostalo k všetkým národom a aby mu rozumeli aj cudzinci. Petrovi malo pomôcť rozoznať a uznať pri Kornéliovi neviditeľné Božie dielo.

Mimochodom, tento spôsob hovorenia jazykmi ľudia zažívajú dodnes. Mnohí pochopia evanjelium na „misijnom poli“, aj keď nikdy nepočuli reč, v ktorej je im zvestované. Takýchto svedectiev je veľa. Ale pozor: Táto forma hovorenia jazykmi je pomôckou pre to najdôležitejšie, nie to najdôležitejšie!

V mnohých spoločenstvách sa stalo hovorenie jazykmi najdôležitejšou vecou. „Krst Duchom“ je chápaný ako „pomôcka“, aby došlo k hovoreniu jazykmi! Cieľom je hovorenie jazykmi a prostriedkom k tomu je krst Duchom. Vnímate ten rozpor? Pod pojmom „hovorenie jazykmi“ Biblia rozumie hovoriť cudzou (zrozumiteľnou) rečou. Má to byť pomôcka pre pochopenie evanjelia a potom pre krst Duchom Svätým prostredníctvom obrátenia a viery. Dnes je krst Duchom pomôckou, aby došlo k hovoreniu jazykmi?! Bez akejkoľvek zmienky o kríži a obrátení?! Vidíte, aké je to prevrátené a ako nebiblicky a zle sa používajú biblické pojmy „hovorenie jazykmi“ a „krst Duchom“; ako sa zabúda na stredobod – teda na kríž. Mnohí opustili biblický základ a zastávajú blud! Tvrdia, že „hovorenie jazykmi“ je „dôkazom“ skutočného naplnenia Duchom Svätým. Pavol s tým však nesúhlasí. Jasne hovorí, že všetci nemajú tento dar.

„Majú azda všetci dary uzdravovania? Hovoria všetci jazykmi? Všetci ich vykladajú?“ (1Kor 12,30)

Čo si myslíte? Aká je správna odpoveď? Áno alebo nie? Správna odpoveď je nie. Nie každý má dar hovorenia jazykmi.

Na príklade vám chcem stručne vysvetliť, čo je na tejto veci také nebezpečné. Predstav si, že zbožný stotník Kornélius by pri

svojom hľadaní pravdy o Bohu šiel na konferenciu krstu Duchom. Tam by počul, aké dôležité je žiť v sile a plnosti Ducha Svätého, počul by o uzdraveniach a zázrakoch, dokonca by ich videl na vlastné oči! Zatúžil by prežiť niečo také na vlastnej koži.

Vedľa neho by sedel kúzelník Šimon, ktorý by to tiež chcel zažiť. Preto sa obaja vyberú dopredu. Jeden s úprimným srdcom, druhý so srdcom sebeckým. A potom sa to začne! Hudba je čoraz silnejšia, emócie sa burcujú. Vo svojom nadšení strácajú zábrany a robia to, čo rečník hovorí. Najprv začnú koktať. Po chvíli sa to zlepši. Za potlesku začne z ich úst plynúť prúd hlások! Obaja si myslia, že sú spasení a naplnení Duchom, že práve toto Boh chce! Je to naozaj pravda? Tak to opisuje Biblia? Obaja sú oklamaní, zvedení do bludu a učičíkaní do falošnej istoty.

Ako prišli ľudia na to, že krst Duchom je okamih, keď získate dar hovorenia jazykmi? Zrejme si prečítali biblické texty, keď bol niekto pokrstený Duchom Svätým, a možno pritom začal hovoriť jazykmi a povedali si: „Pozrite, krst Duchom Svätým znamená získať dar hovorenia jazykmi.“ Nesmieme byť takí povrchní! Takéto biblické príbehy musíme vykladať na základe Biblie, nie na základe „moderných kresťanských konferencií“. Keď vezme-me do úvahy, čo učil prorok Ján Krstiteľ, evanjelista Ján, Pavol a Ježiš, budeme správne interpretovať príbehy v Skutkoch apoštolov, ktoré hovoria o krste Duchom.

Niektorí ľudia tvrdia, že existujú rôzne druhy hovorenia jazykmi. Súhlasia s tým, že môže ísť o „cudziu reč“, ale tvrdia, že existujú aj iné druhy hovorenia jazykmi. Nech je to akokoľvek, **ukázal som, čo je krst Duchom a že hovoriť jazykmi v súvislosti s krstom Duchom znamená hovoriť cudzou rečou a nič iné.** Aj keby existovalo iné hovorenie jazykmi než hovorenie cudzou rečou, museli by sme si položiť otázku, či sú rozšírené praktiky, ako toto hovorenie jazykmi získať, biblické. V Biblii čítame, že Duch Svätý spôsobil hovorenie jazykmi bez toho, aby to niekto spomínal. Nijaký apoštol ani kazateľ v Biblii neuvádza hovorenie jazykmi ako cieľ krstu Duchom. Nikto z nich nevysvetľuje,

ako napríklad získal alebo sa dokonca naučil „hovoriť jazykmi“. A dnes? Hudbou a ďalšími prvkami sú ľudia emocionálne tlačení k tomu, aby stratili zábrany a začali mrmlať. Keď to nefunguje, snažia sa ich do hovorenia jazykmi uviesť. Na mnohých miestach sa ľudia „učia“ „hovoriť jazykmi“ tak, že opakujú po „kazateľovi“. V cirkvách uvádzajú mladých ľudí do hovorenia jazykmi tak, že mladí opakujú mrmlanie po vedúcich. Praktizujú sa tu veci, ktoré nemajú s pôsobením Ducha Svätého nič spoločné. Nič podobné sa v Biblii nenachádza. Biblické hovorenie jazykmi bolo spôsobené Duchom tak, že ľudia počúvali zvestovanie evanjelia a obrátili sa, nie tým, že niečo drmolili po Pavlovi. Nikde v Biblii nečítame, že sa organizovali akcie zamerané na získanie daru „hovorenia jazykmi“ prostredníctvom „krstu Duchom Svätým“. Niekedy sa na ľudí pri obrátení vložili ruky, ale nie vždy. Oveľa dôležitejšie je to, že sa obrátili, získali odpustenie a nasledovaním Ježiša začali nový život.

KRST VODOU

KAPITOLA 21

O krste vodou by sa dala napísať celá kniha, ale tu chcem pripomenúť iba jednu vec. Biblia vyzýva každého, kto verí v odpustenie hriechov prostredníctvom Ježiša Krista a chce toto odpustenie osobne prijať, aby sa dal pokrstiť vo vode. Ponorenie do vody je symbolom „očistenia celého tela“. Práve to potrebujeme v duchovnom zmysle. V našom živote nie je oblasť, ktorá by nebola poškvrnená hriechom. Pri krste vodou prosíme Boha o krst Duchom Svätým – teda o uskutočnenie Ježišovho diela na kríži v nás – vo viere v Ježiša Krista.

Ponorenie je tiež symbolom smrti a pohrebu v Kristovi. Pri krste človek vyjadruje svoj súhlas s tým, že jeho starý život v hriechu musí byť odsúdený na smrť. Krstom vodou vyznáva svoju vieru, že jeho starý život s Ježišom zomrel. Naš starý život sa končí na kríži. Ježiš vstal z mŕtvych a chce žiť v nás! Starý život je ukrižovaný spolu s Kristom a teraz vo mne žije Ježiš! Chcem ho nasledovať a žiť pre neho. To vyznávame krstom vodou.

Krst Duchom a krst vodou sú veci, ktoré časovo patria k sebe. Krst vodou nie je v Biblii chápaný ako určitá „pocta“ od cirkvi za úspešný život v posvätení, ako sa to, žiaľ, často praktizuje. Krst vodou priamo súvisí s obrátením, krstom Duchom a znovuzrodením. Krst vodou symbolizuje smrť a zmŕtvychvstanie – sme znovuzrodení a prostredníctvom Krista žijeme pre Boha. Mnohé zbory majú zvyk s krstom počkať, aby videli, či to obrátený

človek myslí skutočne vážne. „Obrátený“ človek však môže kvôli tomu zneistiť. Necíti sa prijatý a akceptovaný. Počuje veľa o milosti, ale jeho skúsenosť je taká, že „ocenenie krstom“ si musí zašlúžiť. V živote mnohých obrátených tak vznikli ťažkosti, ktoré spôsobili, že sa nakoniec nikdy nedali pokrstiť! Napriek nebezpečenstvu, že pokrstíme niektorých, ktorých by sme možno pokrstiť nemali (Šimon v Samárii), Biblia učí, že krst vodou a krst Duchom patria k sebe. Ak nemáš v blízkosti nijakú cirkev alebo niekoho, kto by ťa mohol pokrstiť, ozvi sa nám, možno ti budeme vedieť pomôcť.

Biblia nepozná krst detí. Hovorí iba o krste, ktorý je dôsledkom pochopenia, slobodného presvedčenia, viery a obrátenia. Nikto nemôže spätne uplatniť svoj „detský krst“. Teológia „krstu detí“ je nesprávna a nebezpečná. Tvrdí, že dieťa sa znovuzrodí vo chvíli, keď nastane kontakt s vodou. To je pohanské chápanie. Vylučuje zvestovanie evanjelia a nevyhnutnosť pokánia, obrátenia a posvätenia. Učenie o krste detí je veľký klam o Bohu. Tvrdí, že ak deti zomrú nepokrstené, naveky musia horieť v pekle! Predstavte si, ako takáto náuka predstavuje Boha! Predstavte si, že niekto by tvrdil, že Kornelius Novak spaľuje v ohnivej peci nevinné deti! Čože?! Som azda nejaký perverzný psychopat, ktorému je všetko jedno?! Takéto beštiálne klamstvá rozprávali naivným a dôverčivým ľuďom v stredoveku, aby od nich vymámili peniaze. Žiaľ, dodnes mnohí v cirkvi nechápu, aké je to zlé!

Mnohí z tých, ktorí neskôr uveria, spätne uplatňujú svoj „detský krst“. Spomeňte si však na Jánových učeníkov, o ktorých sme čítali v knihe Skutky apoštolov v 19. kapitole. Ján Krstiteľ ich pokrstil vo vode. Tento krst bol určite lepší než akýkoľvek dnešný detský krst! Pavol ho však nepovažoval za dostatočný. Vyzval ich, aby sa dali znovu pokrstiť. Pre oných Jánových učeníkov to nebol žiadny problém. Keď počuli o Ježišovi a o krste Duchom Svätým, dali sa z viery pokrstiť vo vode!

Mohli by sme o tom veľa hovoriť. Dôležité však je: Ak veríš v Ježiša Krista ako svojho Baránka Božieho, daj sa pokrstiť.

Skôr, ako vám porozprávam, ako som ja prežil krst Duchom Svätým, chcel by som spomenúť jednu vec. Poznal som mnohých ľudí, ktorí sa skutočne odvrátili od svojich hriechov a veria v Ježiša Krista ako Baránka Božieho, ale nepoznajú súvislosti, ktoré som vám tu podrobne opísal. Myslia si, že krst Duchom znamená získať dar hovorenia jazykmi. Týmto ľudom nesmieme upierať spásnu vieru. Mnohí berú svoj vzťah k Ježišovi veľmi vážne a v tomto bode nepoznajú nič iné. Dúfam, že sa táto kniha rozšíri zvlášť v takýchto kruhoch. Všade existujú ľudia, ktorí, podobne ako Pavol, túžia poznať ďalšie veci (Fil 3,12-16) a radi sa dajú poučiť o niečom lepšom.

Nakoniec by som vám chcel porozprávať, ako som ja osobne prežíval krst Duchom Svätým.

Na chvíľu, keď Ježiš vstúpil do môjho života, nikdy nezabudnem. Môže to znieť zvláštne, ale bol to veľmi reálny a zvláštny okamih v mojom živote!

Sedel som v zbere a pozorne počúval evanjelistu, ktorý rozprával, čo pre nás Ježiš urobil na kríži.

Svojím vnútorným zrakom som videl, ako za mňa Ježiš trpí. Pochopil som, že tam zomrel namiesto mňa. Vôbec som o tom nepochyboval. Vedel som, že bez Ježiša som naveky stratený. V Ježišovi som poznal Božiu lásku voči mne a jeho túžbu odpustiť mi, prijať ma a dať mi nový život.

Jasne a celkom zreteľne mi bola oznámená podmienka, ktorá bola logická a rozumná! Obrátenie. Boh odo mňa vyžadoval, aby som sa odvrátil z cesty hriechu a žil podľa jeho vôle. Bolo to to najlepšie, čo sa mi mohlo stať.

Tento evanjelista sa všetkých prítomných spýtal, či sa chcú obrátiť a nasledovať Ježiša. Hovoril o „odovzdaní života“ a o „zmenе pána“ života. Sedel som ako na ihlách. Uvedomil som si svoju hriešnosť pred Bohom. Predtým som často počul, že Boh ma miluje a chce mi odpustiť. Ale teraz som ja chcel, aby mi Boh odpustil! Vždy som zvaľoval vinu na iných. Teraz som uvidel svoju

vlastnú vinu voči svätému Bohu, a to som nezniesol! Pri výzve som vstal a šiel dopredu. Spoločne sme sa modlili. Vyznal som svoje hriechy pred Bohom a prosil o odpustenie. Veril som, že iba Ježiš mi môže a chce odpustiť! Preto som ho o to poprosil. Povedal som mu, že odteraz je on Pánom môjho života. Poprosil som ho, aby vstúpil do môjho života.

Zatiaľ čo som sa modlil, naplnila ma a pretekala mnou čistota, akú som nikdy predtým nepoznal. Vedel som, že Boh ma prijal a naplnil svojou láskou. Cítil som sa o 50 kíľ ľahší. Bol som šťastný. Už predtým som vedel, že Ježiš mi chce odpustiť hriechy, ale teraz som cítil, že mi ich odpustil. Všetky teoretické znalosti sa stali živou realitou. Teraz som vedel: „Ježiš mi odpustiť! Boh ma prijal! Boh je môj Otec!“ Bolo to, akoby ožili bábiky z detstva. To, čo som vždy „vedel“, pretože som to od malička počúval, zrazu ožilo a stalo sa skutočnosťou!

Začal sa nový život, život vo viere. Spomínam si, ako som na ďalší deň šiel do školy a cestou sa mi zdalo, akoby do môjho vedomia vstúpila nová dimenzia. Nevidel som otvorené nebo ako Štefan, ale uvedomoval som si, že Boh je tu a jeho kráľovstvo je realitou. Toto vedomie spôsobilo, že sa vo mne zrodila nádej do budúcnosti a istota, že Boh má s mojím životom dobrý plán. Radoval som sa z nového života s Bohom – a robím to aj dnes.

Vtedy som nevedel teologicky vysvetliť, čo sa stalo. Dnes viem, že sa to nazýva „obrátene“. To, čo potom Boh urobil, nazýva Biblia „krst Duchom Svätým“. Výsledkom bolo, že som sa „znovuzrodil“.

Slovo na záver

Keď sme pokrstení Duchom Svätým, ešte nie sme v cieľi, ale na začiatku nového života s Bohom. Teraz je dôležité posväcovať svoj život, zosúladowať ho s Božími cieľmi, hodnotami, prioritami a skutkami. Dá sa to iba vtedy, keď sa naučíme Boha a jeho slovo lepšie a hlbšie poznávať a milovať. Musím priznať, že môj život po krste Duchom Svätým nebol stále taký žiarivý ako moja

skúsenosť obrátenia. Preto je veľmi dôležité, aby sme brali vážne text 1Ján 1,9 a kajali sa. „Posvätenie“ je úloha na celý život. Duch Svätý nepoľaví, kým budeme žiť. Boh to s nami myslí dobre. Chce nás pripraviť na večné nebo vo svätosti. Dúfam, že najneskôr tam sa uvidíme.

Bol som na konferenciách krstu Duchom a zažil tam všetko možné. Stretol som lakomých bludárov, psychopátov, ale aj úprimných súrodencov, ktorí nepoznali nič lepšie, preto šli tam a napodobňovali... Skúmajte veci! Nieкто možno úprimne hľadá pravdu a chce, aby mu nieкто poradil! Možno mu môžete darovať túto knihu a pomôže mu to. Bude pribúdať ľudí, ktorí pochybujú o týchto falošných krstoch a hľadajú pravdu. Aj pre týchto ľudí som napísal túto knihu. Nenechávajte ju na polici zapadnúť prachom. Odovzdajte ju ďalej. Dúfam, že táto kniha nájde široké uplatnenie v kruhoch, kde bol pravý krst Duchom vytlačený inými prvkami.

Po ničom Boh netúži tak veľmi, ako po tom, aby sme my, jeho deti, žili a zvestovali evanjelium. Právě obrátenia, krsty Duchom a znovuzrodenia nastanú iba vtedy, keď budeme kázať pravé evanjelium o Ježišovi Kristovi a kríži. A to tak, aby sa ľudia dobrovoľne a z presvedčenia obrátili. Chcel by som vás povzbudiť! Vyznávajte Ježiša! Zvestujte Ježiša! Dajte si pomôcť, keď si uvedomíte, že pomoc potrebujete. Je načase, aby boli svätí znovu pripravení na dielo služby (Ef 4,12). Možno vám v tom môžeme byť nápomocní. Jednoducho sa nám ozvite.

Ak chcete, aby som vo vašom zbore prednášal na tému „krst Duchom Svätým“ alebo na inú tému, ozvite sa mi.

Božie požehnanie vám praje Kornelius Novak.

Božie **UZDRAVENIE**

2. ČASŤ

PREDHovor

Téma „Božieho uzdravenia“ je stále aktuálna a dôležitá, ale nie jednoduchá. Každý z nás môže kedykoľvek ochoriť. Možno poznáme niekoho, kto je chorý. To v nás vyvoláva silné emócie. Choroby môžu mať rôzne príčiny. Pri čítaní Biblie zisťujeme, že ku každému prípadu Boh pristupuje individuálne a s tými najlepšími úmyslami. Nezriedka chorého uzdraví, ako sme toho stále svedkami. Aj o tom budeme hovoriť v tejto knihe.

V súvislosti s touto témou sa často stretávame s jednostranným, ba dokonca nebiblickým učením, s rôznymi postupmi, manipuláciami a podvodmi, čím sa utrpenie chorých len zväčšuje. Šíri sa neistota. Čomu máme veriť a čomu nie?! Aj v tomto ohľade chce byť táto kniha prínosom.

Dúfam, že táto kniha bude pre mnohých pomocou, ktorú potrebujú, či už v osobnej chorobe, alebo v službe druhým.

Tak poďme na to!

BOH JE NÁŠ LEKÁR

KAPITOLA 1

Boh sa vo svojom slove zjavuje rôznymi spôsobmi – ako Stvoriteľ, Pán pánov, náš Otec... Hovorí:

„... ja, Hospodin, som tvoj lekár.“ (2Moj 15,26)

Ak sa Boh predstavuje ako „tvoj lekár“, tak je to preto, že tá môže a chce uzdraviť.

Neexistuje choroba, ktorú by Boh nemohol vyliečiť. Žiadna choroba nie je taká komplikovaná, aby ju nemohol okamžite uzdraviť. Božie slovo sa číta a zvestuje po celom svete. Boh chce, aby každý človek vedel: „... ja, Hospodin, som tvoj lekár.“ Boh nehovorí: „Som lekár.“ Každému osobne Boh hovorí: „Som tvoj lekár!“ **Hovorí sa tu o Bohu a tvojom osobnom uzdravení.** Nemáme Boha, ktorý je ľahostajný voči našej núdzi, ale Boha, ktorý trpí spolu s nami.

Načo potrebujeme Ježiša?

Boh prišiel v Ježišovi na tento svet, aby nám ukázal, kto je a aký je. Ježiš tiež ukázal, ako vyzerá skutočný človek. Ukázal nám tiež, ako môžeme ako ľudia žiť v súlade s Bohom. Ukázal nám aj to, že sme hriešnici. Ukázal nám, ako máme Boží zákon naplňovať

láskou, životom a dobrými skutkami. Pri pohľade na Ježiša zistujeme, že potrebujeme odpustenie. Získať ho môžeme iba prostredníctvom Ježiša. Len prostredníctvom Ježiša sa môžeme vrátiť k Bohu Otcovi a získať večný život v Božom kráľovstve. Potrebujeme Ježiša. Preto prišiel Ježiš na tento svet, aby nás zachránil!

Ako ľudia sme od Boha odišli a prestali sa riadiť jeho nariadeniami. Dôsledky toho vidíme po celom svete.

„Vieme totiž, že všetko stvorenstvo až podnes spoločne vzdychá a spoločne trpí...“ (Rim 8,22)

Celý svet vzdychá. Mali sme ho spravovať v súlade s Božím zámerom, ale bez Boha ho ničíme. Dopúšťame sa rôznych hriechov, ktoré majú priame alebo nepriame následky. S tým úzko súvisí prudký nárast rozličných chorôb. Kvôli hriechu a nekajúcnosti ľudí speje tento svet k zániku. Ježiš hovoril o konci sveta. Jedným z mnohých znamení blízkeho konca je nárast chorôb a epidémií.

„Lebo povstane národ proti národu a kráľovstvo proti kráľovstvu, miesta mi budú hladomory a zemetrasenia.“ (Mat 24,7)

Existuje veľa chorôb a epidémií. Svet ako taký sa nedá zachrániť, pretože ľudstvo ako celok sa nechce obrátiť k Bohu, ale naďalej žije v hriechu. Žneme, čo sme zasiali. Na prvej výstave Expo, ktorá sa konala koncom 19. storočia, jeden rečník vyhlásil:

„Naša viera prinesie budúcemu storočiu mier – naša viera vo vedu a techniku.“

Hovorilo sa o pozoruhodnom pokroku vo všetkých oblastiach. Človek si nahováral, že vytvorí nebo na zemi. Ale „budúce storočie“ bolo zvrhlejšie než ktorékoľvek pred ním! Všetok pokrok sa využil na útlak a ničenie ľudí. Ako je to dnes? Medicína

dosiahla nebývalý stupeň pokroku, ale ľudstvo je viac choré ako v minulosti...

Svet sa nachádza na širokej ceste do zatratenia, presne ako povedal Ježiš.

Boh nás vo svojej láske nemôže donútiť obrátiť sa. Robí však to, čo vo svojej láske môže urobiť. V Ježišovi nám zjavil všetko, čo potrebujeme vedieť, aby sme porozumeli pravde a obrátili sa, aby sme boli zachránení a získali večný život v novom, vo večnom, v spravodlivom a zdravom Božom svete.

Keď Boh prišiel v Ježišovi na tento svet, zakúsil nespravodlivosť a utrpenie, aké si len vieme predstaviť. Jeho národ trpel pod nadvládou Rimanov. Vedel, čo je to nedostatok a tvrdá práca. Nebol ušetreň pohľadu na chorých, trpiacich a umierajúcich ľudí. Keď začal verejne vystupovať, súcitil s chorými a uzdravoval ich. Viedlo ho k tomu milosrdenstvo. Keď raz prišiel k Ježišovi malomocný, pôvodný grécky text naznačuje, že Ježišovi sa zdvihol žalúdok. Také silné bolo utrpenie chorých i Ježišov súcit s nimi, keď videl ich núdzu. Božia uzdravujúca moc sa neobmedzuje iba na schopnosť uzdravovať; uzdravenie je Božia „srdcová záležitosť“.

Ochorieť na malomocenstvo znamenalo úplný koniec. Táto choroba bola nevyliciteľná a nákazlivá. Postupne začalo odumierať celé telo postihnutého. Nevyhnutným koncom bola odporná a desivá smrť. Malomocný musel okamžite opustiť svoju rodinu i miesto, kde žil. Mnohí malomocní žili mimo dedín v jaskyniach. Nikdy sa nesmeli vrátiť do blízkosti zdravých. Boli odlúčení od všetkého, čo je človeku drahé. Žili bez nádeje, vydaní napospas smrti.

Ježišove uzdravenia neboli „iba“ znamením. Uzdravenie je naozaj Božia „srdcová záležitosť“. Jedno nemusí byť na úkor druhého. Práve preto, že Boh je milosrdný, nenechá nás napospas večnému zatrateniu. Práve preto, že nás miluje, prišiel na tento svet, aby namiesto nás zomrel na kríži a zachránil nás. Ježišove uzdravenia sú najsilnejším príkladom a paralelou duchov-

nej situácie, v ktorej sa ako ľudia nachádzame. Sme „chorí na smrť“ v hriechoch. Ideme v ústrety večnému zatrateniu, večnej a druhej smrti, ako to Biblia nazýva. Hriech spôsobil, že sme ako tí malomocní, oddelení od Boha a všetkých ostatných svätých bytostí v nebi. Sme bez nádeje na tomto svete. Pomaly, ale isto umierame, aby sme zostali naveky oddelení od Boha. Keď Ježiš uzdravil malomocného, nevrátil mu len zdravie, ale aj rodičov, blízkych, priateľov, prácu a celý život! Tak je to aj s nami. Prostredníctvom Ježišovej obete a odpustenia hriechov sa môžeme vrátiť späť k Bohu, nášmu Otcovi. Boh i celé nebo nás opäť vítajú! Smieme ísť „domov“, pretože sme „uzdravení jeho ranami“. Keď Ježiš uzdravoval, malo to vždy aj silný symbolický význam. Ježiš uzdravoval slepých a hluchých. „Zdravým“ neraz pripomenul: „Vidíte, ale nevidíte – počujete, ale nepočujete!“ Ježiš uzdravoval ochrnutých a krívajúcich. Ochrnutí a krívajúci sú vo svete Starého zákona známym príkladom nerozhodného váhania medzi hriechom a Božou vôľou, respektíve ochromujúcich následkov hriechu. Všetky uzdravenia zároveň odkazujú na hlbokú duchovnú biedu a nebezpečenstvo, v ktorom sa ako ľudia nachádzame – často bez toho, aby sme to tušili.

Uzdravenia a ďalšie Ježišove nadprirodzené činy boli jasným znamením a dôkazom toho, že Ježiš hovorí pravdu o sebe, Bohu i ľuďoch. Každý mohol potvrdiť pravdivosť toho, čo o Ježišovi povedal Nikodém:

„... lebo nikto nemôže robiť také znamenia, aké robíš ty, ak nie je s ním Boh.“ (Ján 3,2)

UZDRAVUJE BOH AJ DNES?

KAPITOLA 2

Mnohí ľudia bez problémov veria, že Ježiš kedysi uzdravoval. Neveria však, že Ježiš uzdravuje dnes. V Biblii je však napísané:

„Ježiš Kristus je ten istý včera, dnes i naveky.“ (Žid 13,8)

Ježiš sa nezmenil. Je ten istý a robí to isté. Iní veria, že Ježiš možno uzdravuje, ale len prostredníctvom známych kazateľov. To nie je pravda. Ježiš povedal:

„Tých, ktorí veria, budú sprevádzať tieto znamenia: V mojom mene budú vyháňať zlých duchov a hovoriť novými jazykmi...Na chorých budú klásť ruky a oni ozdravejú.“ (Mar 16,17.18)

Veríš? Potom sa to môže stať aj tvojou skúsenosťou, pretože to povedal Ježiš. Skúsenosť tisícich svedkov vo všetkých generáciách a krajinách potvrdzuje, že Ježiš uzdravuje aj dnes. Prežívajú to dokonca aj deti. Po jednom kázaní prišla za mnou istá matka so svojou dcérou, ktorá mi rozprávala, ako prišla k posteli svojej ťažko chorej matky a modlila sa za ňu. Táto vtedy neveriaca matka bola uzdravená a dnes nasleduje Ježiša. Z viery a odva-

hy svojej dcéry mala obrovskú radosť. Bola nesmierne vďačná za svoje uzdravenie!

Ježiš žije! Je ten istý a robí to isté, čo robil kedysi! Mnohí z mojich známych by už dávno nežili, keby neboli uzdravení Božím konkrétnym zásahom. Jeden môj známy bol šéfom najhoršieho zločineckého motokárskeho klubu v severnom Nemecku. Umieral na predávkovanie drogami. Keď sa lekár pohotovostnej služby k nemu naklonil, umierajúci počul slová: „V tomto prípade sa už nedá nič urobiť.“ Zostal ležať v bezvedomí. Aj keď sa navonok nehýbal, vnútri volal k Bohu o milosť. Spozoroval, že proces umierania sa zastavil. Prežil! K svojej minulosti sa otočil chrbtom. Z celého Nemecka k nemu prichádzali ostatní šéfovia tejto zločineckej organizácie, aby ho „prehovorili“. On však zostal verný svojmu rozhodnutiu. Boh ho zachránil. Začal nový život. Rozhodol sa nasledovať Ježiša. Takéto udalosti sa dejú veľakrát v priebehu jedného dňa po celom svete.

Najprv sa budeme venovať niektorým názorom ľudí, ktorí tvrdia, že dnes už Boh neuzdravuje.

ČUDOVAL SA JEŽIŠ NEJAKÉMU DIVU?

KAPITOLA 3

Niektorí hovoria, že „**mimoriadne (spektakulárne) dary Ducha**“, medzi ktoré zaraďujú aj uzdravovanie, sa prejavovali iba v „**prvotnej cirkvi**“. Dnes sa s nimi už nestretávame. V Biblii to však nie je napísané.

Po prvé: **Neexistuje nijaká prvotná cirkev ani duchovní „prvotní ľudia“.** Boh má iba deti, nie „vnúčatá“. Boh má iba jednu cirkev.

Slovo „prvotná cirkev“ v Biblii nie je.

Existuje iba jedna Božia cirkev, ktorá rastie v pokoji a radosti – a tiež v moci Ducha Svätého.

Tým sú všetky duchovné dary, ktoré boli na začiatku spôsobené Duchom Svätým, aj dnes na Božom programe dňa. V Biblii nie je napísané, že by to malo byť inak.

Tým však nechcem povedať, že to, čo sa v mnohých spoločnostiach praktizuje ako duchovné dary, je biblické. Musíme byť veľmi opatrní. Mnohé kresťanské spoločnosti nechápu otázku duchovných darov správne. Praktizujú ich nebiblickým spôsobom. Často nejde o pôsobenie Ducha, ale o ilúzie, zvody, ma-

nipuláciu či dokonca úmyselný podvod! To všetko som zažil. O tom budem hovoriť neskôr. Ale existuje ozajstné, skutočné ovocie, dary a pôsobenie Ducha. Nikto, kto berie Bibliu vážne, to nemôže popierať.

Po druhé: Niektorí ľudia rozdeľujú duchovné dary na spektakulárne a nespektakulárne (nenápadné). Tvrdia, že teraz už existujú iba nespektakulárne duchovné dary. Ale pozor, nikde v Biblii sa o takomto rozdelení nepíše! Vo všetkom musíme vždy vychádzať z toho, čo povedal Ježiš. Nasledujúcou otázkou ťa chcem vyzvať, aby sme spolu skúmali biblické rozprávania.

Divil sa Ježiš nejakému divu?

Existujú z pohľadu všemohúceho Boha „mimoriadne veci“? Preskúmaj celú Bibliu. Pána Boha ani Ježiša nepristihneš pri tom, že by sa niekedy divili nejakému zázraku! Radujeme sa, keď Boh pôsobí nadprirodzene. Ale premýšľaj o tom, prečo by sme sa mali diviť ako tí, ktorí nijakého Boha nemajú? Ježiš to predsa zaslúbil! Spomínam si na jednu situáciu. Rozprával som sa s jedným bratom, keď vedľa nás bola práve uzdravená mladá žena. Predošlého dňa si roztrhla väzy na nohe. Po uzdravení skákala od radosti. Všimli sme si to, ale nevideli sme dôvod, aby sme rozhor prerušili. Radujeme sa z Božieho milostivého zásahu, ale prečo by sme mali reagovať ako tí, ktorí v Boha neveria? Kto skutočne vo viere niečo od Boha očakáva, nečuduje sa, keď sa to stane.

Neveriaci ľudia sa tomu „divia“, pretože s Bohom a jeho zásahom nerátali. Dokonca aj my kresťania často vnímame iba seba a zabúdame na Boha. Svojou „sebadôverou“ sa obmedzujeme na svoje schopnosti a možnosti. Myslíme si, že „biblické vedomosti“ sú všetko. Existujú ľudia, ktorí poznajú deväťdesiatdeväť percent z Biblie, no neveria ani jednému percentu. Sú aj takí, ktorí nevedia veľa, ale tomu, čo vedia, veria. Tešia sa, poslúchajú, túžia po Bohu a prežívajú jeho prítomnosť, pretože veria! Tomu sa možno čudujú tí, ktorí toho vedia oveľa viac a sú oveľa dlhšie

v cirkvi. Zvádza ich to tými druhými opovrhovať alebo dokonca ich zážitky démonizovať, lebo pri všetkých svojich vedomostiach niečo podobné nikdy nezažili!

Je to celkom jednoduché. Je rozdiel medzi životom a vedomosťami! Správne biblické vedomosti sú dobré a užitočné, ale to nie je cieľ! Sú predpokladom toho, aby sme mohli žiť s Bohom a vedeli, čomu máme veriť. Ale vedomosti nie sú všetko. Mnohí ľudia redukujú svoj náboženský život nanajvýš na návštevu bohoslužby, ale osobný vzťah k Ježišovi nemajú.

Kto žije iba s „vedomosťami“, možno sa „diví“ Božiemu zá-sahu – hoci by to mal vedieť lepšie! Boh to predsa v Biblii zaslúb-bil. Kto žije v Duchu, ten sa Božiemu nadprirodzenému kona-niu nediví. Ježiš sa nikdy nedivil. Divil sa Abrahám, keď sa mu vo vysokom veku narodil syn? Nie! Po celý život mu bolo divné iba to, že tento syn necháva na seba tak dlho čakať! Abrahám sa nečudoval, keď sa syn napokon narodil, pretože mal Boží sľub. Abrahám čakal, kým sa splní. Čudoval sa Eliáš, keď z neba padol oheň? Nie, Boh ho zapojil do svojho plánu a oznámil mu, čo má urobiť Eliáš a čo urobí Boh sám. Pretože bol Eliáš zapojený do Božieho plánu, nedivil sa, ale čakal na oheň.

Čudujú sa tí, ktorí neveria. Neboli zasvätení do Božích plánov alebo nie sú zosúladení s Božím plánom, pretože sa v živote ob-medzujú len na ľudské možnosti a schopnosti.

Pri jednej príležitosti sa však Ježiš naozaj divil. Viete kedy? Ne-bolo to vtedy, keď chromý vstal a chodil; ani vtedy, keď hluchý zrazu počul a slepý videl. Ježiš sa divil neviere ľudí, kvôli ktorej nemohol urobiť mnoho zázrakov.

„Nemohol tam vykonať nijaký zázrak, ibaže na niektorých chorých polo-žil ruky a uzdravil ich. A čudoval sa ich neviere.“ (Mar 6,5.6)

Ježiš sa divil ľudskej neviere. Z Božieho a Ježišovho pohľadu neexistujú nijaké „divy“! Ježiš sa nikdy nedivil žiadnemu divu. Zázraky nemajú slúžiť na to, aby sme žasli. Ježiš neuzdravuje

preto, aby sme žasli, ale preto, že voči nám cíti milosrdenstvo. Chce a môže nás uzdraviť, pretože vďaka tomu nás môže vyburcovať pre svoje poslanstvo!

My žasneme preto, že sme niečo také nikdy nezažili. Môže to byť znamením toho, že v živote nepočítame s Božími možnosťami a schopnosťami. Môže to byť tiež znamením toho, že nežíjeme s Bohom, len s teóriami!

Premýšľajte, čo Ježiš povedal, keď učeníkom prikázal zvestovať evanjelium. Čo je predpokladom toho, aby sme získavali učeníkov? Prirodzene dokonané dielo na kríži. A ďalej?

„Ježiš pristúpil a povedal im: Daná mi je všetka moc na nebi aj na zemi. Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal. A hľa, ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.“
(Mat 28,18-20)

My ideme a evanjelizujeme. Nie preto, že sme dobre vyškolení, máme teologické vzdelanie alebo sme učení, obdarovaní, mladí a dynamickí! Neevanjelizujeme ani preto, že máme dostatok peňazí na nejaký slubný projekt.

Ideme preto, že Ježiš má všetku MOC na nebi aj na ZEMI. Stou-to mocou JE S NAMI až do konca sveta – nie iba počas „prvotnej cirkvi“.

Ak sa teda zem ešte točí, keď čítaš túto knihu, tak je tento výrok aktuálny! Ježiš je s nami a chce nás zapojiť do svojho diela.

„Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil.“ (Ef 2,10)

Ak sme zapojení do jeho diela, Boh nám ukáže, čo máme robiť. Umožní nám podieľať sa na tom, čo koná, aby sme sa jeho nadprirodzenému konaniu nedivili ako tí, ktorí nič nevedia. „Zázraky“ sa pre nás môžu stať normálnou vecou. Je zvláštne, že väčšina ľudí sa Bohu odcudzila. Žijú bez Božieho slova, jeho požehnania i skutkov.

Ježiš sa čuduje našej neviere, a my sa čudujeme jeho zázrakom. Musíme sa rozhodnúť, v ktorej realite chceme žiť!

Ježiš nerobil zázraky preto, aby ľudia žasli alebo aby ukojil ich zvedavosť. Niektorým ľuďom znamenie či zázrak dokonca odoprel (Mar 6,6; Mat 16,1).

Podľa môjho názoru nie je správne, ak duchovné dary delíme na spektakulárne a nespektakulárne. Po prvé, Biblia tieto kategórie nerozlišuje. Po druhé, nikde v Biblii nie je napísané, že by jedna z týchto kategórií skončila s prvou generáciou. Jednu vec považujem za veľmi dôležitú.

Keby existoval nejaký „spektakulárny“ dar, je to dar evangelizácie. Je to niečo absolútne mimoriadne. Môžeme nad tým žasnúť celý život i večnosť: Boh nás tak veľmi miluje, že trpel za naše hriechy! Chce nám odpustiť naše hriechy a znova nás prijať! To, že Boh prikazuje zvestovať toto posolstvo všetkým hriešnikom, je niečo „mimoriadne“ a „obdivuhodné“!

To je tá najneobyčajnejšia zvesť na svete! V porovnaní s ňou je uzdravenie ničím! Čo je mimoriadnejšie? Že ťa Boh vo svojej všemocnosti uzdraví, alebo že v Ježišovi Kristovi šiel namiesto teba na kríž?! Pavol uvažuje logicky:

„Ako by nám ten, ktorý neušetril vlastného Syna, ale vydal ho za nás všetkých, nedaroval s ním všetko?“ (Rim 8,32)

Pavol vie, nad čím môže stále žasnúť. Kríž je tým najmocnejším divom všetkých čias. Boh za nás v Ježišovi Kristovi zomrel na kríži. Nad tým môžem žasnúť každý deň.

Prečo by sme mali žasnúť nad nejakým zázrakom? Je pre Boha niečo nemožné? Za šesť dní predsa stvoril nebo, zem a všetok život. Božia všemohúcnosť a kreativita nepozná medze! Mal by som sa teda diviť nejakému uzdraveniu? V našom „myšlienkovom systéme“ tu niečo nesedí.

Ale chcem byť poctivý. Vždy som takto nerozmýšľal. Ako mladík som s úžasom počúval svedectvá skúsených Božích mužov, ktorí rozprávali o mnohých „zázrakoch“. U nás v cirkvi existovala len teória. Nemusel som veľa rozmýšľať, aby som pochopil, že Biblia také veci sľubuje! Uveril som tomu a podľa toho som chcel žiť!

Samozrejme, vtedy som mal o zázrakoch falošné predstavy. Myslel som si, že keď Boh urobí nejaký viditeľný zázrak, celé mesto sa obráti a už nikdy sa nedopustí nijakého hriechu. Myslel som si, že Boh koná zázraky iba v živote výnimočných duchovných ľudí... Mal som veľa nesprávnych predstáv. Napríklad učenici zažili zázraky, keď ešte vôbec neboli „duchovní“. Ježiš vykonal množstvo zázrakov. Aký bol výsledok? Ľudia nepochopili jeho zázraky. Interpretovali si ich nesprávne a nakoniec ho pribili na kríž! Jedni si mysleli: „Robí to v satanovej moci!“ Ďalší hovorili: „Úžasný! Boh musí byť s nami na výsosť spokojný, keď nám tak požehnáva! Nastáva nová éra! Uzdravenie a blahobyť pre všetkých! Oslobodenie od Rimanov!“ Mnohí verili v Ježišovo meno, ale ich viera nebola založená na pravých základoch. Ježiš sa im preto nemohol zverovať (Ján 2,24).

Naivne som si myslel, že prostredníctvom nejakého zázraku sa vyriešia všetky problémy. Štúdiom Biblie a neskôr aj z vlastnej skúsenosti som pochopil niečo iné. Mnohé veci týkajúce sa zázrakov nie sú také, ako si ich predstavujeme. Jedna vec je však pravdivá: Keď Boh zapája človeka do svojho diela, potom sa jednoducho nečuduje tomu, že sa plnia Božie sľuby. Vo svojej knihe

V harmónii s Bohom som uviedol mnoho svojich skúseností s Bohom. Čoraz viac sme zažívali, že Bohu môžeme úplne dôverovať, pretože plní svoje sľuby. Keď ťa niekto pozve na obed a povie, že platí, tiež sa nečuduješ, keď po jedle vytiahne peňaženku, však? Veď to sľúbil. Preto len slušne poďakujeme. Presne tak je to s Bohom. Jedného dňa mi Boh povedal, že si mám zarezervovať obytný prívies na evanjelizačnú kampaň a peniaze dostanem nasledujúci pondelok. Tak som v utorok prívies zarezervoval a čakal na peniaze, ako Abrahám na svojho syna. V pondelok som peniaze naozaj dostal. Bol som tomu rád. Ale prečo by som sa mal čudovať ako niekto, kto o ničom nevedel? Kto žije v realite Ducha, ten sa nečuduje, ale žije s Bohom. Pre mňa je táto skutočnosť absolútne oslobodzujúcim činiteľom. Viem, že Boh má pre mňa pripravené skutky (Ef 2,10). Odo mňa nevyžaduje nič viac a nič menej, než aby som sa nechal zapojiť. Musím byť verný v malom. O všetko ostatné sa postará. Sem-tam sa ozve, keď je potrebné niečo urobiť. Ako napríklad v prípade Eliáša, ktorý bol tri roky u jednej vdovy a čakal na ďalší pokyn od Boha. Pravá viera je neobyčajne oslobodzujúca a upokojujúca. Nijaký duchovný človek „nelačnie“ po zázrakoch. Jeho viera odpočíva v Ježišovi, pretože Ježiš vidí ďalej.

TEOLÓGIA ZALOŽENÁ NA SKÚSENOSTIACH

KAPITOLA 4

Počul som biblických učiteľov, ktorí odmietali všetko, čo nejakým spôsobom súviselo s duchovnými darmi a zázrakmi. To je zaujímavé. Mnohí z tých, ktorých som poznal, totiž skôr nekriticky verili všetkému, čo im niekto v „modernom kresťanstve“ povedal. Oplývali zázrakmi, uzdraveniami a proroctvami. Museli zažiť „bolestnú“ skúsenosť, že všetko nie je celkom tak, ako im to niekto predstavil. Zostali horko sklamaní. Kvôli tomu a následným krízam často zašli do druhého extrému a úplne prestali veriť v duchovné dary, zázraky a vedenie. Raz sa stalo, že na zladovatenej ceste som dostal šmyk. Trhavým pohybom som zamedzil tomu, aby som spadol do pravej priekopy. Za to som však krátko nato pristál v ľavej priekope! Taká je skúsenosť mnohých v súvislosti s touto témou. Obidva extrémy sú zlé! Najprv človek nekriticky verí všetkému, hoci Biblia učí niečo iné; potom všetko „nadmerne kriticky“ zavrhnú, čo tiež nie je biblické. Z oboch prípadov má radosť satan, pretože nás odviedol preč od pravdy. Ježiš je tá cesta! Nemusíme padať z jednej priekopy do druhej. Stačí, ak so svojimi sklamaniami prideme k Ježišovi! Nájdite si čas na jeho Slovo. On vám ukáže, kde je chyba a aké je riešenie!

Spoločenstvám, ktoré v otázke uzdravenia zachádzajú do extrému, sa často vyčíta „teológia založená na skúsenostiach“. Ne-

viem, či vo vašom jazyku poznáte tento výraz. Táto teológia znamená, že si nevytvárame teológiu na základe Božieho Slova, ale na základe vlastných skúseností alebo skúseností iných ľudí. Niekoľko možno na nejakej akcii začuje, že Boh chce, aby boli všetci bohatí. Rečník prečíta z Biblie text:

„Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste vy skrze jeho chudobu zbohatli.“ (2Kor 8,9)

Potom rozpráva, ako vďaka viere zbohatol. Vyzýva poslucháčov, aby urobili to isté. Svoju vieru majú dokázať tým, že si vezmú úver, aby si kúpili nový dom a nové auto, lebo starý dom a lacné auto sa pre kniežatá živého Boha nehodia. Božie deti musia jazdiť v Rolls Royce!... Potom rečník prečíta, že máme platiť desiatky (samozrejme, jemu), aby nám Boh požehnal.

Možno sa divíte, ale takéto veci sa už desaťročia praktizujú v „kresťanských kruhoch“ po celom svete. Knihy sú toho plné. Zámerne sa vytrhnú niektoré biblické texty z kontextu, aby nimi mohli klamať a manipulovať ľudí. Nedostatočne upevnení poslucháči tomu uveria. Domov idú s presvedčením: „Boh chce, aby som bol bohatý! Musím dokázať svoju vieru a vziať si úver...“ To je „teológia založená na skúsenostiach“. Mnohí si vzali „vo vieru“ pôžičku, zbankrotovali a otočili sa k Bohu chrbtom. Ale niektorým sa to možno podarilo! Tých sotva presvedčíte o tom, že sú oklamaní, lebo oni zažili požehnanie. Zvádzajú ďalších ľudí a ďalší bankrotujú.

Alebo môže prísť človek a povedať: „Boh mi povedal, že mám ísť k šamanovi, aby som bol uzdravený. Tak som šiel a bol som uzdravený. Hovorím vám, Ježiš chce, aby sme chodili k šamanom!“

Tu sa interpretuje osobný zážitok a za meradlo sa považuje vlastná skúsenosť. Kto však berie Božie Slovo vážne, ten by zážitok tohto človeka interpretoval inak – totiž že nie Boh, ale satan tohto človeka oklamal, aby prostredníctvom neho odviedol od Boha ďalších ľudí.

Mnohí chcú nadviazať kontakt s blízkymi, ktorí zomreli a získať odpoveď zo záhrobia! Interpretujú to tak, že to bol onen zosnulý príbuzný. Znalci Biblie to vykladajú inak. Mŕtvy človek zostáva až do zmŕtvychvstania prachom. Odpoveď prichádza od démonov, ktorí týmto spôsobom zvádzajú veľa ľudí.

Mnohí prežijú skúsenosť s tzv. „kresťanskými liečiteľmi“ na „kresťanských akciách“. Sú nadšení tým, čo sa tam (zdanlivo) dialo a napodobňujú to. Stretol som sa s mnohými ľuďmi, ktorí svoj názor na uzdravenie alebo spasenie, žiaľ, nemajú z Biblie, ale z „osobných skúseností na uzdravujúcich bohoslužbách“. Často napodobňujú presne to, čo robila oná „duchovná superstar na pódiu“ a „veria“, že to funguje. Počul som mnohých „liečiteľov“, ktorí hovoria, že sa to musí robiť tak a tak, až potom nastane uzdravenie alebo spasenie. Ale je to naozaj tak?

Keď niekto týmto nadšeným spoločenstvám oprávnene vyčíta „teológiu založenú na skúsenostiach“, musí si položiť otázku, či v podstate nerobí to isté? Možno sme svedkami toho, že chorý **nie je uzdravený**. Čo urobíme? **Na základe vlastnej skúsenosti odvodíme rovnakú teológiu založenú na skúsenostiach. Povieme, že nijaké uzdravenia sa už nedejú, hoci v Biblii čítame opak!** V princípe robíme to isté ako tí, ktorých teológiu založenú na skúsenostiach kritizujeme! Z vlastnej skúsenosti robíme meradlo. Oba smery nechávajú Bibliu stranou a vedú nesprávnym smerom. Oba sa cítia „výnimočne“ duchovne. Jedni vedú zástupy do bludu tým, že hovoria: „Boh všetkých uzdraví. Musíš veriť a vysadiť lieky!“ Tak sa napríklad dali oklamať rodičia a „vo viere“ nechali zomrieť svoje deti. Druhí vedú ľudí do bludu tým, že kategoricky vylučujú Božie uzdravenia. Domnievajú sa, že keď sa dnes stane niečo „nadprirodzené“, je za tým satan! Poznám zbor, kde vylúčili jednu sestru, pretože bola prostredníctvom modlitby a kladenia rúk v mene Ježiša uzdravená z rakoviny! Rovnaký problém mal aj Ježiš s farizejmi.

Kresťanské spoločenstvá sú plné teológie založenej na skúsenostiach, pretože ľudia nepoznajú Božie slovo. Mnohí dokonca

vedome manipulujú s druhými, aby dosiahli svoje sebecké ciele. Mnohí sa zo strachu či sklamaní jednoducho „zakuklili“. Pozor! Svoje zážitky musíme posudzovať na základe biblických poznatkov. Keď sa niečo deje alebo niečo funguje, zďaleka to neznamená, že je za tým Ježiš! Dokonca ani vtedy, keď to zdanlivo vyzerá v poriadku! V zásade môžem každému iba povedať: Biblia varuje pred nesprávnym vývojom v kresťanstve. Varuje pred bludármi, falošnými prorokmi, vlkami v barančom rúchu a zvodmi. Nemôžeme predsa nekriticky veriť a prijať všetko! Každý, kto sa tým zaoberá, vidí, že do „kresťanstva“ preniklo veľa svetských vplyvov – či už náboženských, magických, psychologických, politických... Dokonca aj zábavný priemysel, šoubiznis, finančné metódy a všetko, čo si len dokážete predstaviť! Je toho nesmierne veľa! Všetky tieto „prúdy“ sa snažia presadiť svoje záujmy. Kresťanstvo sa stalo silným finančným trhom, kde ide o milióny, kariéru, moc, slávu a prestíž. Čo je na tom zlé? **Sotva nájdeme nejaké iné spoločenstvo, v ktorom je toľko „naivných a dôverčivých“ ľudí, ako medzi „kresťanmi“.** Kto sa nevyzná, spočiatku si to vôbec nevšimne. Mnoho rokov som ako hosť aj rečník navštevoval zbory a konferencie po Európe. Mohol som nahliadnuť do ich zákulisia a spoznať niektorých „známych rečníkov“. Neraz som bol zdesený! Keby som nemal Krista, hrôza a sklamanie by ma úplne zničili.

Keď to človek zažije, má sklon odmietnuť a zavrhnúť všetko, čo súvisí s „uzdravovaním“. Ale to by nebolo správne! Vďaka tomu by satan dosiahol presne to, čo chcel. Ľudia stratia vieru, pretože niekto verí niečomu, čo nie je pravda. To by bolo osudné! S tým, čo som zažil a počul, som stále znovu šiel k Bohu do Biblie. Skúmal som to. Ak chceme ísť ďalej, nevyhneme sa tomu.

„Milovaní, neverte každému duchu, ale skúmajte duchov, či sú od Boha, lebo do sveta vyšlo mnoho falošných prorokov“. (1Ján 4,1)

„Ducha neuhášajte, proroctvami nepohrdajte, ale všetko skúmajte; dobrého sa držte! Chráňte sa zla v akejkoľvek podobe!“ (1Tes 5,19-22)

Predstavte si, že pri pokladnici chcete zaplatiť. Pokladníčka zistí, že bankovka, ktorou platíte, je falošná. Určite by ste sa zhrozili! Vyhodili by ste kvôli tomu všetky bankovky? Nie! Všetky by ste pozorne preskúmali a v budúcnosti boli opatrnejší. Podobne máme postupovať pri téme uzdravenia a duchovných darov. Božie duchovné dary sú predsa cennejšie než peniaze!

Podme teda ďalej.

Dostávame sa k dôležitému bodu, ktorý, žiaľ, „evanjelisti liečiteľia“ i takzvané „uzdravujúce zhromaždenia“ prehliadajú.

ROZLIČNÉ PRÍČINY A RIEŠENIA CHORÔB

KAPITOLA 5

Božie slovo a realita, v ktorej žijeme, ukazujú, že choroby môžu mať rôzne príčiny. Sú aj rôzne spôsoby, ako na ne môžeme reagovať. Niektorí namietnu: „Ako prosím? Myslel som si, že je úplne jedno, prečo je niekto chorý alebo akú má chorobu. Ježiš predsa môže uzdraviť všetkých. Stačí veriť!“ Viem, že si to mnohí myslia. Môžem ich uistiť, že v Božom slove sa hovorí niečo iné. Na to sa teraz pozrieme. Najprv budeme uvažovať o rozličných príčinách chorôb, potom o spôsoboch, ako na ne Boh reaguje.

CHOROBY AKO DÔSLEDOK HRIECHU

KAPITOLA 6

Nič stvorené nie je také, aké bolo na začiatku.

„Vieme totiž, že všetko stvorenstvo až podnes spoločne vzdychá a spoločne trpí pôrodné bolesti.“ (Rim 8,22)

Globálny hriech a celosvetovo rozšírený zlý spôsob života priviedli svet do slepej uličky. Celé stvorenstvo stoná a narieka. Jedným z dôsledkov globálneho života v hriechu sú choroby rôzneho druhu. Pri mnohých chorobách vieme určiť presnú príčinu. Uvedieme aspoň niektoré:

Zaťažujúce jedlo. Všetko, čo jeme, je plné pesticídov. Mäso obsahuje lieky, ktoré boli podávané zvieratám.

Jednostranná strava. Mnoho ľudí oslepne, pretože im kvôli nedostatočnej výžive chýba vitamín A. Alebo trpia nadváhou so všetkými dôsledkami...

Stres. Málo odpočinku môže spôsobiť srdcové problémy a vyvolať niektoré druhy rakoviny...

Vidíme, že veľa chorôb je dôsledkom toho, že ako ľudstvo žijeme zlým životným štýlom (v hriechu).

CHOROBY ZAVINENÉ NIEKÝM INÝM

KAPITOLA 7

Proti mnohým veciam, ktoré sú dôsledkom toho, že tento svet sa vydal nesprávnym smerom, nič nezmôžeme. Často nejde o priame dôsledky vlastného hriechu, ale o dôsledky zlého vývoja, ktorý má svoj pôvod v chamtivosti, nespravodlivosti alebo jednoducho v nevedomosti. Čo môže urobiť nejaký Afričan s tým, že nemá čo jesť, a preto oslepne? Čo môžeme urobiť my s jedovatými látkami, ktoré sa nachádzajú v potravinách? Kto si všíma šialene zrýchľujúce sa tempo, ktoré nám prináša čoraz viac stresov? Čo môžu urobiť obyvatelia Pekingu proti znečistenému ovzdušiu, v ktorom žijú? Každý deň vdýchne obyvateľ Pekingu také množstvo škodlivých látok, ktoré sa rovná vyfajčeniu niekoľkých balíčkov cigariet. Čo mohli urobiť deti, ktoré prišli na svet postihnuté počas škandálu s Conterganom (liek na spanie pre tehotné)?

Mnohí trpia chorobami, za ktoré nie sú priamo zodpovední. Mnohí žijú s mentálnym alebo telesným postihnutím, ktoré ide na účet iných. Mnohí ani netušia, aké veľké škody na zdraví sa spáchali na niektorých ľuďoch napríklad tým, že im niekto vynadal. Tieto vnútorné zranenia pôsobia ako jed.

CHOROBY A UTRPENIE SPÔSOBENÉ VLASTNOU VINOU

KAPITOLA 8

Ochorieť môžeme aj vlastnou vinou. Jednou z možností je zlá strava či konzumácia výrobkov škodlivých nášmu zdraviu. Alebo práca, ktorá poškodzuje naše zdravie. Možno nejaký koníček! Ja som si zničil obe kolená a chrbát tvrdým tréningom. A nie som jediný na svete! Niekedy presne vieme, prečo trpíme, lebo je to naša vlastná vina. Tento bod nemusím viac vysvetľovať. Myslím, že je to jasné.

CHOROBY, KTORÉ VZNIKLI PÔSOBNÍM SATANA

KAPITOLA 9

„Viete o Ježišovi z Nazareta, ako ho Boh pomazal Duchom Svätým a mocou, takže chodil, dobre robil a liečil všetkých diablom posadnutých, pretože Boh bol s ním.“ (Sk 10,38)

Biblia hovorí, že Ježiš uzdravoval ľudí, ktorí ochoreli satanovým pôsobením. Mnohí ľudia by mohli rozprávať, ako ich život ovplyvnil priamy alebo nepriamy kontakt s okultnými vecami. Jedna žena mi vysvetľovala, že verí v Ježiša. Keď som sa jej pýtal na ďalšie veci, ukázalo sa, že je zapletená do „bielej mágie“, teda do satanského zvodu. Upozornil som ju na to, ale nechcela o tom nič počuť. Argumentovala tým, že to má predsa „dobré“ výsledky. Povedal som jej, že to sa ešte len ukáže. Netrvalo dlho a prišla celá ustarostená. Jej dcéra sa zrazu začala zvláštne správať. Videla postavy, mala záchvaty strachu, nočné mory atď. Mnohí ľudia takto ochoreli – nervovo, psychicky, telesne. Iná žena mi napísala, že v jej dome straší a je s nervami na konci. Ukázalo sa, že sa rada pozerala na okultné programy v televízii... Existuje toľko rôznych spôsobov, ako možno zlým duchom a démonom otvoriť dvere. Tieto kategórie ešte neznamenajú „posadnutosť“, ale duchovia sú tu a snažia sa nás ovplyvňovať. Posadnutosť je oveľa horšia.

Aj dnes existuje posadnutosť, ako je opísaná v Biblii. Ale aj vyslobodenie, o ktorom čítame v Biblii. Aj dnes môže Ježiš vyslobodiť ľudí z moci démonov. Mnohí to však nechcú prijať. V prípade posadnutosti nepomáha psychológia ani lieky. Jeden misionár zistil, že v istej uzavretej psychiatrickej liečebni sú niektorí ľudia posadnutí. Nedalo sa im pomôcť, preto boli priviazaní k posteli. Misionár sa spýtal, či s nimi môže stráviť noc. Dovolili mu to. Zamestnanci ústavu sa nestačili diviť, keď nasledujúci deň prišli a ľudí, ktorí boli zaradení medzi neliečiteľné prípady, našli chváliť a oslavovať Boha. Boli vyslobodení! Existuje posadnutosť a tiež vyslobodenie v Ježišovom mene – rovnako, ako je to opísané v Biblii.

„Rozkázal totiž nečistému duchu vyjsť z toho človeka, ktorý ho mal už dlhý čas v moci. Nohy mu spúťavali okovami aj reťazami a strážili ho. Ale on putá roztrhal a démon ho hnal na pusté miesto.“ (Luk 8,29)

Hlavným problémom posadnutého je, že je úplne ovládaný démonom. Démon ho drží vo svojej moci, sužuje ho a ničí. Prostredníctvom tohto človeka škodí a ubližuje iným. Neveriaci psychológ to vidí inak. Takýchto ľudí klasifikuje ako psychicky chorých. Považuje ich za nevyliciteľné prípady. Ale pozor! Nie každý, kto bol zaradený medzi nevyliciteľne chorých, musí byť nutne posadnutý!

Inou kategóriou sú ľudia s psychickými problémami. Zmieňujem sa o tom preto, lebo mnohí nevedia rozlišovať medzi týmito vecami. Z psychicky chorého človeka nemôžeme vyháňať démonov, a posadnutého nemôžeme liečiť tabletkami.

Niekedy ľudia umožnia satanovi prístup nevedomky. Koľkí sa začali pohrávať s transcendentálnymi meditáciami či jogou a prostredníctvom mantry zaklínať démonov. Bez toho, aby si uvedomovali, čo robia, mali duchov doma. Potom ich začali prenasledovať prízraky, záchvaty strachu, panika, nočné mory, starosti, choroby atď. Poznám chlapca, ktorý počas hry so susedo-

vými chlapcami pochytil nejaké mená. Susedov chlapec neustále behal po schodoch hore a dolu a kričal: Brahma! Šiva! a ďalšie. Malý chlapec to napodobňoval. Netrvalo dlho a začal mávať zachvaty strachu a nočné mory. Vo svojej izbe videl duchov. Za týmito menami sú démoni, ktorých si tým privolal. Ďalší sa skôr nevedome ako vedome pripojili k spevu okultných piesní. Aj to môže mať fatálne následky. Bez daru rozlišovania duchov je ťažké zvonku posúdiť, kde je hranica, kedy sa končí neškodná hra. Počúvaním okultnej hudby mnohí otvorili dvere tvrdosti, nenávisi a hnevu so všetkými dôsledkami.

Niektorí ľudia sa chcú skontaktovať so svojimi blízkymi, ktorí už zomreli. Nič netušiac sa dostanú do styku s démonmi. Biblia prísne zakazuje vyhľadávať kontakt s mŕtvymi, ktorí predsa zostanú mŕtvi až do zmŕtvychvstania pri Ježišovom návrate! Namiesto toho sa skontaktujú s démonmi, ktorí z toho ťazia. Modlitby k „Márii“ nie sú v zásade ničím iným. Nikde v Biblii nie je napísané, že Mária vstúpila na nebesia a máme ju vzývať! To je náboženská lož. Uctievanie Márie je v zásade špiritizmus, nič iné. Pre niektorých je to tvrdá reč, ale celé uctievanie Márie preniklo do „kresťanstva“ z pohanstva.

Nebezpečenstvo číha všade. Jeden brat bol na služobnej ceste v Ázii a dostal tam ponuku na masáž. Keď ležal na masážnom stole, zmocnila sa ho úzkosť. Uvedomil si, že masáž je často súčasťou okultných praktík. Keď chcel masér začať, onen brat sa modlil, aby ho Boh ochránil od prípadného duchovného nebezpečenstva. Vtom masér prudko odtiahol ruky a povedal: „Skončil som,“ a odišiel z miestnosti. Ani nezačal! Vidíme, že satan používa všetky možné spôsoby. Boh nás však môže ochrániť. Tým nechcem povedať, že každá masáž je nebezpečná!

Duchovná realita je v podstate celkom jednoduchá. Pri pohľade zvonka existuje veľa náboženstiev, ktoré by sme mohli hodnotiť rôzne. V podstate je to však jednoduché. Za všetkými náboženstvami sa skrývajú démoni, ktorí nás chcú oklamať.

„Ale čo obetujú, obetujú démonom, nie Bohu. No ja nechcem, aby ste mali spoločenstvo s démonmi.“ (1Kor 10,20)

Démoni vytvárajú náboženské atrapy, aby ľudia nenašli cestu k pravému Bohu a pravej viere, ale boli oklamaní a naveky stratení. No Pavol hovorí aj to, že napríklad chamtivosť je modloslužba.

„Veď dobre viete, že nijaký smilník ani nečistý alebo lakomec, ktorý je modlárom, nemá dedičstvo v Kristovom a Božom kráľovstve.“ (Ef 5,5)

Mnohí sa považujú za kresťanov, ale ich bohom je mamona (tak Ježiš nazval démona skrývajúceho sa za touto modloslužbou). Táto mamona čoraz viac ovplyvňuje myšlienky, priority, hodnoty, motívy a rozhodnutia – a tak vládne! Ľudia sú čoraz viac zameraní na peniaze. Môžu za tým byť démoni, ktorí si nás čoraz viac podmaňujú, aby nás zahubili. Koľkí si už vzali život a zničili tým celú rodinu, pretože si nedokázali poradiť so svojou finančnou situáciou?!

Mnohí majú problém uveriť tomu, že skutočne existujú démoni, ktorí nás zvädzajú a sabotujú náš život. Veľmi veľa ľudí si vybudovalo väzby na démonov, pričom si to vôbec neuvedomujú. Uvediem príklad:

K jednému kazateľovi priviedli chlapca, ktorý sa v noci pomôčoval, hoci už dávno mal z toho vyrásť. Kazateľ sa spýtal matky na ich zvyky. Žena mu rozprávala o tom, že každé ráno idú podľa starého zvyku von, aby pozdravili všetky štyri svetové strany, pričom chlapca štyrikrát zdvihnú na každú svetovú stranu. Môj známy vedel, že je to starý pohanský zvyk určený na to, aby duchovia v okolí boli dobre naladení. V liste Efezským je jasne napísané, že satan a zlí duchovia vládnu v povetrí a chcú nás ovplyvňovať.

„Aj vy ste boli mŕtvi vo svojich prestúpeniach a hriechoch, v ktorých ste kedysi žili podľa ducha tohto sveta, podľa kniežatá nadzemskej mocnosti, ducha, ktorý teraz pôsobí v neposlušných synoch. Medzi nimi sme aj my všetci kedysi konali podľa žiadostí svojho tela, keď sme žili podľa záľub tela a mysle, a boli sme od prirodzenosti deťmi hnevu, ako aj ostatní.“ (Ef 2,1-3)

„Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcam tohto temného sveta a nadzemským duchom zla.“ (Ef 6,12)

Táto rodina sa svojimi rituálmi nevedomky zaplietla s démonmi a následky sa začali prejavovať. Keď si to uvedomili, úprimne sa kajali a spolu sa modlili. Chlapec sa potom nikdy nepomočil.

Mnohí boli ako deti magicky zariekavaní, či dokonca zasvätení duchom alebo sa k duchom pripúťali cez vykladanie kariet, horoskopy či amulety...

Pozor: Nedeje sa to automaticky! Nie každý, kto si niekedy prečítal horoskop, je spútaný démonmi. Nie každý, kto náhodou počul okultnú pieseň, má niečo dočinenia s démonmi. Ale nemali by sme tieto veci zlahčovať. Kto sa týmto veciam otvára, pocíti dôsledky. Mnohí takéto veci podceňovali. Keď zistili, o čo ide, bolo už neskoro.

V nasledujúcich veršoch vidíme, ako nás satan dokáže oklamať. Naše žiadosti nás privedú do ťažkej závislosti a spútanosti každého druhu.

„Kedysi ste boli mŕtvi, navždy odsúdení pre svoje hriechy. Šli ste spolu s davom a ako ostatní boli ste ponorení do hriechu, poslúchali ste satana, veľké knieža mocnosti, ktorý sa rozprestiera nad svetom a doposiaľ pôsobí v ľuďoch, ktorí sa Bohu vzpierajú. Práve takí sme boli aj my. Žili sme podľa vlastnej vôle, pre svoje vlastné sebecké záujmy a podliehali sme vášňam a nečistým myšlienkam. Boli sme zlí od počiatku, lebo sme sa už narodili so zlou povahou, a preto sme boli tak ako ostatní vystavení Božiemu hnevu.“ (Ef 2,1-3 NPK)

Satan je majster sveta vo zvädzaní ľudí. Ľudia spútaní hriechom ničia život sebe aj iným... zatiaľ čo si možno nahovárajú, akí sú super a navonok udržiavajú pokryteckú fasádu. Inak je to pri posadnutosti.

Prvýkrát som démonom posadnutého človeka stretol počas svojej praxe vo väzení. Keď som vstúpil do miestnosti, v Duchu som rozpoznal, že je tu prítomný démon, a to bez toho, aby som toho muža videl. Bola to pre mňa úplne nová skúsenosť. Vedený Duchom som sa otočil doprava a uvidel toho muža. Stál obrátený ku mne chrbtom. V tom momente sa otočil aj on a pozrel mi priamo do očí. Aj on vo svojom „démonickom duchu“ rozpoznal, že prišiel niekto z druhej strany. Tak to bolo aj s Ježišom. Démoni presne vedeli, čo sa deje. Ako sa neskôr ukázalo, tento muž bol neliečiteľným sexuálnym zločincem, ktorý svoje obete zabíjal beštiálnym spôsobom. Podľa jeho tetovania som zistil, že sa zasvätil satanovi. Premýšľal som, ako by som mohol tomuto mužovi pomôcť, ale bol som mladý a neskúsený. Väzenský kaplán, ktorý ma mal na starosti, neveril v Boha ani v démonov, a tak som považoval za vhodné mlčať. Tým som však mal zviazané ruky. To, čo sa stalo potom, by bolo dobrým námetom na film. Démon spozoroval, že ho chcem vyhnáť a nemám strach. Všimol si aj to, že sa cítim zneistený. Tak začal svoju šou. Keď som sa v kaplánovej kancelárii o tomto mužovi s kaplánom rozprával, prišla správa, že práve on sa chce teraz s kaplánom rozprávať. A tak ho priviedli dnu. Nikdy nezabudnem, ako sa na mňa pozrel. Nič mi nepovedal, len stál vo dverách. Jeho oči i výraz tváre hovorili: „Ja ti ukážem!“ Potom sa obrátil ku kaplánovi a oznámil mu, že chce samostatnú celu, pretože s novými spoluväzňami na cele sa neznáša a je z toho vynervovaný. Povedal, že sa obáva, že čoskoro začne opäť vystrájať. Prosil kaplána, aby sa zaňho prihovril. Väzenie však bolo preplnené, takže samostatnú celu nedostal. Preto začal vyčíňať. Presne o to mu šlo. Tento posadnutý muž bol nevysoký a chudý. Takýchto „chlapov“ som predtým vynášal z diskoték ako mačky. Ale keď začal tento muž

besnieť, piati dozorcovia ho sotva dokázali udržať. Nasledujúceho dňa bol preložený do iného väzenia. Prežíval som to ako zlý film. S kaplánom som sa nemohol rozprávať. Bol som ešte len začiatočník. Táto situácia ma celkom prevälcovala. Démon skutočne dokázal dostať tohto muža z tohto väzenia, preč odo mňa a preč od Božej pomoci. Táto skúsenosť nesúvisí priamo s témou uzdravenia, ale ukázala mi realitu, v ktorej žijeme. Pomohla mi poučiť sa a v budúcnosti to robiť inak.

Aj neskôr som sa stretával s démonmi. Dokážu človeka priamo zmanipulovať, takže robí to, čo oni chcú. Môžu však človeka aj trýzniť atď. Môžu sa pohybovať medzi ľuďmi. Pavol jasne hovorí, že démoni vládnu v povetrí.

„Veď náš boj nie je proti krvi a telu, ale proti kniežatstvám, mocnostiam, vládcam tohto temného sveta a nadzemským duchom zla.“ (Ef 6,12)

Môžu nás ovplyvňovať a získať tak kontrolu nad situáciami.

Jedného večera som mal dojem, že mám zavolať motorkárovi z jedného motorkárskeho klubu. Už predtým som s ním pracoval ako vyhadzovač na dvoch diskotékach. Potreboval som dokončiť písomnú prácu do biblickej školy, ale Boží Duch mi nedal pokoj. Tak som mu zavolať a šiel s ním do klubovne. Vládla tam veľmi pochmúrna atmosféra. Nikto na mňa nemal čas, ani môj starý kamarát. Vyšiel som von a rozmýšľal, či som sa nezmýlil. Myslel som si, že Boh ma tu chce nejakým spôsobom použiť, ale v tejto situácii sa nedalo nič povedať ani urobiť... Zahnal som túto myšlienku a znova vošiel dnu. Nič sa však nezmenilo. Bolo tam „dusno“. Znova som vyšiel von – na toaletu. Keď som sa vrátil, nič sa nezmenilo. Nikto si ma nevšímal, nikto sa pri mne nezastavil, nikto sa so mnou nechcel rozprávať o viere. Jednoducho nič! Tak som opäť vyšiel von, modlil sa a pýtal Pána, čo mám robiť. Splietol som sa azda? Mám ísť domov? Vtom mi Duch Svätý pripomenul situácie, keď Ježiš vyhánal démonov. Zrazu mi bolo jasné, čo mám urobiť! Mal som dojem, že Boh tu má nejaký plán,

ale blokuje to jeden, možno viac démonov. Cítil som sa vyzvaný k tomu, aby som prevzal zodpovednosť. Niečo také som nikdy nezažil, ani o tom nerozmýšľal! Ale Boh mi stále nedal pokoj. Opatrne som sa porozhliadal. Keď som nijakého motorkára nevidel, v mene Ježiša som povedal démonom, aby opustili klubovňu. Dodal som: „Keď teraz pôjdem dnu, vy pôjdete von. Nebudete prekážať tomu, čo má dnes Boh naplánované!“ Keď som sa vrátil dnu, situácia bola celkom iná. Z najzadnejšieho kúta prišiel ku mne nejaký človek a znenazdajky mi povedal: „Od tretej viem, že dnes prídeš.“ Zostal som ohromený. Povedal som mu: „Ja to viem iba od siedmej. Odkiaľ si vedel, že prídem?“ Odpovedal: „Boh mi povedal, že prídeš.“ A ja na to: „Čo máš spoločné s Bohom?“ Na to riekol: „Nepýtaj sa a povedz mi, čo mi chce Boh povedať!“ Žasol som... Najprv som sa musel modliť a pýtať sa Boha, čo mám teda tomu mužovi povedať! Bola to zvláštna situácia. Naozaj som čakal, že mi Boh z neba dá posolstvo pre tohto muža... Ale nič také sa nestalo! Iba jedna myšlienka sa pomaly začala vynárať kdesi v mojej mysli: Peter predsa napísal, že máme byť vždy pripravení hovoriť o svojej viere. Existuje azda mocnejšia zvesť? Pochopil som. Vrátil som sa k tomuto mužovi a dve hodiny sme sa rozprávali o evanjeliu a Ježišovi Kristovi.

Bol to pre mňa silný zážitok. Boh tohto muža pripravil na môj príchod a potom ma tam poslal. Démoni sa však snažia prekaziť Božie plány a zámery! Ten večer som viackrát vkročil do klubovne, ale ten muž za mnou neprišiel, hoci vedel, že mu mám niečo povedať. Sedel, ani sa nepohol. Možno mu démoni hovorili: „Buď ticho! Čo si pomyslia tvoji kolegovia, keď sa budeš rozprávať s týmto smiešnym kresťanom? Prestanú si ťa vážiť! Budeš vyzerať smiešne! Zostaň tam, kde si!“ A tak sedel na svojom mieste.

Keď som démonom povedal, že musia odísť, opustili ten dom. Tým bol ten muž oslobodený a mohol prísť ku mne.

Na týchto príbehoch vidíme, že existujú veci, za ktoré máme prosiť Boha. Existujú však aj veci, za ktoré Boh prosí nás! Boh

ma vyzval, aby som démonov poslal preč! Je to v súlade s výrokmi Biblie. Ježiš to tak tiež robil. Hovorí, že aj my to máme robiť.

Mnohí kresťania to odmietajú, hoci je to v Biblii napísané. Nechcú. V takýchto situáciách by sa modlili: „Nie, Bože, to nemôžem! Ty musíš zasiahnuť!“ Ale Boh hovorí: „Chcem, aby si to ty urobil.“

Prečo to Boh chce? Jedným z dôvodov je, že svojím správaním dosvedčujeme, že o Bohu a démonoch neveríme tomu, čomu by sme mali. Dokazujeme, že sa ich bojíme a máme z nich strach. Málo dôverujeme Bohu, jeho Slovu a jeho pôsobeniu. Má to veľmi neblahý vplyv aj na ostatné oblasti nášho života. Boh chce, aby sme boli dospelými kresťanmi, ktorí v dôvere v Boha berú zodpovednosť za svoj život a za život druhých.

Mohli by sme povedať, že očakávať, že Boh urobí to, čo máme urobiť my, je vzbura. Predstavte si, že matka povie dieťaťu, aby si upratalo izbu. Ale ono jej odpovie: „Nie, ja chcem, aby si ju upratala ty!“ Je to drzé. Nechcem tým povedať, že všetci kresťania sú drzí a spurní. Mnohí sú neistí kvôli nedostatku poznania a skúseností. Chcem nás k niečomu vyzvať. Uvedomme si, že modlitba a poslušnosť Bohu sú dve veci, ktoré patria k sebe. Sú situácie, keď smieme Boha o niečo prosiť. Ale sú aj také situácie, keď Boh prosí nás, aby sme konali. Vtedy musíme Bohu dôverovať a poslúchnuť ho, inak sa nič nestane. Keď sme o tom hovorili v jednej cirkvi, tamojší súrodenci mi povedali, že ako kresťania sa nikdy nesmieme obracať na démonov. Ukázal som im výroky Biblie (napr. Mar 16,17; Sk 16,18), ale oni nechceli tieto biblické výroky akceptovať.

To je jedna z príčin, prečo sa v mnohých zboroch nedejú uzdravenia. Ľudia prosia Boha, ale často nie sú otvorení dať sa Bohom použiť. Možno vôbec nevedia, že niečo také je možné! Ale Ježiš liečil choroby (Luk 4,39). Učeníci sa nielen modlili, ale niekedy v Ježišovej autorite aj prikazovali (Sk 3,6; 9,34; 9,11-18). Sú to dve rozdielne veci, ktoré patria k sebe. Iba vtedy, keď sa modlíme, nám Boh môže ukázať, čo máme konkrétne urobiť.

Modlitbou teraz nemyslím iba pravidelný čas modlitby doma. Musíme byť bdelí v Duchu všade, kde sa nachádzame! To je úžasné privilegium. Žiť a modliť sa v Duchu a v pravde sme nielen „v tomto chráme“ alebo „na tejto hore“, ale všade!

„Ale prichádza hodina — a už je tu —, keď praví ctitelia budú sa klaňať Otcovi v Duchu a pravde. Veď aj Otec hľadá takýchto ctiteľov. Boh je Duch a tí, ktorí sa mu klaňajú, musia sa klaňať v Duchu a pravde.“
(Ján 4,23.24)

Prečítajte si Sk 9,11-18. Je to typický príklad. Boh ukázal tomuto mužovi, čo má robiť. Muž má obavy a starosti, ktoré musí vyriešiť na modlitbe. Ale potom ide a urobí, čo mu bolo prikázané – a dôjde k uzdraveniu. Pravá modlitba vedie k tomu, že Boh zapojí človeka do svojho plánu. Človek splní svoju povinnosť a Boh pôsobí svojou mocou. Pavol znova vidí bez toho, aby sa niekto z nich musel čudovať!

Keď mi Boh povie, že mám konať v Ježišovej autorite, povedzte mi jeden dobrý dôvod, prečo by som to nemal robiť. Možno je to pre vás niečo nové. Možno ste niečo také nikdy nezažili. Pri skúmaní týchto biblických textov uvidíte, že to tak je. Potom je úplne jedno, či ide o chorobu, démona, oheň z neba či archu. Keď Boh prehovorí, neexistuje dôvod neposlúchnuť jeho slová.

Mnoho trpiacich ľudí, ktorých ku mne priviedli alebo mi ich ukázali, malo podľa môjho názoru psychické problémy alebo nejaké iné choroby. V týchto prípadoch sa nedajú vyháňať démoni. Títo ľudia potrebujú inú pomoc. Je potrebné s nimi hovoriť. S Božou pomocou a múdrosťou sa im dá prípadne pomôcť. Nie každý problém je hneď posadnutosť. Zdôrazňujem to preto, že existuje mnoho kresťanských spoločenstiev, v ktorých sa s démonmi spája všetko. Keď niekto klame, má démona lži. Keď kradne, tak démona zlodejstva. Najmä za rôznymi úzkosťami mnohí hneď hľadajú nejakého démona.

Jedna stará pani mala strach chodiť večer sama po ulici. Po-vedali jej, že má démona strachu! Čo je to za nezmysel? Pri po-meroch, aké dnes v mnohých mestách panujú, mám tiež strach potulovať sa večer vonku. Ako vyhadzovač z diskoték som zažil dosť na to, aby som mal oprávnené obavy. Oni začali z tej sta-rej ženy vyháňať démona strachu, ale ona sa bála ďalej. Usúdili, že možno má malú alebo nesprávnu vieru. To v nej vyvolalo ešte väčší strach. Začala pochybovať, či je skutočne spasená. Bola už stará. Čo keď zomrie? Bude večne zatratená? Dopadlo to tak, že skončila v ústave pre choromyseľných! Ako tisíce ďalších, kto-rých takéto bludy pripravili o zdravý rozum.

Je rozdiel medzi hriechom a posadnutosťou. Je rozdiel medzi normálnym strachom a patologickým či dokonca démonickými záchvatmi strachu. Strach je v podstate dobrá a život chrániaca vec. Vďaka nemu sa pri prechádzaní cez cestu pozrieme napravo a naľavo. Každý človek má iný strach. Podobne ako máme rôzne schopnosti, vlohy a skúsenosti. Existuje mnoho vecí, z ktorých nemám strach, lebo ako vyhadzovač som získal určité skúsenos-ti. Nemám strach kázať pred tisíckami opitých motorkárov v piv-nom stane. To som už robil. Viem, ako sa mám správať a viem, že sa môžem spoľahnúť na Boha. Existujú však veci, z ktorých mám strach a z ktorých možno vy strach nemáte. Strach je pred-sa normálny. Ale existuje aj patologický strach, o ktorom si po-viame viac. Mnohí sú unavení životom. Môžu dostať strach zo všetkého – strach z budúcnosti, strach zo smrti, strach zo živo-ta, strach z ľudí, strach z rozhovorov... Môže to mať prirodzené príčiny, napríklad chybujúce alebo formujúce udalosti z detstva, prepracovanosť, nedostatočné sebavedomie... Môžu za tým byť aj fyzické problémy, nemusí to byť hneď démonické. Je však isté, že človek v takomto stave sa stáva ľahkou korisťou démonov. Keď takýto človek nie je pod Božou ochranou, napríklad pros-tredníctvom príhovorných modlitieb iného človeka, z fyzických alebo psychických problémov sa môže vyvinúť niečo horšie. Ak človek stráca kontrolu, je v nebezpečenstve, že bude robiť veci,

o ktorých tu nemusím hovoriť. Potom je možné všetko – až po vraždu alebo samovraždu.

Strach je skutočne jedným z hlavných nástrojov démonov. Môžu v nás vzbudiť strach, že pôjdeme naveky do zatratenia. Záchvatmi strachu nás môžu priviesť až do šialenstva alebo k samovražde. Mnoho detí trpí takýmito útokmi, pretože sa týmto veciam otvorili prostredníctvom filmov, kníh atď. Aj dospelí sa môžu dostať do takýchto záchvatov strachu. V tom prípade si musíme uvedomiť, kde sa stala chyba, čo je toho príčinou. Tento panický strach je často dôsledkom toho, že čo sa týka duchov a démonov, veríme niečomu, čo nie je pravda. Alebo vieme príliš málo o tom, ako sa dostať pod Božiu ochranu a zostať tam... Keby sme toto vedeli, prestali by sme mať z démonov strach, podobne ako Ježiš. Správali by sme sa k nim tak, ako sa k nim správal Ježiš. Preto je veľmi dôležité poznať a pochopiť pravdu z Biblie.

Zažil som vyhánanie démonov, z ktorého mali démoni naozaj radosť, keď to poviem cynicky. Podobnú zábavu mali démoni už za čias apoštola Pavla.

„Aj niektorí potulní židovskí zaklínači sa pokúšali vysloviť meno Pána Ježiša nad tými, ktorí mali zlých duchov, a hovorili: Zaklínam vás za pomoci Ježiša, ktorého hlása Pavol. Robili to siedmi synovia istého Skevu, židovského veľkňaza. Ale zlý duch im odpovedal: Ježiša poznám, aj o Pavlovi viem, ale kto ste vy? A človek, v ktorom bol zlý duch, sa na nich oboril, zmocnil sa dvoch z nich a tak ich dobil, že ušli z toho domu nahí a doráňaní.“ (Sk 19,13-16)

Títo siedmi veľkňazovi synovia sa dopustili osudnej chyby. Nemali osobný vzťah s Ježišom. Neboli tam z Ježišovho povedenia a s jeho autoritou. Mysleli si, že premôžu démonov, keď budú používať meno Ježiš ako magickú „formulku“. Ale v slove „Ježiš“ nie je nijaká magická sila. Démoni sa netrasú pred slovom „Ježiš“! Naopak! Robia všetko pre to, aby toto slovo dostali do

všetkých náboženstiev, aby ľudí oklamali. Ježiš bol takto vtiahnutý takmer do všetkých náboženstiev.

Tento démon mladých mužov zbil. Mohli sa medzitým démoni z toho poučiť? Uvedomili si, že zbiť týchto mladých mužov nebolo najlepšie riešenie! Mali radšej vzbudiť zdanie, že to funguje. Oklamali by tak tisícky ľudí! Démoni zistili, že existuje nová možnosť, ako zviest ľudí – prostredníctvom magického používania mena Ježiš. Na jednej strane to prináša nulové výsledky, na druhej strane si tisícky ľudí budú myslieť, že sú nadmieru duchovní kresťania. Ježiš však nechce mať nič spoločné s takými kresťanmi! Pred týmto zvodom varoval slovami:

„Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odíďte od mňa, páchatelia neprávosti!“ (Mat 7,21-23)

Títo ľudia žijú v modernom kresťanskom zvode. „Veria“ v Ježišovo meno a duchovné dary a konajú! Ale Ježiš s nimi nechce mať nič spoločné. Nie je to alarmujúce?!

Tento oklamáný typ kresťanstva je dnes, žiaľ, veľmi rozšírený. Ľudia veria, že existuje Boh, veria v duchovnú realitu, vystupujú proti duchom a démonom, ale zabudli na to najdôležitejšie – obrátenie, svätý život a osobný život v súlade s Bohom. Stále síce hovoria o Duchu Svätom, ale podobajú sa Šimonovi zo Sk 8,4-24. Niekedy si tento príbeh prečítajte. Tento muž uveril, dal sa pokrstiť a bol nadšený z moci a pôsobenia Ducha. Ako ho však Peter ohodnotil? Dal mu najhoršie možné vysvedčenie! Podobných ľudí som stretol celé zástupy. Šimon oklamal prvých apoštolov. Ľudia ako on dnes klamú celý svet. Hovoria o zázrakoch, uzdraveniach, vyhánaní démonov, proroctvách, blahobyte a prebudení, ale nikdy o kľúčovom význame kríža, obrátení, posvätení

života atď. Skôr naopak. V týchto spoločenstvách sa často opakuje, že zákon bol zrušený. Boh už neberie hriech doslovne, veď je „milostivý“! Také je ich presvedčenie. Očividne svoju Bibliu nepoznajú, lebo nedokážu rozlišovať medzi Desatorom a Mojžišovým zákonom. Mojžišov zákon so svojimi obradmi bol prostredníctvom Ježiša odstránený. To sa však v žiadnom prípade netýka Desatora! Klamú sami seba aj iných, aby žili v sebeckom náboženstve. Ale Ježiša neoklamú! (O téme zákona a milosti a veciach, ktoré s tým súvisia, som písal v bezplatnej knihe nazvanej „Božia láska, spravodlivosť, zákon, súd, trest a milosť“.)

Ježiš nepôsobí na démonov ako nejaké magické slovo. Ide tu o to, že máme osobný vzťah s Ježišom, že v nás žije, patríme mu a poslúchame ho. V tom bol rozdiel medzi Pavlom a tými siedmimi mladými mužmi. Kristus sa mohol v Pavlovi a prostredníctvom neho realizovať. Preto mal Pavol autoritu nad démonmi. Nie preto, že ich neustále bombardoval slovami „v mene Ježiš“. Ježiš vyhánal démonov, Pavol vyhánal démonov... Títo siedmi muži dostali príučku, hoci aj oni prišli s menom „Ježiš“.

Aj keď je niekto oslobodený od démonov a uzdravený, ak do svojho života neprijme Ježiša, démon sa vráti a tento človek dopadne horšie ako predtým!

„Keď nečistý duch vyjde z človeka, blúdi po miestach bez vody a hľadá odpočinok. Keď ho nenájde, povie si: Vrátim sa do svojho domu, odkiaľ som vyšiel. Keď ta príde, nájde dom vymetený a vyzdobený. Odíde, vezme sedem iných duchov, horších, ako je sám, vojdú do domu a usídlia sa tam. A tak je s tým človekom nakoniec horšie, ako bolo na začiatku.“ (Luk 11,24-26)

Znova vidíme, aké dôležité je zvestovať ľuďom rýdze evanjelium, aby skutočne uverili. Jeden brat, ktorého si vážim, zažil vo svojej službe Pánu Ježišovi zaujímavé veci. Raz ho jedna žena poprosila, aby sa porozprával s jej mužom. Mala obavy, že je posadnutý alebo prinajmenšom ovládaný démonmi. Prejavovalo sa to napríklad tým, že sa vôbec nechcel rozprávať o Bohu a mal zlé

návyky. Bol napríklad závislý od alkoholu. Bol to bohatý úspešný obchodník, ale o Bohu nechcel ani počuť. Samozrejme, môže to mať rôzne príčiny, ale nevylučuje sa možnosť, že ide o okultnú spútanosť či kontrolu zo strany démonov. Poznám jedného mladého muža, ktorého v detstve zakliali a fungovalo to! Problém, kvôli ktorému ho priviedli k zaklínačovi, sa vyriešil! Ale – malý problém vymenili za veľký! Odvtedy je, čo sa týka viery alebo Ježiša, tvrdý ako kameň. Je úplne neprístupný. Keď sa v rozhovore dostaneme k duchovným veciam, okamžite odvráti hlavu. Podobne to robil aj tento muž. Môj známy sa za tú vec modlil. Cítil, že Ježiš chce, aby tohto zablokovaného muža vyhladal v jeho kancelárii. V Duchu rozpoznal, ako ja vtedy vo väzení, že tu je skutočne prítomný démon. Pokojným hlasom mužovi povedal: „Teraz niečo poviem, ale nebude to určené vám. Zostaňte pokojne sedieť.“ Otočil sa a povedal: „Okamžite odíď!“ Muž sa tomu začudoval, pretože nevedel, ako to má chápať. Môj známy sa otočil späť k nemu a spýtal sa ho: „Pozorujete niečo?“ Muž si uvedomil, že je „slobodný“, zbavený zlých návykov. Môj známy mu vysvetlil, že bol ovládaný démonom. Okrem iného mu dal jasne na vedomie, že sa musí rozhodnúť, lebo pred dverami niekto čaká! Je to tak, ako povedal Ježiš. Démon poslúchne a odíde, ale nejde o duchovný automatizmus, ale o vzťahy! Ak do života tohto muža nepríde Ježiš a ak tento muž nebude s Ježišom žiť ako s Pánom, démon sa znova vráti a bude pokračovať tam, kde skončil. Zrejme príde poriadne nahnevaný, že bol ponížený. Muž si dal od môjho známeho vysvetliť evanjelium a pokorne sa obrátil. Prijal do svojho života Ježiša a odvtedy je slobodný!

To je kľúčový okamih. Zažil som veľa „vyháňaní démonov“, ktoré nimi v skutočnosti neboli, pretože sa nezvestovalo evanjelium. Meno Ježiš bolo používané ako magická formulka, ale v skutočnosti sa nevzývalo.

Nemám pochybnosti o tom, že výroky Biblie o duchoch a démonoch sú absolútne reálne. Uvedomujem si, že mnohí kresťania si s touto témou nevedia poradiť. Mnohí majú z démonov strach,

hoci práve to umožňuje démonom pôsobiť. Démonov nesmie-
me podceňovať. Keď však reagujeme so strachom, postrehnú, že
Bohu v skutočnosti nedôverujeme! Biblia nám nehovorí, aby sme
z nich mali strach, ale že máme dôverovať Bohu.

*„Podriadte sa teda Bohu, ale vzoprite sa diablovi a ujde od vás. Priblížte
sa k Bohu a on sa priblíži k vám. Očistite si ruky, hriešnici, a vy, vnútor-
ne rozpoltení, posväťte si srdcia!“ (Jak 4,7.8)*

Milujem tento výrok! Satan utečie! Keď sa pozeráme na sa-
tana a vo svojich myšlienkach dávame priestor jeho klamstvám,
dostaneme strach. Máme sa pozerat na Ježiša a rozmyšľať o jeho
slovách. Keď sme vedome v Božej prítomnosti a dôverujeme
Bohu, satan utečie. Ak máme pri kontakte s démonickými veca-
mi strach, je to iba preto, že veríme niečomu, čo nie je pravda.
Vtedy začína pôsobiť satan. Ak však niekto žije ako Ježiš – v prav-
de, danú situáciu zvládne úplne pokojne. Ježiš vyhánal démonov
s istotou a pokojom – a oni odišli. Je to celkom jednoduché. Čo
som videl na akciách? Ľudia poskakujú, hulákajú, používajú Je-
žišovo meno ako magickú formulku, aby „manifestovali vyslobo-
denie“. Kedysi som si nebol istý. Dnes som úplne presvedčený,
že sa tu deje pravý opak toho, čo si ľudia myslia. **Nie oni ovlá-
dajú démonov, ale démoni ovládajú ich.** Robia si z nich žarty
a zvädzajú ďalších. Toto Duch Svätý nerobí.

Nejde o to používať Ježišovo meno ako kúzelné slovíčko, ale
byť poverený Ježišom a mať jeho autoritu. Čím viac ľudí poska-
kuje a kričí, tým viac to dokazuje, že si vôbec neuvedomujú Bo-
žiu prítomnosť. Hoci sa stále dovolávajú Ducha Svätého a revú
v mene Ježiš, Ježiš tam nie je, ani Boží Duch. Možno práve pre-
to tam nie je. Čo keby som stál vedľa vás a vy by ste ma stále vo-
lali? Asi by ste museli byť slepí. Veď ja som tu, však? Títo ľudia
sú duchovne slepí. Ježiš predsa sľúbil, že bude s nami! Ďalšou
možnosťou je, že Ježiš tam vôbec nie je. Vlastne je pravda, že

platí oboje! Sú slepí a Ježiš tam nie je, lebo majú magické poňatie života a viery.

Pred mnohými rokmi som spoznal jedného starého muža. Nikto na mňa nezapôsobil hlbšie ako tento brat. Vyžarovala z neho svätosť a blaženosť. Aj keď, alebo práve preto, že to bol absolútne jednoduchý a zdržanlivý človek. Tichý, pokojný a rozvážny. Tento brat nás v biblickej škole učil pastoračiu. Mal naozaj veľa skúseností a biblických znalostí. To, čo v jeho prípade prevládalo nad všetkým, bola jeho aura. Sotva mohol niekto prehliadnuť, že v každom okamihu žije vo vedomej Božej prítomnosti. Najsilnejším vplyvom pôsobil jeho osobný vzťah s Ježišom. Raz som sa ho na vyučovaní spýtal, či mal nejaké skúsenosti s posadnutými ľuďmi a ako máme vyháňať démonov. Čudoval som sa, ako absolútne pokojne mi odvetil: „Keď je tam démon, tak mu poviem, že má odísť a on odíde.“ Počul som, že kde sa vyhávajú démoni, tam sa veľa kričí a „bojuje“. Jeho odpoveď ma trochu zaskočila. Spýtal som sa: „To je všetko?“ Povedal: „To predsa nie som ja ani moja sila, ktorá niečo spôsobí, ale Ježiš. Pretože je tam Ježiš a Ježiš je Pán, démoni musia odísť.“ Nikdy na to nezabudnem. Vtedy mi došlo. V jednoduchosti je pravda. Prostá, jednoduchá viera v Boha.

Silná viera odpočíva v silnom Ježišovi!

CHOROBY SPÔSOBENÉ NESPRÁVNYM MYSLENÍM

KAPITOLA 10

Biblia hovorí, že sa máme modliť za iných, keď sú chorí. Nie je to však jediná rada. Niektorí potrebujú poradiť; potrebujú dobrú radu. Veľa ľudí nemá správny spôsob a postup myslenia. Veria tomu, čo nie je pravdivé. Žijú zlým životným štýlom. Priamy alebo nepriamy dôsledok toho všetkého sa často prejaví formou nejakej choroby. To, ako myslíme a čo cítime, sa odzrkadlí na našom tele. Z postoja tela vieme zistiť, či je niekto zmalomyselný alebo veselý. Naše myslenie má priamy vplyv na naše telo! Mnohí sú ťažko chorí, pretože nesprávne premýšľajú. Trpia depresiami, pretože veria klamstvám. Sú ustarostení, pretože si sami spôsobujú stres a majú nesprávne priority, hodnoty, motívy a ciele. Koľkí dnes trpia syndrómom vyhorenia! Musíme ľuďom pomôcť rozpoznať „pravdu“ platnú pre ich situáciu a veriť jej, lebo Duch Svätý ich chce uviesť do pravdy.

„Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo počuje. A zvestuje vám aj to, čo príde.“ (Ján 16,13)

Nerobí sa to vždy kladením rúk a vierou. Niekedy je problém hlbší. Ľudia musia rozpoznať klamstvá, ktorými ich satan zotročuje. Jedným z nich je napríklad tvrdenie: „Hodnotu máš iba vtedy, keď podávaš dostatočný výkon!“ Takáto lož stačí na to, aby manžel a otec rodiny skôr či neskôr nasadil vysoké pracovné tempo, čoho dôsledkom bude vyhorenie a zničená rodina! Preto je veľmi dôležité brať Boha a jeho Slovo vážne a načúvať a poslúchať to, čo nám hovorí.

„Kajajte sa a obráťte sa, aby boli zotrené vaše hriechy a aby nadišli časy odpočinutia...“ (Sk 3,19.20)

Musíme vedieť, že grécke slovo pre pokánie pochádza zo slovného základu, ktorý znamená „zmenu zmýšľania“. Niektorí prekladatelia Biblie používajú v uvedenom texte slovné spojenie „činiť pokánie“, iní „zmeniť postoj“, ďalší „prijať nové myšlienky“ atď. To je súčasťou vnútorného uzdravenia človeka. Ako sme povedali, duša, vnútro človeka, veľmi úzko súvisí s jeho telom! Musíme si uvedomiť, že keď uveríme Bohu, nie sme v celi cesty spasenia, ale iba na začiatku! Boh chce, aby celý náš život bol v súlade s ním. Týka sa to našich cieľov, hodnôt, priorít i motívov! Boh má plán pre tvoj život a chce ťa doň zapojiť! Od teba vyžaduje pochopenie a vedomé úsilie v týchto oblastiach. To znamená, že do toho musíme zapojiť aj svoje myslenie, svoju hlavu – a to celým srdcom! Veľa kresťanov má sebecké ciele, svetské hodnoty, vlastné priority a sebecké motívy. Nie div, že nás Boh nemôže použiť. Nie div, že s Bohom takmer nič neprežívame, okrem „nudných“ bohoslužieb! Nie div, že neprežívame nijaké zázraky! Musíme sa zmeniť! Mnoho problémov a chorôb by sa vyriešilo, keby sme svoj život zosúladiť s Bohom. O tom som napísal knihu, ktorá sa volá „V harmónii s Bohom“.

Odpustenie

Ježiš rozprával príbeh o služobníkovi, ktorý svojmu pánovi dlhoval nesmierne veľa peňazí (Mat 18,21-35). Jeho pán mu dlh odpustil. On však nebol schopný odpustiť relatívne malú sumu svojmu spolusluhovi. Myslel si, že je slobodný. Kvôli neprijateľnému správaniu ho však jeho pán dal do väzenia, kým svoj dlh nezaplatí. Tam ho trýznili mučiteľia. Ježiš veru rozprával drsné príbehy. Mnohí z tohto príbehu dedukujú, že ako ľudia sa dostaneme do večného zatratenia, ak iným neodpustíme tak, ako Kristus odpustil nám – potom budeme musieť vytrpieť spravodlivý trest za svoje hriechy. Chcem vás upozorniť aj na niečo iné. Často zabúdame, že keď iným nechceme odpustiť, nemusíme čakať na večné zatratenie, aby nás mučiteľia trýznili. Mnohí sú trýznení už dnes! Celé noci nemôžu spať. Trpia! Satanovi mučiteľia pracujú v ich srdci! Koľko ľudí trpí dňom i nocou silnými bolesťami v duši, pretože ich trýznia satanovi mučiteľia? Pod pojmom duša myslím celého človeka! Tak môže prepuknúť veľa chorôb. Jediným riešením tohto žalostného stavu je odpustenie. Inak nastane sľúbený „odpočinok“. Aj v tomto prípade sme vyzvaní k tomu, aby sme boli ostražití. S chorými musíme hovoriť citlivo a rozumne. Niet človeka, ktorý by nemohol odpustiť. Odpustiť nedokážu len tí, ktorí nechcú uznať, koľko bolo odpustené im samým. Iba ten, kto sám seba považuje za Božieho dlžníka, môže byť milosrdný voči iným.

Existujú ľudia, ktorí sa voči mne zachovali falošne a podlo. V mojom živote bolo obdobie, keď som nemyslel na nič iné, len na týchto ľudí a utrpenie, ktoré mi spôsobili. Prenasledovali ma aj v mojich snoch! Musel som na nich stále myslieť. Kto sa kvôli tomu ničil? Ja alebo oni? Môžem byť v práve, ale konám správne? Netrvalo dlho a zistil som, že ak sa táto situácia nezmení, zničím sa. Ja musím niečo zmeniť bez ohľadu na to, či sa zmenia moji nepriatelia. Musím sa s ich podlosťami vyrovnáť iným

spôsobom, inak ma zahubia! Jediným riešením v tomto prípade je odpustenie.

Pomáha mi, keď si pomyslím, že títo ľudia vlastne nevedia, čo robia. Niektorí si skutočne myslia, že robia Bohu radosť, keď ma chcú zničiť. Možno naozaj nevedia, čo robia, alebo ich satan celkom oklamal. Uvedomím si aj to, že za iných okolností by mohli byť mojimi najlepšimi priateľmi – dokonca sa nimi ešte môžu stať. Raz som to dokonca zažil. Jeden brat, ktorý nám v zbore pôsobil veľké problémy a privádzal nás do zúfalstva do tej miery, že sme chceli volať políciu, sa zmenil. Dnes našu službu podporuje všetkým, čo má a ako môže. Vždy, keď sa stretneme, srdečne sa obaja radujeme. Je to možné! Ale nie je to tak, žiaľ, v každom prípade. Skutočným protivníkom je satan. Proti nemu bojujeme! On nás chce zahubiť. Preto sa za ľudí, ktorí mi urobili niečo zlé, modlím. Hovorím Bohu, že im odpúšťam. Viem, že Boh robí všetko pre to, aby aj oni spoznali pravdu. Ak sa to stane, zo Saula sa môže stať Pavol! Zrazu je tu nový človek! Staré je zabudnuté a všetko je nové! Za to sa modlím a odpúšťam im. Verím, že satan ma chce zničiť tým, že mi pripomína minulé nespravodlivosti, ktorých sa voči mne ľudia dopustili. V takých chvíľach cítim, ako mnou prúdi hadí jed. Vo chvíli, keď onen hrot začnem otáčať a modliť sa za ľudí, ktorí mi nejakým spôsobom ublížili, jed prestáva prúdiť a satan uteká! Začne prúdiť Božie požehnanie a moje vnútro naplní pokoj. To je jediná možnosť, ako zastaviť príliv jedu. Jeden psychológ povedal: „Keby som mohol svojim pacientom povedať, že ich vina je odpustená, polovicu z nich by som mohol vypustiť domov zdravých.“

Ale pozor!

To neznamená, že máme znášať každé bezprávie. Stále žasnem, aké veci sa v cirkvách akceptujú a zametajú pod koberec. Hriešnici môžu pokračovať v hriechu, pretože ako cirkev už nemáme nároky na svätosť. Slabým nie sme schopní poskytnúť

ochranu, pretože sme príliš zbabelí na to, aby sme páchatelom zla povedali pravdu do očí! Manželia týrajú svoje ženy a naopak – a nikto nezasiahne. Svokry sa zle správajú k svojim nevestám a nikto nezasiahne. Duchovní „súrodenci“ robia z bohoslužby utrpenie pre všetkých ostatných a my im to dovoľíme, v dôsledku čoho prichádza do zboru čoraz menej ľudí. Prečo? Biblia je plná pokynov, ako máme s takýmito narušiteľmi pokoja nakladať. V Nórsku, kde som bol pastorom, sa cirkvi zdráhali napraviť to spôsobom, ako to Boh predpisuje. Kvôli jednému mužovi mnohí nechodili na bohoslužbu; niektorým bolo do plaču, keď počuli jeho meno. Ale ľudia sa rozpakovali byť voči nemu takí dôslední, ako to Boh vo svojom Slove ustanovuje. Nepochopiteľné. Živá cirkev netoleruje hriech! Živá cirkev ľudí chráni a pomáha im. Je načase, aby sme sa prebudili a znova sa vzájomne napomínali a pripomínali si, ako sa máme správať. Nie div, že toľkí majú problém s tým, aby odpustili. Vo väčšine prípadov sa im nedostáva pomoc. Ich situácia sa nemení. Majú odpustiť a ďalej znášať utrpenie? Žena má odpustiť a ďalej trpieť sprostého manžela, ktorý nie je napomenutý? Všetci máme odpustiť narušiteľovi pokoja a naďalej ho znášať? Tak to nefunguje! Odpustenie je jedna strana mince. V niektorých prípadoch by som sa nehanbil zavolať políciu. Ľudia trpia kvôli iným ľuďom. Niektorí sú skutočne týraní a zneužívaní. To je zločin. Nikto predsa nemusí trpieť! Pavol bol raz neprávom zbítý a uväznený. Keď vyšlo naja-vo, že je rímsky občan, dozorcov sa zmocnil strach. Bolo totiž prísne zakázané zbíť a uväzniť rímskeho občana bez súdu! Prišli za Pavlom, aby ho učičikali. Chceli ho prepustiť zadnými dverami. On im však celkom jasne povedal, že majú prísť správcovia a ospravedlniť sa (Sk 16,17-39)! O čo tu šlo? Je to celkom jednoduché. Pavol vedel, že ak teraz ustúpi, podobne sa budú správať voči všetkým kresťanom. Aj ako kresťania máme práva. Mnohí si myslia, že ako kresťan si človek má nechať „skákať po hlave“, že musí všetko strpieť, že sa nesmie brániť. Ale tak to nie je. Keď bol Ježiš pri súdnom pojednávaní neprávom bitý, tiež povedal:

*„Ak som zle povedal, vydaj svedectvo o zlom, ale ak dobre, prečo ma bi-
ješ?“ (Ján 18,23)*

V Kristovom Duchu smieme jasne a rozhodne, ale mierne po-
ukázať na bezprávie a dožadovať sa svojho práva. To neznamená,
že vždy budeme mať úspech. Ale Ježiš je nám aj v tom príkladom.

Miernosť nie je bezvládna ruka, ale železná päst v zamato- vých rukavičkách!

Mierny človek nie je slaboch. Je to človek zastávajúci sa práva
a vystupujúci proti bezpráviu – s odvahou a pokorou!

Neodplácame zlým za zlé. Ako kresťania máme práva, na ktoré
môžeme upozorňovať. V každom prípade máme tiež povinnosti.
Je našou povinnosťou pomáhať iným a chrániť ich. Našou úlohou
nie je iba utešovať a chlácholiť. Mnohí zaobchádzajú s témou
„odpustenia“ veľmi nebezpečne. Ak by ma v parku napadol neja-
ký ožran, mohol by som mu odpustiť. To znamená, že ho nebu-
dem nenávidieť a že ho nezbijem. Ale zároveň by som ho „zbalil“
a odviezol na políciu, pretože je nebezpečný pre verejnosť! Ak
by mi do auta nabúral opitý vodič, mohol by som mu odpustiť.
Ale udal by som ho polícií, pretože nechcem mať spoluvinu na
tom, keď ako opitý zrazí a zabije nejaké dieťa! Už som to niekoľ-
kokrát urobil. Iní mi na ulici ponúkali drogy. Zavolať som polí-
ciu a doviedol ich k dílerovi. Inokedy som videl troch mladých
ľudí, ktorých okradli. Chytil som jedného z lupičov a priviazal ho
k zábradliu, kým nedošla polícia. To, čo mi v cirkvách chýba, je
jednoducho rázne nasadenie za svojich súrodencov a blízkych.
Chápem, že nie každý sa vie vyrovnáť s takýmito situáciami. Mys-
lím si však, že každý z nás by mohol urobiť viac. Jedna žena nám
raz rozprávala, že jej sestru týra manžel. Netrvalo dlho a niekoľkí
muži sa s týmto manželom na rovinu porozprávali. To je správ-
ne. Odpustenie je jedna stránka, ale ľudia potrebujú aj konkrét-
nu pomoc! Moja sestra je učiteľka. Jedna trieda ju tak šikanova-

la, že bola s nervami v koncoch. Postážovala sa mi so svojím trápením, tak som jej pomohol. Oficiálne som túto triedu navštívil a dve hodiny tam mal „vyučovanie“. Odvtedy mojej sestre nikdy nič neurobili. To, čo som im povedal, si nechám pre seba. Ale o jednom som presvedčený. Mnoho z toho, čo v cirkvi vyzerá ako „miernosť a láskavosť“, je často zbabelosť, strach a povrchné pokrytectvo. Len málo ľudí dokáže problémy skutočne vziať do rúk a duchovne vyriešiť. Často je to z veľmi oprávneného dôvodu – kresťania sú považovaní za slabochov, pretože mnohí nimi aj sú. Pozrime sa na Ježiša. Pozrime sa na Jána Krstiteľa. Pozrime sa na Štefana, Petra, Pavla a ďalších... Napadlo by niekomu, že títo muži boli slabosi? Pozrime sa, ako sa zasadzovali za Božiu vec! Čo sa to deje dnes v cirkvách? Potrebujeme nielen viac Ducha Svätého, ale možno aj viac adrenalínu a testosterónu!

Niekedy potrebujú zlí ľudia dávku lásky! Keď som bol dieťať, do našej triedy prišiel Alžírčan, ktorý bol o dva roky starší a o dve hlavy vyšší! Začal ma šikanovať a biť. Keď som už nevedel, čo mám robiť, začal som ho rukou biť zozadu do krku. Výsledkom bolo, že kričal od bolesti a musel ísť k lekárovi. Niekoľko dní nebol v škole. Ja som mal veľký problém. Čo keď sa vráti? Určite ma zabije! Požiadala som matku o radu. Dala mi obrovskú čokoládu. Keď sa ten chlapec vrátil, šiel som s čokoládou priamo za ním. Oči sa mu rozžiarili a stali sa z nás dobrí priatelia! Túto možnosť musíme brať stále do úvahy. Odplácať zlo dobrom! Preukazovať svojim nepriateľom lásku! Potom sa môžu stať aj zázraky. Jedna žena pristihla muža, ktorý sa ju snažil vykradnúť. Spýtala sa ho, či mu má uvariť polievku. Muž bol taký zaskočený... Výsledkom bolo, že uveril. V situáciách, ktorými prechádzame, potrebujeme Božie vedenie. Nemôžeme jednoducho kopírovať to alebo ono. Každá situácia je jedinečná. Máme rozdielne hranice a schopnosti. Z takýchto príbehov sa však môžeme naučiť jednu vec: Pamätaj na Božie vedenie!

Zdá sa, že málokedy si uvedomujeme, aký silný je faktor „nesprávneho myslenia“. Ešte zriedkavejšie si uvedomujeme, že prá-

ve v tejto oblasti sa satanovi darí konať jeho dielo, lebo je otcom lži a vrah, ako to hovorí Ježiš.

„Vaším otcom je diabol a chcete plniť žiadosti svojho otca. On bol od počiatku vrahom ľudí a nestál v pravde, lebo v ňom niet pravdy. Keď hovorí lož, hovorí z toho, čo mu je vlastné, pretože je luhár a otec lži.“ (Ján 8,44)

Ježiš jasne pomenúva zámery satanových „myšlienok“ v našej mysli. V tomto prípade potrebujeme „pravdu“! V tomto prípade sa človek uzdraví, keď spozná pravdu a odhalí lož, činí pokánie a oslobodí sa – prostredníctvom viery v pravdu!

Názorný príklad: Po bohoslužbe za mnou prišiel jeden manželský pár, aby som sa modlil za ženu, ktorej zistili rakovinu. Keďže boli v zbore noví, chcel som si pre nich vyhradiť viac času. Chcel som im skutočne pomôcť. Rozprávali sme sa asi dve hodiny. Z rozhovoru vyplynulo, že pochádzajú z veľmi striktného zboru, v ktorom sa všeobecne neverilo, že by dnes mohlo dôjsť k uzdraveniu. Preto prišli k nám. Potom som však objavil jadro ich problému. Keď sme začali hovoriť o ich deťoch, všimol som si, že zvlášť žena bola veľmi znepokojená. Robila si veľké výčitky za to, že ich deti boli vo svete. Mala hrôzu z toho, že sa dostanú do večného zatratenia. Určitý čas sme venovali tomu, aby sme jej pomohli vyrovnať sa s touto starosťou správnym spôsobom. Napokon prijala odpustenie svojej viny, ktoré tak veľmi potrebovala. Dali sme jej niekoľko dobrých rád, ako sa má k svojim deťom správať. Keď sme sa potom modlili, tejto žene spadol kameň zo srdca. Predstavte si, krátko nato prišla správa, že rakovina zmizla. Sme pevne presvedčení o tom, že v tomto prípade bola rakovina dôsledkom stresu. Vďaka „pravde“ sa uzol rozviazal a mohlo nastať uzdravenie. Vidíme, že ľudia potrebujú pomoc prostredníctvom Božieho Slova – aj keď ide o choroby. Pravda oslobodzujúce – a nezriedka aj od chorôb!

Inokedy som zažil zvláštne stretnutie. Na začiatku bohoslužby prišla dopredu žena, ktorá nám rozprávala, že znova musí na-

stúpiť do nemocnice. Z toho, ako to robila, som mal dojem, že sa za tým skrýva nejaký problém. Nikdy som o tom takto nepremýšľal. Náhle sa mi však zdalo, akoby táto žena používala svoje neduhy a choroby na to, aby upútala pozornosť a vyvolala súcit. Vieme, ako to robia deti. Pribehnú s plačom a chcú iba to, aby ich niekto poľutoval. Ale toto bola staršia žena. Bolo možné, aby niekto používal takýto detinský spôsob správania sa ako stratégiu?! Táto žena si potom sadla a bohoslužba pokračovala. Po kázaní táto žena znovu prišla a chcela, aby som sa za ňu modlil! Čo som mal robiť? Tak sme sa modlili. So všetkou múdrosťou a empatiou som sa jej pokúsil vysvetliť, v čom spočíva problém. Samozrejme, dotklo sa jej to, ale nakoniec uznala, že je to tak. Táto žena si celý život hľadala choroby, aby získala pozornosť, súcit a uznanie – až napokon tomu sama uverila, a ostatní tiež. A nielen to! Nahovárala si choroby tak dlho, až naozaj ochorela. Potrebovala pastoračnú pomoc, nie iba modlitbu za choroby, lebo problém tkvel niekde hlbšie!

Navštívil som inú chorú ženu, ktorá mala jazvy po celom tele – od hlavy až k päťam. Hovorila, že všetko sa začalo tým, že ju ktosi veľmi škaredo urazil. Keď to v sebe dusila, prejavilo sa to tým, že jej začala praskať pokožka. Tak to pokračovalo niekoľko rokov. Celkom jasne som si uvedomoval, že tento problém môže byť vyriešený iba vďaka „pravde“ – prostredníctvom odpustenia, čo je tiež „pravda“. Ale ona nechcela odpustiť. Nechcela uznať, že odpustenie je niečo iné, ako si myslela. Domnievala sa, že odpustením by vyjadrila, že jej zranenie nebolo až také zlé, alebo že ten druhý je „ospravedlnený“. Ale tak to predsa nie je! Pri odpustení ide o to, aby vina – teda jed, ktorý je v nás, vyšiel von! Mnohí ľudia do nás svojimi skutkami a slovami ukladajú satanov jed (obrazne povedané). V mnohých sa nachádza kokteil hnevu, bolesti a nenávisť... a preto sme chorí! Tento jed musí von! No tá žena nechcela odpustiť. Svoje vnútro nechala zatvorené. Táto udalosť, ktorá sa stala pred mnohými rokmi, stala sa prameňom, ktorý otravuje jej telo jedom doteraz! Žiaľ, nedokázal som ju

presvedčiť, aby odpustila. Chcela, aby som sa za ňu modlil, aby bola zvonku uzdravená, ale to som nemohol. Problém bol hlbší, ale ona sa zablokovala – a zostala chorá.

Uzdravenie nie je nijaká povrchná záležitosť, nijaký mejkap. Nie je úžasné, že existuje vnútorné uzdravenie? Tam, kde to skutočne bolí? Dobrá správa má toľko dôležitých aspektov, ktoré sú blahodarné a liečivé – ak im veríme! Preto si na ľudí, ktorí sú chorí a prosia o modlitbu, radšej urobím viac času, ak je to možné. Prístup „len sa za niekoho pomodliť“ je často nesprávny. Chorí potrebujú často duchovnú radu a problém sa môže vyriešiť iba prostredníctvom pravdy.

CHOROBA, KTOREJ PÔVODCOM JE BOH

KAPITOLA 11

Často som na konferenciách počul, že choroby nikdy nepochádzajú od Boha, ale vždy od satana. V Biblii je napísané niečo iné. Musíš sa rozhodnúť, komu budeš veriť. Bohu, alebo moderným konferenčným klamárom? Uvediem niekoľko príkladov z Biblie:

Jakob kríval celý život po tom, ako sa „stretol“ s Bohom (1Moj 32,31.32).

Máriu, Mojžišovu sestru, potrestal Boh malomocenstvom za to, že si o sebe namýšľala (4Moj 12,9.10).

Eliášov sluha bol kvôli svojmu chamtivému pokrytectvu potrestaný ťažkým malomocenstvom (2Kráľ 5,27).

V 5Moj 28 Boh celkom jasne povedal, aké klatby a požehnania existujú. Sami si túto kapitolu prečítajte. Boh zreteľne hovorí, že on sám dáva tieto požehnania – ale aj klatby a choroby – podľa toho, či je človek Bohu poslušný, alebo neposlušný.

Herodesa Boh potrestal za jeho namyslenosť agresívnou chorobou. Zomrel žalostnou smrťou (Sk 12,23).

Ananiáš a Zafíra kvôli svojmu hriechu proti Duchu Božiemu okamžite padli mŕtvi na zem (Sk 5,1-11).

V Biblii sú jasné výroky, ktoré ukazujú, že choroba môže prísť aj od Boha. Som ochotný pochopiť, že niekto kvôli chýbajúcim informáciám nedokáže tento bod celkom prijať. Nerozumiem však tomu, že mnohí rečníci na kresťanských pódioch drzo tvrdia: „Boh by nikdy neposlal chorobu!“ To je lož. Kto sa skrýva za týmito lžami? Kto je pánom týchto „kresťanských rečníkov“?

Žiaľ, mnohí ľudia veria iba tomu, čo sa im hodí. A táto pravda sa mnohým nehodí. Chcú iba „jednostranného“ Boha lásky a uzdravenia. Ale Boh nie je jednostranný. Nielen uzdravuje, ale keď je to vhodné, sem-tam rozdáva aj choroby. Často je to totiž **jediná možnosť**, ako niečo zmeniť či zamedziť ďalším škodám. Alebo **posledná možnosť**, ako odvrátiť zatvrdeného svojvoľníka od jeho cesty do skazy. Existuje toľko príbehov, ktoré túto pravdu potvrdzujú.

Počas jednej bohoslužby som sa pozrel von oknom. Na ceste zastavilo americké auto, starý Lincoln. Horko-ťažko z neho vystúpil ochrnutý muž, ktorý veľmi pomaly kráčal dopredu. Ale podarilo sa mu prísť až do zboru! Tvár tohto muža žiarila. Keď som sa ho na konci bohoslužby spýtal na jeho príbeh, ukázalo sa, že mám pred sebou skutočného dobrodruha. Na harleyoch organizoval cesty cez púšte. Povoláním bol kapitánom tankera. Velil poslednému ropnému tankeru vo vojne v Perzskom zálive. Sedel tak na výbušnине a užíval si adrenalin! Miloval dobrodružstvo a šteklenie nervov. Všetko zmenil obyčajný pád z bicykla. Ochrnul a chcel zomrieť. Dnes sa pozerá na život z inej perspektívy. Hovorí, že prijíma spôsob, ako s ním Boh nakladá, pretože bez pádu by Boha nikdy nenašiel. Podobné svedectvo som počul od bývalého prekážkara, ktorý je dnes tiež na vozíku. Povedal: „Ďakujem Bohu za onú nehodu, lebo zdravý by som Boha preskočil rovnako ako všetky ostatné prekážky...“

Boh musí v živote ľudí neraz zatiahnuť „záchrannú brzdu“. Len keď zažijú skutočnú núdzu, zabrzdia a obrátia sa, inak, žiaľ, nie. Aj v tomto prípade Boh sleduje dobré zámyšly a ciele!

Počul som množstvo zaujímavých príbehov veriacich ľudí, ktoré to dosvedčujú. Jeden brat ochorel na rakovinu. Požiadal starších, aby sa za neho modlili. Jeho stav sa však nezlepšil. Dlhو mal na srdci určitú vec, ale nechcel ju urobiť. Mohol by som napísať, o čo skutočne šlo, ale to nie je podstatné. Ide tu o poslušnosť, nie o konkrétne veci. Neexistuje veľká alebo malá poslušnosť. Neexistuje poslušnosť v dôležitých alebo nedôležitých veciach. Ide o náš postoj k Bohu! Ani v raji nešlo o „ovocie“, ale o poslušnosť, ktorá s tým bola spojená. Ide o skutočný vzťah k Bohu, dôveru a život v súlade s ním. Tento brat však nechcel poslúchnuť. Svedomie ho však čoraz viac obviňovalo a choroba neustupovala. Preto vyvinul úsilie a počúvol. Keď šiel o niekoľko dní k lekárovi na kontrolu, rakovina bola preč. Odvtedy je presvedčený, že skutočne existuje súvis medzi neposlušnosťou a chorobou, a medzi poslušnosťou a uzdravením. Pravdepodobne je v našej prirodzenosti, že ľahšie veríme veciam, ktoré sme sami zažili. On to zažil a je to napísané aj v Biblii. Čo by pomohlo, keby tento brat behal po uzdravujúcich bohoslužbách od jedného hviezdneho kazateľa k druhému? Stretol som mnohých takých ľudí. Utekajú od Boha, jeho vôle a Slova a odmietajú to uznať. Biblia však hovorí, že choroba môže prísť od Boha a byť následkom neposlušnosti v konkrétnej záležitosti. V tom prípade nepomôže nič okrem pokánia a poslušnosti Bohu – a to nie preto, aby sme sa uzdravili (!), ale preto, že Boha treba poslúchať, nech má choroba akýkoľvek ďalší priebeh.

Nájdite si niekedy čas a prečítajte si 5Moj 28.

Choroba od Boha môže byť veľmi liečivá!

Zistili sme teda, že existujú rozličné príčiny chorôb. Môže to byť hriech iného človeka, vlastná vina, priamy či nepriamy vplyv satana, nesprávny spôsob myslenia alebo priamo choroba od Boha. Teraz sa pozrieme na to, o akých riešeniach chorôb hovorí Biblia.

BOH RIEŠI PROBLÉM CHORÔB RÔZNYM SPÔSOBOM

KAPITOLA 12

Často som sa stretol s takýmto názorom: „Je úplne jedno, akú má človek chorobu alebo prečo ju má. Boh uzdraví každého tu a teraz, ak veríme.“ Tento postoj je veľmi rozšírený a nie je správny. Človek môže jednoducho dôjsť k názoru:

Ježiš uzdravil všetkých. Je ten istý včera i dnes. Z toho vyplýva, že aj dnes uzdraví všetkých – musíme iba veriť.

Keby to bolo všetko, čo Biblia hovorí o chorobe a uzdravení, potom by to tak bolo. Ale v Biblii je toho o tejto téme oveľa viac! V tejto záležitosti Boh postupuje veľmi rozmanite – a to mi v modernom kresťanstve veľmi chýba. Mnohí úplne ustrnuli na názore: „Boh uzdravuje všetkých tu a teraz. My musíme iba veriť“. Všetko ostatné ignorujú. Často som sa týmto ľuďom snažil ukázať v Biblii, že by to mohlo byť aj inak, ako si myslia, ale oni sa potom úplne uzavreli. Poznal som mnohých, ktorí vôbec nemajú záujem o biblické pravdy, ale obmedzene trvajú na tom, čo im vštepoval „hviezdny kazateľ“. Ako často som tam rozpačito stál so svojou Bibliou, keď mi zase niekto povedal: „Si zákonník!“ Čo viac môžete povedať? Jednoducho si uvedomíte, že nevedia ani násobilku, ale hovoria už o zlomkoch! Mnohých nezaujíma, čo

je napísané v Biblii, ale hlasno volajú: „Ježiš uzdravuje všetkých tu a teraz! Musíte len veriť!“

Pri čítaní Biblie zistujeme, že Boh má mnoho rôznych spôsobov, ako nakladá s chorobami. Uvediem niekoľko príkladov na zopakovanie:

Jákob kríval celý život po tom, ako sa stretol s Bohom. Nebol uzdravený. Jeho krívanie malo jemu i ostatným niečo pripomínať.

Mária, ktorú Boh potrestal za namyslenosť malomocenstvom, bola po Bohom stanovenom čase uzdravená. Musela znášať hanbu a potupu. Toto poníženie bolo „liekom“ na jej charakter. Boh použil chorobu, aby „uzdravil“ charakter. Zaujímavé, však?

Ježiš uzdravil veľa ľudí. Aj prostredníctvom prorokov, apoštolov a ďalších Ježišových nasledovníkov boli ľudia „zázračne“ uzdravení z chorôb rôzneho druhu, či mali satanský pôvod, alebo prirodzené príčiny.

Ale nie všetci chorí boli uzdravení! Lazar na svoju chorobu zomrel (Ján 11). Ježiš neprišiel, keď ho k nemu volali, pretože Boh mal iný plán. Áno, jeho vzkriesenie zatienilo utrpenie, smrť i smútok, ale práve to nám chce Ježiš ukázať. Telesné uzdravenie nie je to najdôležitejšie, lebo skôr či neskôr musíme všetci zomrieť. Aj Lazar neskôr zomrel a odvtedy odpočíva mŕtv v hrobe – až do Ježišovho príchodu a s ním spojeného vzkriesenia mŕtvych. Toto nesmieme strácať zo zreteľa. Uzdravenie má obmedzenú trvanlivosť. Náš čas aj tak raz vyprší. Zomrieme a tento svet zanikne. Potrebujeme viac ako uzdravenie.

BOH UZDRAVUJE – ALE UZDRAVUJE VŠETKÝCH?

KAPITOLA 13

Zatiaľ čo sa zem potáca k svojmu koncu, Boh koná! Aj prostredníctvom uzdravenia. Boh stále uzdravuje. Ježiš uzdravoval davy; aj apoštoli uzdravovali. Vo všetkých dobách zjavoval Boh svoju slávu prostredníctvom uzdravenia. Nie je však správne myslieť si, že Boh uzdravil všetkých!

Pavol uzdravil v Ježišovom mene mnoho ľudí, ale nie všetkých! Jedného zo svojich spolupracovníkov napríklad nechal chorého v meste:

„Erastus zostal v Korinte, Trofima som však nechal chorého v Miléte.“
(2Tim 4,20)

Prečo zostal chorý? Pavol to nevysvetľuje. Pavol nemusel všetko vedieť, nemusel všetkému rozumieť, nemusel všetko komentovať a vysvetľovať, ani za to nemusel sám seba ani Boha ospravedlňovať.

Pavol ani nemusel iným nič predstierať!

Ktorý „evanjelista liečiteľ“ si to môže dovoliť? Čo všetko som už počul!? „V tomto meste bolo minulý týždeň uzdravených 150

ľudí, tam 200!“ Všade samý úspech. (Kto skúma pravdu? O tom viac neskôr). Pavol necestoval s „príbehmi o úspechu“, ale s pravdou! Pravda je taká, že nie všetci sú uzdravení tu a teraz! Pravda je, že nie vždy vieme, prečo niekto ochorel alebo zostal chorý! Pravda je, že nevieme pomôcť každému a že neustále narážame na svoje hranice. Boh vie, čo robí. Kto sme my, aby nás Boh musel do všetkého zasväcovať?! Aj čo sa týka chorých, koná svojim spôsobom.

Stále sa sám seba pýtam, prečo niekedy stojím pred chorým a nemám tušenie, ako by som mu mohol pomôcť. Žiadne Božie vedenie, žiadne poverenie, aby som ho v mene Ježiša uzdravil. Nič. Prečo? A potom mi svitlo. Hlas mi povedal: „Nemôžeš pri týchto ľuďoch nahradiť osobný vzťah s Bohom a osobné načúvanie Bohu. Toto sa ťa netýka, nechaj to na mňa. Jednoducho im povedz, že ma majú hľadať. Ja už viem, čo urobím.“

Jednoducho nie je pravda, že všetci sú uzdravení tu a teraz, stačí ak budú veriť. Ani Ježiš neuzdravil všetkých! Pri jednej udalosti sa roznieslo, že Ježiš uzdravuje. Nasledujúci deň priviedli chorých z celého okolia. Ale Ježiš ich neuzdravil.

„Len čo vyšli zo synagógy, vošli s Jakubom a Jánom do Šimonovho a Ondrejovho domu. Šimonova testiná ležala v horúčke. Hneď mu o nej povedali. Ježiš k nej pristúpil, chytil ju za ruku a pomohol jej vstať. Horúčka ju opustila a ona ich obsluhovala. Keď slnko zapadlo a nastal večer, prišli k nemu všetkých chorých a posadnutých zlými duchmi. Celé mesto sa zhromaždilo pri dverách. Ježiš vtedy uzdravil mnohých postihnutých, ktorých trápili rozličné choroby, vyhnal mnohých zlých duchov a nedovolil im hovoriť, lebo ho poznali. Nadránom, zrazu, ešte za tmy vstal a vyšiel von. Odobral sa na osamelé miesto a tam sa modlil. Šimon a tí, ktorí boli s ním, sa ponáhľali za ním. Keď ho našli, povedali mu: Všetci ťa hľadajú! On im povedal: Poďme inde, do blízkych mestečiek, aby som aj tam kázal; veď na to som prišiel. Chodil po celej Galilei, kázal v ich synagógach a vyhnať zlých duchov.“ (Mar 1,29-39)

Prečo prišiel? Nie preto, aby všetkých uzdravil, ale aby kázal evanjelium! Uvedomte si to!

Koľkí boli v ten deň sklamaní? Koľkí z nich sa lopotili, aby priviedli svojich milovaných k Ježišovi, a Ježiš šiel jednoducho ďalej! Ježiš neprišiel, aby odstránil všetky dôsledky toho, že celé ľudstvo žije v hriechu. To by musel premeniť celý svet. Tak sa stane až pri jeho návrate! Ježiš neprišiel, aby zaistil všetkým zdravie a blahobyt, ako mnohí tvrdia. Ešte nie sme v nebi! Prehliadli to niektorí? Ježiš prišiel, aby namiesto nás trpel za naše hriechy. Dôkazom toho, že na to má právomoc, sú znamenia a zázraky, ktoré koná pred očami ľudí. Ježiš mal určité priority! Radšej šiel do ostatných mestečiek, aby tam kázal evanjelium o Božom kráľovstve, než aby uzdravil viacerých ľudí, „lebo preto prišiel!“

Vidíme, že uzdravenie sa deje, ale Boh neuzdravuje všetkých. Keď Boh neuzdravuje, niečo tým sleduje.

CHOROBA, KTORÁ VEDIE K SMRTI

KAPITOLA 14

„Keď Elizeus upadol do smrteľnej choroby, prišiel k nemu izraelský kráľ Jóaš. Rozplakal sa nad ním a zvolal: Otec môj, otec môj, vozy Izraela a jeho jazdci!“ (2Kráľ 13,14)

Rozprávanie o Elizeovi je veľmi zaujímavé a dôležité. Ochorel na smrť. Je to možné? Tento veľký prorok, prostredníctvom ktorého Boh vykonal toľko mocných zázrakov, zomrel na chorobu! Ako tomu máme rozumieť?

Zdá sa vám to až také zlé? Ak človek ochorie a zistí, že jeho život sa pomaly končí, môže uvažovať o svojom živote, dať si všetko do poriadku, vyjasniť veci, zmieriť sa, odpustiť... Je hrozné, ak niekto odíde nečakane. Manželia sa pohádajú, muž buchne dverami, odíde a... zomrie pri autonehode!!! Manželka si celý život nedokáže odpustiť! Vnímate kladnú stránku Elizeovej choroby? Každý musí niekedy zomrieť. Elizeus dostal od Boha príležitosť dať si život do poriadku. To je milosť, požehnanie a česť od Boha. Je to príležitosť byť mocným svedectvom a svetlom! V tomto prípade choroba nie je trest, ale milosť! Nie každý to vie oceniť. Kráľ Chizkija (Ezechiáš) dostal v podstate rovnakú správu ako Elizeus.

„V tých dňoch Chizkija smrteľne ochorel. Vtedy prišiel k nemu prorok Izaiáš, Ámoco syn, a povedal mu: Takto hovorí Hospodin: Vydaj nariadenia svojmu domu, lebo zomrieš, neostaneš nažive!“ (Iz 38,1)

Chizkija mohol odísť zo života v pokoji a požehnaní, ale nechcel! Chcel byť uzdravený, pretože lipol na živote! Osobne si myslím, že Boh nechal zaznamenať tento príbeh v Biblii preto, aby nám dal varovný príklad. Chizkija bol uzdravený! Boh splnil jeho prianie. Aký bol výsledok? Chizkija potom urobil niekoľko zlých rozhodnutí a stal sa kliatbou pre celú svoju rodinu i národ! Vidíme tu rôzne dimenzie problémov:

Po prvé, nie vždy je dobré, aby Boh uzdravil!

Po druhé, Boh si v skutočnosti nemôže vziať na zodpovednosť uzdraviť všetkých, pretože vo svojej vševládúcnosti vidí dopredu. Niekedy má dobré dôvody na to, aby neuzdravil alebo, naopak, aby zoslal chorobu.

Po tretie, Chizkija mal radšej dať do poriadku svoj dom, ako mu to Boh odporučil, než chcieť ďalej žiť. Tak by sa pre svoju rodinu a národ stal požehnaním.

Umierajúci svätec je väčším požehnaním než žijúci sebec.

Každý chorý chce byť zdravý, ale Boh je vševládúci. Vie, ako sa to skončí! Chizkijov príbeh sa končí katastrofálne. Mohli by sme sa pýtať: Bože, prečo si ho uzdravil? Môžu jeho deti a národ za to, že sa dopustil takej chyby? Prečo musia trpieť za jeho zlyhanie? Nebolo by lepšie, keby Chizkija na svoju chorobu zomrel?

Vidíme, že je jedno, čo Boh urobí, pretože ľudia ho aj tak budú obviňovať. Keď človeka uzdraví, na tomto svete sa množí utrpenie, **pretože mnohí z uzdravených ďalej hrešia**. Keď neuzdraví, je tvrdý a zlý. Premýšľajte o tom.

V živote by sme mali dospieť k tomu, že budeme Bohu dôverovať. Myslím tým plne dôverovať – v živote aj v smrti! Boh vie, čo robí. Môžeme ho prosiť, ale pri každej prosbe by sme mali pamätať, že Boh vo svojej láske a добрote vie, čo je najlepšie – pre nás i celý vesmír.

Elizeus nebol uzdravený a na svoju chorobu zomrel, podobne ako väčšina ľudí na tomto svete. Vidím to vo všetkých cirkvách, ktoré navštevujem. Mnohí ľudia umierajú na choroby a nie sú uzdravení.

Keď máme chorobu, ktorá vedie k smrti, existujú dve možnosti – obdobie pred smrťou sa môže stať časom požehnania a svetla alebo časom prekliatia a tmy.

Najprv si niečo povieme o čase požehnania. Hovorím tomu „princíp sviečky“. Boh sa ma raz spýtal, kde horí sviečka jasnejšie. Vo svetlej alebo tmavej miestnosti? Pomyslel som si: Samozrejme, v tmavej miestnosti! Ale hneď som si uvedomil, že to nie je pravda! Boh mi odpovedal: „Sviečka horí v oboch miestnostiach rovnako jasne, ale v tme ju vidíme lepšie.“ Nemusel som dlho rozmýšľať, čo mi tým chcel povedať. Pochopil som, len to bolo treba vyjadriť vhodnými slovami. Ide o to, že v tomto svete máme žiariť ako viditeľné svetlá, aby ostatní mohli vidieť „svetlo“ od Boha a prísť k nemu. Mnohí vyznávajú Boha, keď sa im dobre darí. Pripadá nám ľahké chváliť Boha, keď sa nám darí, keď sa môžeme pri hudbe spolu naladiť na nejakú chváliacu pieseň. Kto by sa nedal strhnúť, keď zaznie pieseň „Veľký Bože, chválim ťa...?“ Môžeme to prirovnať k sviečke, ktorá horí vo svetle. Je to také krásne! Na iných to však nemusí urobiť taký veľký dojem. Rozmýšľajú ako satan, keď ohováral Jób: „Veria v Boha len preto, že sa im darí. Dobré sa im hovorí, keď sú zdraví a majú všetko. Aj ja by som takto Boha chválil...“

Keď Boha chválim v dobrých časoch, nie je to ktovieaké veľké svedectvo pre iných. Ale čo sa stane, keď prídu zlé časy? Sviečka sa nemení. Žiari ako predtým – ale teraz ju vidíme oveľa lepšie! Osvetľuje celú miestnosť. Nerobí vlastne nič iné a nič viac ako

predtým. A v tom je ten háčik. Musíme sa naučiť aplikovať do života „princíp sviečky“! Mnohí kresťania nedokážu byť skutočne svetlom. Ich svetlo s pribúdajúcou temnotou hasne.

Ak svetlo s pribúdajúcou temnotou hasne, vidíme, že v nich nežiari Ježiš. Svoj život vybudovali na pocitoch a sebeckých motívoch. Alebo možno veria jednostranným a nepravdivým veciam.

Pochybujú, hádajú sa, búria sa... Svojmu okoliu dávajú najavo, akú hodnotu má v skutočnosti ich viera. Aké silné je oproti tomu svedectvo človeka, ktorý v temnote jednoducho žiari ďalej? Pavol vo väzení spieval chvály (Sk 16,25). Na ostatných väzňov to veľmi zapôsobilo a prebudilo v nich záujem. V tme žiari svetlo jasnejšie!

Videl som zomierať kresťanov a urobilo to na mňa hlboký dojem. Mali pokoj s Bohom. Využili krátky čas, ktorý im ešte zostal, aby urobili dôležité veci, ktoré ešte mohli urobiť. Nedali sa zmiasť. Tešili sa na večný život. Svojím správaním dávali najavo, že majú istotu, silu a večný život. Dokázali utešovať tých, ktorí tu po nich mali zostať – nie naopak! Ako v živote, tak aj v smrti boli svetlom pre Boha a jeho evanjelium. Je to mocné svedectvo, keď sa umierajúci hlási k Bohu a večnému životu!

Nie je to privilégium, ak sa niekto môže vedome rozlúčiť s tými, ktorí sú mu drahí? Nie je to obrovská milosť, keď si niekto môže určité veci urovnať alebo dať do poriadku záležitosti, ktoré sú ešte otvorené? Keď môže využiť poslednú šancu urobiť niečo pre svojich nepriateľov alebo napísať láskyplný list na rozlúčku? Nie je to výhoda, keď si môže určiť, aký chce mať pohreb, aby bol pre všetkých prítomných posolstvom o evanjeliu?

Existuje však aj opak. Stretávame sa s tým v spoločenstvách, ktoré sú skalopevne presvedčené, že Boh uzdravuje všetkých tu a teraz, ale len ak veríme. Zažil som tu veľa nepekných skúseností. Uvediem aspoň jednu.

V Nórsku sme spoznali jeden starší pár. On bol vedúcim cirkvi, ona zbožná kresťanka, ktorá sa priznávala pred ľuďmi k Ježišovi svojimi piesňami a svedectvami. Všetci v okolí ju poznali. Potom jej zistili rakovinu. Vtedy sa začala dráma. Hovorili jej, že musí veriť – a bude uzdravená. Verila, ale nezlepšovalo sa to. Mnohí súrodenci a hosťujúci rečníci proklamovali nad jej životom uzdravenie a uistovali ju, že je uzdravená. Lekár však hovoril niečo iné. Jej viera začala pochybovať. „Musíš predsa veriť!“ Snažila sa viac veriť, ale nepomáhalo to. „Musíš svoju vieru vyznávať ústami!“ Vyznávala! Všetkým v okolí. Aj lekárom v nemocnici hovorila, že určite je uzdravená! Ale jej stav sa stále zhoršoval. Psychicky sa zrútila, pretože bola zúfalá z pochybností o svojej viere. Zomrela ako psychická troska. Pre celé okolie, cirkev, chorých i lekárov v nemocnici to bol horor. Zakaždým, keď si na to po rokoch spomenuli, boli z toho zhrození.

Nie div, že po takýchto akciách nechcel mať nikto v okolí s Bohom a evanjeliom nič spoločné. Ľudia si mysleli, že my kresťania sme blázni. Mal som mnoho takýchto zážitkov. Mnohí sa vzdali viery, pretože im niekto sľuboval uzdravenie, ktoré neprišlo. Mnohí dokonca skončili v blázinci, pretože čím bližšie boli k smrti, tým viac upadali do zúfalstva. Samozrejme, mysleli si: Ak Boh uzdravuje všetkých, ktorí veria, a ja nie som uzdravený, kto mi potom dosvedčí, že verím správne, čo sa týka spásy a večného života?! Čím boli bližšie k smrti, tým viac pochybovali o svojej „viere“ a tým väčší mali strach zo zatratenia!

Zlé na tom je to, že kvôli takému jednostrannému vedeniu sa ľudia pozerajú na svoju vieru, nie na Ježiša!

Je to ako s kladivom a klincom. Je jednoduché pribiť kladivom klinec. Ale skúste to opačne! Niekedy skúste do múru pribiť klincom kladivo! Mnohí ľudia vo svojej tiesni prekrúcajú situáciu! Snažia sa nájsť uzdravenie a spasenie vo „svojej viere“. Myslia si, že vo svojej „viere“ sa musia viac snažiť. Musia veriť silnejšie! Človek

môže z toho akurát zošalieť a stať sa odstrašujúcim príkladom pre všetkých, ktorí to s ním musia prežívať. Pozor! Nemáme sa pozerat' na svoju vieru! Nijaké dieťa sa nepozera' na svoju vieru – a my máme veriť ako deti! Máme veriť Ježišovi a poslúchať ho. Silnejšia viera nevibruje celou námahou vôle, ale odpočívajúca v Ježišovi. Boh vie, čo robí. Najdôležitejšie je, že Boh nás chce zachrániť pre svoje večné kráľovstvo. Náš terajší život sa aj tak raz skončí.

Zamyslite sa nad tým, koľko zborov sa kvôli takýmto bludom rozpadlo? Koľko ľudí odpadlo od viery, pretože zažili takéto veci? Koľkí boli takýmto zážitkami odstrašení? V týchto spoločenských sa často hovorí o „prebudení“, a nezriedka sa pritom pracuje na rozšírení tmy.

Mnohé cirkvi sa modlia za prebudenie. Predstavte si, že by kresťania svojím životom a smrťou vyznávali Ježiša a svoju vieru vo večný život s Bohom. Predstavte si, že by kresťania využívali čas choroby na duchovné ciele. Neboli by naše zbory plnšie? Nebol by to veľmi užitočný krok na ceste k prebudeniu? Mnohí by práve toto považovali za skutočné prebudenie. Kázal som na pohreboch, ktoré boli silným evanjelizačným nástrojom; nie kvôli mojim dobrým kázaniam, ale pretože zomrel človek, ktorý bol v živote aj v smrti svetlom pre Ježiša. Niektorí „kresťania“ svojím spôsobom správania vystrašili a trápili celé svoje okolie. Ľuďom sa uľavilo, keď konečne zomreli. Iní svojou láskou, múdrosťou, dobrými skutkami a morálne čistým životom na iných zapôsobili. Títo ľudia radi prišli na pohreb. Boli veľmi dojatí, keď som prečítal posledné pranie zosnulého. Bolo to duchovné posolstvo pre prítomných. Vďaka svedectvu zosnulého boli otvorení pre prijatie Božieho slova.

Naopak, zúfalé šialenstvo niektorých sa neskončilo ani smrťou. Nie! „Bude vzkriesený! Musíme veriť!“ Zdráhali sa pripravovať pohreb, hádali sa s úradmi atď. Chaos pokračoval. Niečo také môže zablokovať celé mesto a ľudia nechcú ani počuť o Ježišovi. Keby sme tam chceli evanjelizovať, čo si myslíte, že si o nás budú myslieť tamojšie úrady a obyvatelia?

Môj dedo sa dostal do fázy, keď všetci vedeli, že sa blíži jeho koniec. Aj on si to uvedomoval. Zvyšnú energiu investoval do toho, aby pozostalým vydal svedectvo o Bohu. Napísal svoje najdôležitejšie zážitky s Bohom a na pohrebe dostal každý pozostávajú osobný list s mocným svedectvom. Osobné slová viery a povzbudenie k tomu, aby sa úplne odovzdali Bohu. Bolo to silnejšie ako mnohé kázania, ktoré som počul. Môj dedo sa svojou chorobou vedúcou k smrti nedal zneistiť, ale skutočne využil svoj čas.

Spôsob, ako Ježiš umieral, priviedol k obráteniu jedného zločínca! Táto hodina tmy, ako povedal Ježiš, bola predpokladom toho, že Boh mohol svietiť najsilnejším svetlom, aké v temnote tohto sveta žiarilo!

Učme sa od Ježiša.

PRIRODZENÉ LIEČIVÉ PROSTRIEDKY

KAPITOLA 15

Niektor trpí určitými ťažkosťami a potrebuje radu. Pavol sa modlil za chorých a často bol svedkom toho, že boli uzdravení. Niekedy však riešil problémy iným spôsobom. Timotejovi odpovedal, aby kvôli problémom so žalúdkom užíval po troche vína.

„Nepi už iba vodu, ale pre svoj žalúdok a časté choroby užívaj trochu vína.“ (1Tim 5,23)

Timotej mal žalúdočné problémy. Podľa Pavlovho názoru mu víno malo pomôcť. Čo to znamená? Že všetci majú piť víno? Takto sa Biblia neaplikuje. Ani my ako mládežníci sme Bibliu nečítali správne: „Tu je napísané, že treba piť víno. To znamená, že to nie je hriech!“ Veľa vecí v Biblii nesmieme chápať paušálne. Sú ľudia, ktorým bolo zakázané piť víno, pretože majú problémy s alkoholom. Iní nikdy nesmú začať piť, pretože už pri prvom gľgu môžu stratiť kontrolu a doplatiť na to zdravím alebo dokonca životom. Koľkí kvôli jedinému pohárikovi spadli a utrpli ťažký úraz! Alebo v „dobrej“ nálade urobili niečo, čo celý život ľutovali! Mnohí skončili kvôli alkoholu na vozíku, pretože pod vplyvom alkoholu urobili chybu, ktorá ich stála zdravie.

Pavol nerozlišoval rôzne situácie. Prirodzené liečivé pros-
triedky sú celkom legitímne. Môj otec ako pastor poznal brata,
ktorý bol čoraz chorľavejší. Neustále jedol kukuričný chlieb. Jeho
najbližší si mysleli, že tento chlieb neprospeje jeho zdraviu,
preto mu ho prestali dávať. Keď umieral, požiadal o svoje posled-
né jedlo. Dali mu kukuričný chlieb – a jeho stav sa náhle zlepšil!
Ľudia špekulovali, či kukurica neobsahovala nejakú látku, ktorá
tomuto mužovi chýbala. Naše telo je geniálny počítač. Oznamuje
nám, že máme smäd alebo hlad, že nám chýba voda alebo nejaká
látka. Tento muž vedel, že potrebuje kukuricu!

Niektoré prírodné substancie môžu pôsobiť liečivo. Cesnak
je prirodzené antibiotikum. Prečo to nevyužiť? Nemci hania ces-
nak, pretože nepríjemne zapácha. V Česku a na Slovensku je to
inak (preto tam rád chodím). Tu na takéto veci veľmi nedbajú.
Dobrá chuť.

Nemôžeme prehliadnuť, že Biblia určité veci prikazuje nekon-
sumovať, napríklad bravčové mäso.

*„... ošípaná, ktorá síce má rozdvojené paprčky, ale neprežúva, bude pre
vás nečistá.“ (3Moj 11,7)*

Najmodernejšie štúdie dokazujú, že bravčové mäso môže spô-
sobiť množstvo zdravotných problémov. Ja sa na celú vec poze-
rám celkom jednoducho. Keď Boh hovorí, že nemáme jesť brav-
čové mäso, určite vie prečo. Kto som ja, aby mi musel všetko vy-
svetľovať? Veď existuje dosť iného jedla.

Tiež nadmerné jedenie mäsa ako takého môže vyvolať zdra-
votné problémy, napríklad dnu. V Nórsku chcel jeden muzikant
nechať prácu, pretože už nemohol stláčať klávesy na klavíri. Je-
dol príliš veľa mäsa. Na radu jedného brata zmenil svoj jedálny
lístok. Je zaujímavé, že už po dvoch týždňoch mohol opäť hrať!
Sám som zažil niečo podobné. Mal som silné bolesti v rukách.
Nemohol som vykonávať ťažkú prácu, píliť stromy, rúbať dre-
vo atď. Stále sa to zhoršovalo. Trpel som dokonca aj pri riadení

auta. Odkedy jem menej mäsa, bolesti sú preč. Tieto súvislosti existujú a často im nevenujeme pozornosť. Zažil som aj veľmi zvláštne veci. Bol som na jednej „uzdravujúcej bohoslužbe“, kde rečník vážil prinajmenšom 200 kg. Rozprával o tom, koľkí boli vďaka nemu uzdravení. Potom povedal, že teraz potrebuje byť uzdravený on sám. Mal problémy so srdcom a s krvným obehom. Chcel, aby sa stal zázrak. Poprosil „zhromaždenie“, aby sa za neho modlilo. Bol som v rozpakoch. Nikomu nenapadlo, že by mal schudnúť? Alebo azda nikto nemal odvahu mu to povedať? Ako môže byť niekto taký trúfalý, vystupovať takýmto spôsobom a niečo také hovoriť? Niekedy drzosť nepozná hranice. Takéto veci sa dejú pomerne často. Prídu ľudia so stresovým syndrómom alebo s inými chorobami a človek si to zľahčí heslom: „Boh uzdravuje tu a teraz, musíme len veriť.“ Tým je všetko vyriešené – ale nie skutočne. Vystresovanému človeku by pomohlo, keby sa naučil správne dodržiavať sobotu a zmenil svoj životný štýl. Možno potrebuje poradiť, stanoviť si správne priority atď. Tento jednostranný spôsob zaobchádzania s chorobami a s chorými je veľmi rozšírený. Pavol to robil inak.

BOŽIA PRIORITA PRI UZDRAVENÍ

KAPITOLA 16

Často som počul ľudí hovoriť: „Hlavne, že sme zdraví!“ Jednoznačne môžem potvrdiť, že nechcem byť chorý a zdravie si veľmi cením. Ale je zdravie skutočne najdôležitejšia vec? Keď Ježiš uzdravil človeka, ktorý trpel už 38 rokov (!), povedal mu:

„Pozri, ozdravel si! Už nechreš, aby sa ti nestalo niečo horšie!“ (Ján 5,14)

Môže byť niečo horšie, než byť 38 rokov chorý? Pri čítaní Biblie sa nevyhneme tomu, že Boh jasne hovorí o poslednom súde – o dni účtovania, keď bude vynesенý spravodlivý trest pre nekajúcnych hriešnikov. Zrejme neexistujú tvrdšie slová, než budú tie, ktorými bude oznámený rozsudok. Posolstvo je jasné. Nad zatvrdeným hriešnikom vynesie Boží súd tvrdé tresty. Hocikto by radšej ležal 38 rokov chorý, než vytrpel to, čo si zaslúži. Po súde Boh vykoná tvrdé tresty. Pred nimi Ježiš varuje uzdraveného človeka. Posolstvo tohto príbehu je jasné! Uzdravenie je dôležité, ale to nie je všetko! Existuje niečo dôležitejšie – odvrátenie od hriechov, odpustenie a snaha o svätosť, bez ktorej nikto neuvidí Pána.

Vzhľadom na večnosť možno pochopíme, že zdravie je najdôležitejšie pre tých, ktorí sa obmedzujú na terajší život. Ak sa

smrťou všetko končí, potom je zdravie a dlhý život skutočne najdôležitejšia vec. Pretože existuje večný život s Bohom, musíme uznať, že sú aj dôležitejšie veci ako zdravie. V súvislosti s „Božím uzdravením“ existujú priority, ktoré musíme mať na zreteli. Pozrime sa na iný Ježišov zážitok.

*„Tu k nemu priniesli ochrnutého človeka, ktorý ležal na lôžku. Ježiš, vidiac ich vieru, povedal ochrnutému: **Dúfaj, syn môj, odpúšťajú sa ti hriechy.**“ (Mat 9,2)*

Vidíme, že

odpustenie hriechov je pre Ježiša dôležitejšie ako telesné uzdravenie!

Ježiš hovorí:

„Ved' čo osoží človeku, ak získa hoci celý svet, ale utrpí škodu na duši? Alebo čo človek dá ako protihodnotu za svoju dušu?“ (Mat 16,26)

Bez spásy duše v Kristovi idú všetci ľudia v ústrety večnému zatrateniu, nech sú stopercentne fyzicky zdraví!

„A ak sa našiel niekto, kto nebol zapísaný v knihe života, bol hodený do ohnivého jazera.“ (Zj 20,15)

Tolki sa naháňajú za fyzickým uzdravením a nechápu, že sú na priamej ceste do večného zatratenia. Fyzické „uzdravenie“ je pre nich dôležitejšie než obrátenie k Ježišovi Kristovi a uzdravenie vnútorného človeka! Byť o pár rokov dlhšie na tejto zemi je pre nich dôležitejšie než večnosť v prítomnosti živého Boha!

Uzdravenie od svojich hriechov potrebujeme oveľa naliehavejšie než telesné uzdravenie. Božie vedenie potrebujeme oveľa naliehavejšie, než sa čím skôr mať lepšie. Pre väčšinu z nás sú to,

žiaľ, obyčajné náboženské frázy, nie skutočnosť. Väčšina ľudí by dokonca povedala:

„Ježišu, čo to má znamenať? Nieкто je tu ochrnutý a hendikepovaný a ty, fundamentalista, mu hovoríš o jeho hriechoch?! On predsa potrebuje povzbudenie! Útechu! Ak si skutočne poslaný od Boha, najlepšie urobíš, keď ho uzdravíš! S tými táraninami o hriechu nám daj pokoj!“

Takto alebo podobne premýšľajú moderní ľudia. Ježiš vie, čo skutočne potrebujeme. Ježiš vie, že nás naše hriechy oddeľujú od Boha a jeho požehnania. Že kvôli svojim hriechom ideme v ústrety večnému zatrateniu. Pokiaľ ide o „uzdravenie“, mali by sme dôverovať špecialistovi. Chcem vám porozprávať jeden príbeh. So svojou boľavou rukou som sa vybral na pohotovosť do nemocnice. Naozaj som si myslel, že je to len rozťahnuté kĺbové puzdro. Lekár urobil röntgenové snímky. Na moje prekvapenie mi oznámil, že tam mám komplikované zlomeniny viacerých kostí, takže mi musia ruku operovať! S tým som nepočítal. Ale lekár to predsa musí vedieť. On má röntgenový prístroj, nie ja. Nakoniec mi ukázal snímky, aby som aj ja videl zlomeniny. Podobne je to s hriechom! Mnohí prichádzajú k Bohu a chcú „náplasť útechy“, ale Boh im oznamuje, že majú komplikovanú zlomeninu! Chcú uzdravenie, ale nechcú počuť, že ak sa neobrátia a neuveria v Ježiša, pôjdu naveky do zatratenia! Potrebujeme viac ako „uzdravenie“! Žiaľ, aj pre mnohých „profesionálnych kresťanov“ je to iba teória.

Keď som mal v jednom meste evanjelizáciu, pastorova manželka sa veľmi aktívne zapájala do kresťanskej zdravotnej osvedy. Jedného dňa prišla s akýmsi kusom železa, z ktorého mali vychádzať liečivé sily. Jej manžel pastor ju v tom podporoval. Keď som to počul, vlasy mi vstali dupkom! To sú okultné praktiky! Ako môže niečo také robiť pastorský manželský pár?! Svojím konaním ľudia ukazujú, kto je ich Boh. Nie je ťažké zistiť, čo sa

skutočne nachádza v ich srdci. Tento pastorský pár je zdanlivo v Božej službe, ale v skutočnosti slúži satanovi – bez toho, aby tomu verili. Je ťažké pochopiť, čomu vlastne títo ľudia veria. Človek často onemie úžasom. Ich modlou je zdravie. Kto sa za tým v tomto prípade skrýva? Môžete trikrát hádať. Takýto spôsob „zdravotnej osvety“ je pre kresťana absolútne zakázaný!

Ale aj v „prípustnej zdravotnej osvete“ môžeme robiť chyby, keď zameníme priority. Vedie to k nesmiernym škodám. Stretol som ľudí, ktorí nechcú mať s Bohom, Ježišom a cirkvou nič spoločné. Naši „súrodenci“ ich s témou výživa, káva, mäso a podobne otravovali do tej miery, že sú plní nevraživosti, keď na to čo len pomyslia! Pri niektorých „súrodencoch“ si musím položiť otázku, či majú v srdci Ježiša alebo hlávku šalátu?! Veria tomu, čo je napísané v Biblii, alebo tomu, čo je napísané v ich kuchárskej knihe?! Za najdôležitejšiu vec považujú to, aby ostatní prestali piť kávu alebo sa stali vegetariáni. Ale o tom Ježiš nikdy nehovorí. Pozrite sa, čo povedal tým, ktorí s ním o niečom takom chceli hovoriť:

„Nerozumiete, že všetko, čo vchádza do úst, príde do žalúdka a vylúči sa do stoky?“ (Mat 15,17)

Nezdá sa mi, že by Ježiš príliš diskutoval o zdravej výžive. Odkazoval na veci, ktoré sú dôležitejšie. Hovoril o nečistom srdci, vyzýval k pokániu, zvestoval Božie kráľovstvo a vykonal dielo na kríži. Toto dielo by sme mali zvestovať a pozývať ľudí do Božieho kráľovstva. Nie je problém, keď ľuďom, ktorí hľadajú pomoc, dáme dobrú radu ako Pavol Timotejovi o víne. Ale ak zamieňame priority, potom je to veľký problém!

Keď som bol nedávno so svojimi psami na prechádzke, s jedným mužom som sa pustil do rozhovoru o jedle. Hovoril, že kvôli nezdravému jedlu chce zmeniť svoj jedálny lístok. S týmto človekom som mohol hovoriť o stravovaní. Povzbudil som ho, aby si na internete vyhľadal informácie o adventistoch, ktorí sa v tom

celkom dobre vyznajú. Zdalo sa mu to celkom zaujímavé. Túto tému kategoricky nevyklúčujem. Ide mi o priority. Myslím si, že každý, kto úprimne číta Bibliu a úprimne slúži Ježišovi, nebude mať problém s tým, čo tu píšem. Chránim sa, aby som paušálne nekritizoval celú zdravotnú osvetu. Bolo by mi beda, keby som tak konal! Chcem iba poukázať na priority a povzbudiť nás, aby sme s témou zdravia zaobchádzali s láskou a múdrosťou.

Vráťme sa však k ochrnutému človeku. Keď ho priviedli k Ježišovi, Ježiš mu hovoril o odpustení hriechov. Chcel mu objasniť hlavný dôvod, prečo prišiel. Pozrite sa, čo sa potom stalo:

„Vtom si však niektorí zákonníci povedali: Tento človek sa rúha! Ježiš poznal ich myšlienky a povedal: Prečo zle zmýšľate vo svojich srdciach? Čo je ľahšie? Povedať: Odpúšťajú sa ti hriechy, alebo povedať: Vstaň a chod!“ (Mat 9,3-5)

Tu sa odohráva niečo, s čím sa my dnes takmer nestretávame. Náboženský predstavitelia považovali Ježišove slová – že odpúšťa hriechy – za rúhanie. Neustále žasnem nad tým, že náboženský predstavitelia videli jeden zázrak za druhým a zostali chladní! **Do bodu varu ich priviedla skutočnosť, že Ježiš chce odpúšťať hriechy!** Rozumiete, čo chcem povedať? Odpustenie hriechov je podstatná vec. Aby Ježiš dokázal, že má právo odpúšťať hriechy, uzdravoval! Nebolo to však tak, že Ježiš jednoducho stále uzdravoval, ako keby jeho misia spočívala v tom, aby priniesol „uzdravenie všetkým“. **Pre nábožných ľudí bolo šokom, že Ježiš odpúšťa hriechy, nie následné uzdravenie!** Uzdravenie bolo vtedajším náboženským vodcom takmer úplne ľahostajné. Najdôležitejšou otázkou bolo: Smie Ježiš odpúšťať hriechy?

Otázka viny bola vtedy podstatná vec. Zmierenie s Bohom považovali ľudia za **najdôležitejší** problém. Aj Pán Boh to považuje za dôležitú vec. Nie v prvom rade zdravie, a už vôbec nie futbalové turnaje! Dnes je všetko naopak. Dnes už nejaké odpustenie hriechov ľudí netrápi! Kto dnes považuje za rúhanie, keď niekto

povie: „Ježiš ti chce odpustiť hriechy?“ Stali sa z toho náboženské frázy. Rúhanie v kresťanstve nikoho nezaujíma, nanajvýš sa urazí! Beda vám, keď niekoho nazvete „hriešnikom“. Všeobecne sa vníma ako urážka, keď je niekto titulovaný ako hriešnik. Pozrite sa na aktuálnu debatu o sexuálnom smilstve. Beda vám, keď niečo konkrétne nazvete „hriechom“. Ale to, že Ježiš odpúšťa hriechy, dnes páli málokoho. Vtedy to však bola výbušnina!

Otázka, ktorou sa ľudia vtedy zaoberali, znela: Ako môžeme zistiť, že Ježiš hovorí pravdu? Môže odpúšťať hriechy? Skutočne nám zjavuje Boha? Na tieto otázky je celkom jednoduchá odpoveď! Boh sám túto zvesť podpisoval svojimi znameniami!

Ježiš uzdravil ochrnutého. Tým bola zvesť o odpustení hriechov zvýraznená Božím zvýrazňovačom!

Vďaka tomuto zázraku uzdravenia mohol každý pochopiť, že Ježišove informácie sú pravdivé. Preč s interpretáciami! Koniec ilúziám! Tu dostávame informácie, ktoré sú pravdivé. Zázrak to dokazoval.

„Ale aby ste vedeli, že Syn človeka má moc odpúšťať hriechy na zemi, povedal ochrnutému: Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov! A on vstal a odišiel domov. Keď to videli zástupy, zmocnila sa ich bázeň a oslavovali Boha, že dal takúto moc ľuďom.“ (Mat 9,6-8)

Vidíte prioritu? V prvom rade ide o odpustenie hriechov a o otázku, kto má právo robiť to. Na tomto základe musia kazatelia zvesťovať evanjelium a vyzývať k pokániu, lebo tak to robil aj Ježiš, keď uzdravoval!

„Vravel: Naplnil sa čas a priblížilo sa Božie kráľovstvo. Kajaňte sa a verte v evanjelium!“ (Mar 1,15)

„Ježiš chodil po celej Galilei a učil v ich synagógach. Kázal evanjelium o kráľovstve a uzdravoval každý neduh a každú chorobu medzi ľuďmi.“
(Mat 4,23)

Ježiš vždy najprv zvestoval evanjelium; aj v prípade, že šlo o uzdravenie. Je predsa pochopiteľné, že sa to nemusí opakovať v každej kapitole. Keď Ježiš niekoho uzdravil, tým ešte nebol dosiahnutý cieľ.

„Potom Ježiš našiel tohto človeka v chráme a povedal mu: Pozri, ozdravel si! Už nehreš, aby sa ti nestalo niečo horšie!“ (Ján 5,14)

Odpustenie hriechov, obrátenie a prijatie Bohom sú jeho jasné priority, nie v prvom rade uzdravenie. Konečným cieľom je Božie večné kráľovstvo!

Ježišova priorita je jasná. Aké sú tvoje priority?

UZDRAVENIE A VIERA

KAPITOLA 17

V Mar 6,6 čítame, že Ježiš sa podivil neviere ľudí, preto v tom kraji uzdravil málo ľudí. Ježiš robil všetko pre to, aby sme pochopili, že naša viera súvisí s uzdravením. Zakaždým počujeme pri uzdravení vety ako:

„Nato sa dotkol ich očí a povedal: Nech sa vám stane podľa vašej viery.“
(Mat 9,29)

„Ježiš sa obrátil, zbadal ju a povedal: Dúfaj, dcéra! Tvoja viera ťa uzdravila. Od tej chvíle bola žena zdravá.“ (Mat 9,22)

Povedali sme, že pre Boha v jeho všemohúcnosti neexistujú divy. Existuje však niečo, čo môže obmedziť Božiu všemohúcnosť v našom živote: naša neviera. Preto Ježiš kladie veľký dôraz na našu vieru!

V Matúšovom evanjeliu v 8. kapitole chce Matúš poukázať predovšetkým na tri veci: To, že Ježiš **chce uzdravovať, môže uzdravovať a uzdravuje!**

*„Tu prišiel k nemu malomocný, klaňal sa mu a hovoril: Pane, **ak chceš, môžeš ma očistiť.** On vystrel ruku, dotkol sa ho a povedal: **Chcem, buď čistý. A hneď bol čistý od malomocenstva.**“* (Mat 8,2.3)

V nasledujúcej kapitole Matúš ukazuje, že viera má pre uzdravenie zásadný význam!

*„Ježiš sa ich spýtal: **Veríte**, že to môžem urobiť? Odpovedali mu: **Áno, Pane. Nato sa dookol ich očí a povedal: Nech sa vám stane podľa vašej viery. Oči sa im otvorili...**“ (Mat 9,28-30)*

Naša viera je ako vedenie, ktorým prúdi Božie uzdravenie. Narážame však pritom na gigantický problém. Čo je vlastne viera? Čomu mám veriť? Mnohí sa pokúšajú „veriť silnejšie“. Ale ako sa to robí? Máme do viery natlačiť silu svojej vôle? Ako je to vlastne myslené?

Najprv si niečo povedzme o „viere“ ako takej. Viera je ako neviditeľná ruka, ktorá uchopí a drží to, čo Boh predkladá ako pravdu. Viera vôbec nie je komplikovaná. Veríme počas celého dňa. Veríme, že autobus pôjde v určený čas a podľa toho sa zariadime. Veríme toľkým veciam! Viera nepotrebuje žiadne úsilie, je úplne prirodzená. Dieťa verí celkom jednoducho a prirodzene. Povedzte mu niečo – a ono tomu bude jednoducho veriť! Boh nás stvoril tak, že veríme. Viera je nám celkom prirodzená.

Problém tkvie v niečom inom. Ak nám niekto oznámi nesprávny čas odchodu autobusu, ujde nám! Prvý problém spočíva v tom, že veríme nesprávnym veciam! Ďalším problémom je to, že, samozrejme, začneme byť zdržanliví. Už neveríme každému, kto nám oznámi čas odchodu! Držíme svoju vieru na uzde! Začínate chápať, v čom je problém? Mnoho ľudí verí Bohu nesprávnym spôsobom. Mnohí svoju vieru brzdia, pretože stratili istotu alebo sa sklamali. Existuje toľko náboženstiev; prečo by sme mali veriť biblickej pravde? Na každú biblickú tému existuje nespočetné množstvo názorov; prečo by sme mali veriť práve tomu alebo onomu? Ľudia držia svoju vieru na uzde. Všetky falošné informácie o Bohu veľmi komplikujú život viery. Ľudia často vedia málo alebo majú jednostranné a nesprávne informá-

cie. Preto veria nepravdivým veciam alebo prestanú veriť úplne a nechcú s tým mať nič spoločné.

Mnohí zažili zlé skúsenosti a majú dobrý dôvod na to, aby svoju vieru a dôveru držali na uzde. Hovorím to celkom úprimne. Bol som tak enormne a surovo oklamáný a sklamaný „kresťanmi“, že už by som to dávno vzdal, keby som nemal Krista.

Biblia nás nevyzýva, aby sme jednoducho všetkému verili. Naopak! Biblia varuje pred klamstvami, bludmi, falošnými prorokmi a zvodmi. Vyzýva nás, aby sme veci skúmali. To však predpokladá, že poznáme a uznávame Božie slovo. Jemu môžeme a máme veriť. O ňom nemusíme pochybovať. Niektorí ľudia si nesprávne spájajú biblické miesta. Výsledkom je jednostranné, a tým vlastne falošné učenie... Preto pozor! Nie každý, kto vie svoj názor podložiť nejakým biblickým textom, má pravdu! Je veľmi dôležité čítať Bibliu, aby sme pochopili širšie a hlbšie súvislosti. Kto pozná iba jeden biblický citát, kde Ježiš všetkých uzdravil, môže dokazovať, že Ježiš uzdravuje všetkých bez výnimky. Ale to nie je tak. Nie je dôležité iba to, aby sme verili, ale tiež to, čomu veríme. Kto pozná iba biblický citát o tom, že zákon Boží bol na kríži odstránený, môže dôjsť k záveru, že Desatoro už neplatí. Kto však pozná Bibliu lepšie, vie, že v Biblii sa spomínajú rozličné zákony! Existujú prírodné zákony, Desatoro, Mojžišov zákon, zákon viery, zákon Ducha, zákon hriechu... Aký zákon bol teda na kríži odstránený? Keď na niektorých miestach položí túto otázku, ľudia sa na mňa často pozerajú v úžase s otvorenými ústami, pretože o tom nikdy nepremýšľali. Nikdy im nenapadlo, že môžu existovať rôzne druhy zákonov. Takto si to nesmieme zľahčovať. Chápem, že to nemusí vedieť novoobrátený člen. Ale čo si mám myslieť o tom, keď svetovo známi kazatelia na pódiu symbolicky hádžu Desatoro do koša a za výkrikov poslucháčov „haleluja“ volajú: „Zákon bol odstránený!“

Silnejšia viera nie je ovocím nášho úsilia! Silnejšia viera je dôsledkom toho, že viac poznávame Boha a jeho Slovo, že vieme, čo je správne a čo nie, rozpoznávame súvislosti, učíme sa rozlišovať,

dôverovať a poslúchať, pomocou skúseností zisťujeme, že Boha sa opláti poslúchať! Tak sa z viery opäť stane jednoduchá vec. Človek verí, pretože je to jednoducho pravda. Je to celkom jednoduché.

Sila viery spočíva v pravde, nie v samotnej viere! Nestojí ma žiadne úsilie, aby som veril, že pri 35 stupňoch Celzia je teplo. Je to pravda a nikto mi to nevyhovorí. Nikto mi nevyvráti ani to, že verím, že svetlo je jasná žiara! Môžete sa namáhať, ako chcete, moja viera v to ostane silná, pretože je to pravda! Naozaj ma stojí málo námahy veriť tomu, že som Kornelius Novak. Je to pravda a ja na tom trvám, nech si ostatní myslia, čo chcú.

Pravá viera nás nestojí žiadne úsilie, lebo viera spočíva v pravde!

Malovernosť a pochybnosti nás prenasledujú v prípade, že nevieme, čo je pravda, alebo ak pravdu zamieňame za dojmy. Kým sa Peter pozeral na Ježiša, chodil po vode! Ale keď sa pozrel na vlny, zmocnili sa ho iné myšlienky a jeho viera bola „naštrbená“. Jeho viera sa „oddelila“ od pravdy, v ktorej mal istotu, a on sa začal topiť.

Pochybnosti nás vysilujú. Je nesmierne namáhavé mať malú vieru, pretože človek musí stále kontrolovať, či je to tak alebo onak, pretože nevie, čomu má veriť. Alebo pretože sa musí namáhať, aby neveril tomu, čo jasne hovorí Biblia, pretože musel pokriviť svoju myseľ a svedomie, aby mohol veriť tomu, čomu veriť chcel. A v neposlednom rade preto, že by sa musel vrátiť cestou, ktorou doteraz šiel. Mnoho ľudí premárnilo roky svojho života tým, že „verili niečomu, čo nebolo pravdivé“. To je vysilujúce. Malovernosť, neviera a pochybovanie vyžadujú veľkú námahu. Mnohí sa celý život veľmi namáhajú, aby ignorovali pravdu, ktorá sa vnucuje do ich vedomia a svedomia a ktorú musia stále znova s veľkým úsilím odstrkovať. Pravá biblická viera, silná viera, nestojí žiadnu námahu. Spočíva totiž v pravde.

Rovnako je to s vierou k spásu! Človek sa znepokojuje, dumá, hľadá a namáha sa, aby sa nejakým spôsobom pred Bohom ospravedlnil! Skúša to alebo ono... Je to tvrdá lopota, a k cieľu sa nepriblíži. Spásna viera nachádza odpočinok v pravde! Ježiš za mňa zomrel! Silná viera nachádza odpočinok v osobnom vzťahu k Ježišovi. Môže žiť v jeho pokoji! Tento pokoj si môžeme prežívať, aj pokiaľ ide o choroby a uzdravenia; vôbec ho nemusíme strácať.

Držme sa teda tohto: Silná viera spočíva vo vzťahu k Ježišovi Kristovi. Silná viera odpočíva!

Ak máme správny postoj, celý život budeme ochotní učiť sa. Vieme napríklad, že sme spasení a v tejto oblasti veríme správne, preto naša viera odpočíva. V iných témach však nenachádzame „odpočinok“, pretože nemáme istotu. Sú biblické témy, kde neviem celkom isto, čomu mám veriť, pretože som sa tým dôkladne nezaoberal. Naše poznanie je čiastočné (1Kor 13,9), hovorí Pavol. A má pravdu! Preto potrebujeme mať otvorený postoj, bez ktorého nie je kresťanský život možný:

„Nie že by som to všetko bol už dosiahol a bol už dokonalý, ale bežím, aby som to získal, pretože si ma získal aj Kristus Ježiš. Bratia, ja si nenamýšľam, že som to už získal, ale len jedno robím: zabúdam na to, čo je za mnou, a usilujem sa o to, čo je predo mnou. Bežím k cieľu za nebeskou cenou, totiž za Božím povolaním v Kristovi Ježišovi.“ (Fil 3,12-14)

Pavol hovorí, že nedosiahol všetko, ani si nenahovára, že sa už nachádza na dokonalej úrovni svätosti!

Ale v jednej veci je dokonalý – v postoji! Chce viac! Uchvátil ho Ježiš a načahuje sa za ďalšími vecami! Tento dokonalý postoj musíme mať aj my!

Pavol jasne hovorí, že v cirkvi nie je najdôležitejšie, aby všetci o všetkom vedeli a verili presne tomu istému a správne. Niektorí v rôznych veciach uvažujú inak! Ach! To, čo je tu napísané, nemusí byť niektorým čitateľom po vôli! Ale premýšľajte o tom! Nemôže to byť predsa inak! Ako môže čerstvo obrátený človek,

ktorý prvýkrát číta Bibliu, chápať, rozumieť, porovnať, veriť a používať všetko presne tak ako niekto, kto už s týmto Pavlovým postojom žije päťdesiat rokov? Každý človek sa vždy môže naučiť niečo nové. Práve preto je podľa Pavla také dôležité mať takýto postoj a chrániť si ho, lebo iba ak máme takýto postoj Boh nám môže zjaviť nové veci!

S takýmto postojom máme žiť celý život. Sú veci, pri ktorých naša viera odpočíva; a sú veci, v ktorých sa ešte tak dobre nevyznáme. Nie sme si celkom istí, čomu máme veriť. Boží Duch nás vedie k Ježišovi a uvádza do pravdy! Čoraz ďalej, hlbšie. Čím viac žijeme v pravde, tým silnejšie odpočívame vo viere, pretože nedovolíme, aby nás rôzne názory obrali o náš pokoj!

Hrozí tu však veľké nebezpečenstvo. V mnohých spoločnostiach veria ľudia nepravdivým veciam. Prežívajú sklamanie za sklamaním. Podobne ako žena, ktorá celý život vyznávala Boha, ale keď náhle ochorela, verila, že v každom prípade bude uzdravená. Ale uzdravená nebola. Verila správne, pokiaľ šlo o Ježiša a spásu, preto mala Boží pokoj. Ale nebola uzdravená, hoci jej to všetci predpovedali. V tomto prípade došlo k chybe! Verila správne v otázke spásy, ale nesprávne v otázke uzdravenia. Zo začiatku bola spokojná, pokiaľ šlo o jej spásu. Potom sa však snažila veriť „silnejšie“, a to zlým spôsobom! Namiesto toho, aby sa čítaním Biblie alebo prostredníctvom iných dozvedela o tejto téme pravdu, snažila sa do viery natlačiť silu vôle a to je turbo-motor do zúfalstva. Uvedomovala si, že to nikam nevedie, preto bolo logické, že začala pochybovať. Samozrejme, že musela pochybovať! Potom sa stala ďalšia chyba. Namiesto toho, aby pochybovala o teológii uzdravenia, pochybovala o svojej viere a snažila sa veriť ešte viac. Dostala sa do slepej uličky. Potom jej logika (alebo satan) našepkávali:

„Počkaj! Rozmýšľaj predsa! Ak neveríš správne v tomto bode, ktovie, či veríš správne o spasení? Možno si celý život klamala samu seba a vôbec nie si spasená!“ Táto žena úplne stratila po-

koj. Bola zúfalá. Mala toľko pochybností! Najprv verila nesprávne v jednom bode, potom sa snažila svoju vieru posilniť silou vôle namiesto toho, aby preskúmala a spochybnila svoju „teológiu“. Nastala chyba – človek sa pozerá na svoju vieru, nie na pravdu. Zamenila kladivo za klinec.

Mnohí napriek svojej viere uzdravenie nezažili. Namiesto toho, aby preskúmali svoju teológiu uzdravenia, zavrhnú vieru v Boha! Myslia si: Veril som v uzdravenie, ale nefungovalo to. To je dôkaz, že žiadny Boh neexistuje. Tým túto tému uzavru. Ale to je fatálna chyba! Áno, verili, ale neverili správne – a teraz veria ešte horšie!

Keď sa za niečo modlíme a nedostaneme to, čo chceme, nemali by sme pochybovať o Bohu, ale Bohu načúvať! Možno naše pranie nie je celkom vhodné. Možno ešte nenastal správny čas. Možno má Boh v pláne niečo lepšie alebo vám ukazuje niečo celkom iné, pretože nie vždy chápeme veci správne. Musíme sa naučiť načúvať namiesto toho, aby sme do svojej viery tlačili svoju vôľu. Mohlo by sa totiž stať, že budeme veriť niečomu nesprávnemu!

Hovorili sme o veciach, ktorým môžeme veriť. Možno ste si dosiaľ mysleli, že Ježiš už dnes neuzdravuje. Teraz bola vaša viera prebudená, aby ste uverili, že Ježiš uzdravuje aj dnes. Možno ste si dosiaľ mysleli, že najdôležitejšie je Božie uzdravenie, že je to vrchol našej služby. Teraz však vidíte túto záležitosť inak a chápete, aké dôležité je vysvetľovať evanjelium. Možno ste ešte nikdy nepremýšľali o tom, že Boh vás chce zapojiť do svojich plánov, že vás môže požiadať, aby ste niečo urobili, zatiaľ čo vy stále čakáte, či niečo neurobí On. Som si istý, že tento bod pomôže mnohým, aby si vydýchli – totiž, že silnejšia viera nie je spojená s námahou vôle, ale že silná viera spočíva v pravde a vďaka tomu má silu konať! Existuje veľmi veľa vecí, ktoré by sme mali vedieť a ktorým musíme veriť, aby sme sa v tejto téme nedostali do bludu.

Je logické, že Boh nás v tejto záležitosti môže len málo použiť, ak veríme nesprávnym veciam. To je jeden z dôvodov, prečo

existuje toľko málo pravých uzdravení. Už pri Ježišovi vidíme, že uzdravením sa neriešia všetky problémy! Zostáva veľa otázok! Ako mám interpretovať uzdravenie? Kto je za ním? Boli to nejaké sily, anjeli, Baál, Ježiš alebo satan? Alebo to bola medicína či náhoda? Aj keď niekto zažil uzdravenie, môžu sa v jeho živote objaviť ďalšie problémy, ako to bolo v prípade muža, ktorý sa narodil slepý, a po uzdravení ho vylúčili z miestnej komunity (Ján 9)! Zrútil sa mu celý svet, ale Ježiš mu pomáha. Alebo Lazar. Bol vzkriesený z mŕtvych a zhrozene zisťuje, že ho chcú zabíť! **Vidíme, že pri téme „uzdravenie“ nejde iba o uzdravenie. Celá záležitosť je oveľa zložitejšia. Boh chce, aby sme z týchto ťažkostí vyrástli!** Interpretácia a rady od kresťanov v súvislosti s témou uzdravenia nepomáhajú, ale situáciu zhoršujú. Paušálne uvažovanie je jednoducho nesprávne a nebezpečné. Jedni hovoria: „Musíš len veriť, že Boh všetkých tu a teraz uzdravuje.“ Ďalší majú paušálny plán starostlivosti o zdravie, čo je rovnako nedbalé. Predstavte si, že by k vám prišiel remeselník iba s kladivom a snažil sa ním vytiahnuť skrutku. Poslali by ste ho preč. Ďalší by prišiel iba so skrutkovačom a bil by ním po klincoch. To sa všetci zbláznili? Každý dobrý remeselník má tašku s náradím a vie, aký nástroj na akú prácu potrebuje. Tieto tašky s náradím by sme mali mať poruke pri stretnutí s chorými. A čo je najdôležitejšie – vzťah k Ježišovi musí byť v poriadku.

MAGICKÉ POUŽÍVÁNIE JEŽIŠOVHO MENA

KAPITOLA 18

Dôležitým prvkom v mágii je opakovanie určitých formuliek. Už ako deti sme v rozprávkach počuli o „čarodejníckych zaklínadlách“. Ak človek vysloví správne slová, stane sa zázrak! Presne v tomto zmysle používajú mnohí ľudia Ježišovo meno. Ježiš povedal:

„Keď ma budete o niečo prosiť v mojom mene, ja to urobím.“ (Ján 14, 12-14)

Mnohí nepochopili, o čom tu Ježiš skutočne hovorí. Tento Ježišov výrok chápú „magicky“. Myslia si, že ak budú vykrikovať Ježišovo meno, dostanú všetko, čo chcú. „Zákazníci, prídte, v mene Ježiš! Zákazníci, prídte, v mene Ježiš!“ Ďalší chcel novú motorku. Poprosil nás, aby sme si sadli okolo stola, kde mal obrázok tohto stroja. Potom spolu vykrikovali: „Motorka, príd, v mene Ježiš!“ To isté robia niektorí pri vyhánaní démonov alebo uzdravovaní. „V mene Ježiš, buď uzdravený! V mene Ježiš manifestujem zdravie! V mene Ježiš...!“

Ježiš má na mysli niečo celkom iné. Čo znamená modliť sa v Ježišovom mene? Uvediem príklad. Jeden môj priateľ má malú firmu. Povedal mi, že mám ísť do hobby obchodu a na jeho účet si kúpiť drevo, aby som si mohol vyrobiť búdu pre psy do svoj-

ho auta. Tak som šiel do toho obchodu, vzal som, čo som na budú potreboval a šiel s tým k pokladnici. Tam som jednoducho povedal, že som tam v mene firmy Cionci. Rutina. Pokladnička sa pozrela do niekoľkých papierov, lebo firma Cionci je tam známa. Všetko bolo v poriadku. Nemusel som platiť a dostal som, čo som potreboval. Nakúpil som v mene firmy Cionci. Bolo to celkom jednoduché. Predstavte si, že by som pri pokladnici začal kričať: „Dajte mi tovar v mene Cionci! Dajte mi drevo v mene Cionci! Proklamujem dosky a skrutky v mene Cionci!“ Divili by ste sa, keby zavolali políciu alebo záchranku? V tomto prípade ľudia čosi pochopili celkom nesprávne!

Modliť sa v Ježišovom mene znamená, že sa máme modliť v súlade s Ježišovou vôľou. Môj priateľ mi dovolil nakúpiť drevo na budú pre psy, nie novú cirkulárku, vrtačku, miešačku... Nebolo by správne nakúpiť tieto veci, pretože to nebolo to, čo mi môj priateľ chcel zaplatiť! V jeho mene som mohol vziať iba to, čo bolo v súlade s jeho vôľou. Musíme sa naučiť žiť a modliť v súlade s Božou vôľou. O to ide! Nejde o to, aby sme poskakovali a až do tranzu revali: „V mene Ježiš!“ Zažil som neuveriteľné veci. Pri niektorých takýchto akciách som musel myslieť na Baálových kňazov za proroka Eliáša, ktorí okolo obete poskakovali, volali a kričali. Podobne poskakovali okolo chorých „v mene Ježiš“ a potom sa spýtali: „Je ti už lepšie? Nie? Musíme sa modliť ešte viac!“ A krik pokračoval ďalej... „V mene Ježiš! V mene Ježiš!“ Absolútne šialenstvo. Vôbec sa nedivím, že každý v nejakom okamihu povie: „Teraz je to lepšie. Som uzdravený!“ Inak neprestanú kričať a revať! Viackrát som zažil, aká je to úbohá pretváрка. Raz sa modlili za muža, ktorý mal poranenú nohu. Hlasno kričali v mene Ježiš a potom sa spýtali, či sa niečo zlepšilo. Ohmatal si nohu a zahanbene potriasol hlavou. Povedali mu, že má viac veriť a v mene Ježiš kričali ešte hlasnejšie. Potom sa spýtali, či je to lepšie... Čo mal ten úbohý chlap povedať? Má dať najavo, že opäť neveril dostatočne silno? Má celý ten hurhaj pokračovať? Zažil som ľudí, ktorí kvôli tomu revu omdleli. Skutočne! Ten muž po-

vedal: „Teraz je to lepšie.“ Skupina sa rozpustila a skeptický Kornelius „uzdraveného“ človeka pozoroval. Vstal, šiel bez krívania za roh a odtiaľ sa ponáhlal čím skôr zmiznúť – krívajúc. Super. Ďalší uzdravený. Verím, že z takého niečoho sa démoni môžu od smiechu popučiť, zatiaľ čo nebeskí anjeli plačú od zármutku.

Jednoducho povedané, do moderného kresťanstva vnikla pohanská magická prax. Niektorí používajú aj „hovorenie jazykmi“ ako druh čarovnej reči, ktorou má účinok zosilniť... To sú magické predstavy. Takéto postupy sú Biblii celkom cudzie a pochádzajú z pohanských vplyvov.

Kto sa skutočne modlí v Ježišovom mene, ten sa modlí inak. Predpokladom je žiť v súlade s Bohom a jeho vôľou. Iba ten, kto žije v súlade s Bohom a jeho vôľou, môže sa v súlade s Božou vôľou, respektíve v Ježišovom mene, aj modliť. Eliáš nemusel poskakovať okolo oltára ako modlárske kňazi, lebo Boh ho zapojil do svojho plánu. Modlil sa k Bohu a Boh učinil to, čo sľúbil – zoslal oheň. Podobne to bolo neskôr s dažďom. Eliáš nemusel poskakovať a presviedčať Boha. Celkom pokojne a s modlitbou čakal na splnenie Božieho zaslúbenia. Dážď prišiel. Čítali ste niekde v Biblii, že Ježiš poskakoval okolo chorých a opakoval nejaké slová? Alebo že to robil niektorý z apoštolov? Poskakoval Pavol okolo niekoho a volal „v mene Ježiš“? Nie! V Ježišovom mene znamená: z Ježišovho poverenia! Namiesto Ježiša! V súlade s Ježišom. Je to celkom jednoduché. Prosím, pozorne si prečítajte nasledujúci príbeh:

„V Damasku žil učeník Ananiáš. Toho Pán oslovil vo videní: Ananiáš! A on sa ohlásil: Tu som, Pane. Pán mu povedal: Vstaň a zjdi do ulice, ktorá sa volá Rovná. V Júdovom dome vyhladať muža menom Šavol z Tarzu. Práve sa modlí a mal videnie, že k nemu prišiel muž menom Ananiáš a položil naňho ruky, aby znova videl. No Ananiáš odpovedal: Pane, od mnohých som počul o tomto mužovi, koľko zla narobil tvojim svätým v Jeruzaleme. Aj tu má od veľkňazov moc zviazať všetkých, ktorí užívajú tvoje meno. Pán mu však odpovedal: Choď, lebo on je mojou

vyvolenou nádobou, aby zanesol moje meno pohanom, kráľom i synom Izraela. A ja mu ukážem, čo všetko musí vytrpieť pre moje meno. Ananiáš teda odišiel, vošiel do domu, položil naňho ruky a povedal: Brat Šavol, poslal ma Pán Ježiš, ktorý sa ti zjavil na ceste, ktorou si prišiel, aby si znova videl a bol naplnený Duchom Svätým. Tu mu spadli z očí akoby šupiny, zasa videl, vstal a dal sa pokrstiť.“ (Sk 9,10-18)

Všimnite si jednu dôležitú vec. Boh nás musí konkrétne zapojiť do nejakej situácie a ukázať nám, čo máme urobiť. Často musia byť najprv prostredníctvom modlitby odstránené naše ťažkosti a obavy, až potom môžeme spočinúť vo viere. Ale až potom môžeme urobiť to, čím nás Ježiš poveril. **Za Pavlom prišiel niekto v Ježišovom mene! To je autorita! Toto znamená žiť a modliť sa v Ježišovom mene!** Tento muž nemusel pred Pavlom poskakovať a stále znova volať Ježišovo meno. Nemusel „zhromaždiť“ viac veriacich, aby znásobil „duchovnú energiu“! Nič z toho, s čím sa dnes stále stretávame!

Zažil som veľa bludov. Napríklad: „Musíte si niečo predstaviť a potom veriť, že to dostávate!“ Rozmýšľajte! Robil tak Abrahám? Predstavil si syna a potom veril, že ho dostáva? Predstavil si Eliáš oheň a potom veril tak silno, až oheň prišiel? NIE! V tomto prípade sa ignoruje veľmi podstatný prvok – a síce BOH!

Boh mal plán, zámer, vôľu. Boh dal Abrahámovi zaslúbenie a tohto zaslúbenia sa Abrahám vo viere držal. Východiskovým bodom je Božie slovo, nie Abraháмова predstava! **Títo falošní proroci hovoria, že máme veriť svojim predstavám! To je jadro ich posolstva.** Predstavte si zákazníkov alebo zdravie a verte tomu. To nie je viera, o ktorej hovorí Biblia, ale bludy, pred ktorými Biblia varuje. Keď mi Ježiš povedal, aby som si rezervoval obytný prives, mal som konkrétne poverenie a prísľub, že v pondelok dostanem peniaze. Mal som dôvod veriť tomu. Aký „hlúpy“ by som však bol, keby som vám teraz povedal: „Všetci veríte tomu, že na budúci pondelok dostanete peniaze a niečo si vo viere na utorok rezervujete!“ To by bolo bláznivé!

Je veľká chyba, keď sa téma „viera a uzdravenie“ oddeľuje od Božieho konkrétneho zámeru a paušalizuje sa. Tak sa to nerobí. Keď mi Ježiš konkrétne povie, že ma chce uzdraviť, potom tomu mám veriť. Pozrite sa, ako Pavol nadobudol skalopevné presvedčenie o tom, že bude uzdravený:

„Pán mu povedal: Vstaň a zjdi do ulice, ktorá sa volá Rovná. V Júdovom dome vyhladať muža menom Šavol z Tarzu. Práve sa modlí a mal videnie, že k nemu príšiel muž menom Ananiáš a položil naňho ruky, aby znova videl.“ (Sk 9,11.12)

Keď Boh niekomu ukáže, že bude uzdravený, potom tomu môže veriť. Ak to tak nie je, potom nech si to chorý, prosím, nepredstavuje a nedá si to od druhých vsugerovať. Radšej nech sa snaží zistiť, aká je skutočne Božie vôľa!

Keď to trochu zveličím, táto vymyslená a nahovorená „viera v to, že budem uzdravený“, môže byť úplnou vzbúrou proti skutočnej Božej vôli s mojím životom. Boh mi možno chce niečo ukázať, možno ma chce prostredníctvom tejto choroby viesť inou cestou, ale ja sa urobím neprístupným a chcem iba jediné: „Uzdravenie!“ Keď ho nedostanem tu, možno pri inom rečníkovi alebo na inej konferencii... Ale tak sa to nerobí. Len sa viac uztváram tomu, čo chce Boh.

Pavol mal o mnoho rokov neskôr iný problém, „osteň v tele“. Nikto nemôže s istotou povedať, čo to bolo, ale tento problém sa nevyriešil prostredníctvom „predstavovania si niečoho a viery“. Pavol sa trikrát modlil. Potom si uvedomil, že Boh má iné plány a úmysly. To ho urobilo citlivým na Božie zámery a Boh mohol k nemu prehovoriť. Je tu však rozhodujúci zvrat! Mnohí to nedokážu strpieť. Nedokážu sa Bohu odovzdať tak, ako Pavol. Nie! Za každú cenu sa chcú mať lepšie. Môžu „veriť“ v Boha, kým sa im darí, ale beda, keď ochorejú! Vtedy sa prejaví ich pravý postoj! Ani stopa po pokoji a dôvere v Boha. Pochybujú, hádajú sa, obviňujú Boha... Bezpodmienečne chcú byť uzdravení! Vyvíjajú úsi-

lie veriť bez toho, aby to k niečomu viedlo. Možno si však vo svojej situácii uvedomia, čo sa skutočne deje. Ak sa naozaj podriaďa Bohu a zmenia svoj život, choroba sa im stane požehnaním.

JEŽIŠ NIESOL CHOROBY NA KRÍŽ

KAPITOLA 19

V mnohých kresťanských kruhoch je známe, že Ježiš niesol choroby na kríž. S tým je spojená viera, že človek sa uzdraví, ak tomu verí. Je na tom veľa pravdy. Pozrime sa na to trochu bližšie.

Žijeme s vedomím, že Ježiš zomrel na kríži a vstal z mŕtvych. Na kríži Ježiš vykonal spásu. Teraz pracuje na tom, aby sa táto spása stala v ľuďoch skutočnosťou. Čo to má spoločné s uzdravením? Je dôležité, aby sme si pripomenuli jedno Izaiášovo proroctvo. Sedemsto rokov predtým, než Ježiš zomrel na kríži (!), Izaiáš v Božom videní videl, že Ježiš bol ukrižovaný – a prečo bol ukrižovaný. Videl to ako skutočnosť, ktorá už nastala, preto ju opisuje v minulom čase.

„Naozaj, on niesol naše choroby a naše bolesti ho obťažili. My sme si mysleli, že je ranený, Bohom doudieraný a opovrhnutý. On však bol prebodnutý za naše hriechy, zdrvený za naše neprávosti. Trest, ktorý nám priniesol pokoj, spočinul na ňom a pre jeho rany sa nám dostalo uzdravenie.“ (Iz 53,4.5)

„... kým on vzal na seba naše nemoci a niesol naše bolesti, a my sme sa domnievali o ňom, že je ranený a zbitý od Boha a strápený. A on bol smrteľne ranený pre naše prestúpenia, zdrvený pre naše neprávosti; kázeň

nášho pokoja bola zložená na neho, a jeho sinavicou sme uzdravení.“
(Iz 53,4.5 Roh)

Izaiáš prorokoval, že Ježiš vynesie na kríž aj naše **choroby** a že jeho ranami budeme **uzdravení**! V tomto verši ide skutočne o hriechy a choroby, lebo Ježiš túto predpoveď naplnil počas svojho pozemského života tým, že skutočne uzdravoval fyzicky chorých.

„Keď sa zvečeralo, priniesli mu mnohých posadnutých démonmi. On slovom vyhnal duchov a uzdravil všetkých trpiacich, aby sa splnilo to, čo povedal prorok Izaiáš: On vzal na seba naše slabosti a niesol naše choroby.“ (Mat 8,16.17)

Niektorí mi hovorili, že pojmy „choroby“ a „uzdravenie“ sa v uvedenom texte u Izaiáša vzťahujú symbolicky na hriechy. Myslím si, že to tak nie je. U Matúša v 8. kapitole jasne vidíme, že Ježiš uzdravoval všetkých telesne chorých, aby toto proroctvo z Izaiáša naplnil. Takže toto proroctvo sa musí vzťahovať aj na fyzické choroby. Boh nám teda dáva na vedomie, že Ježiš vzal a vyniesol na kríž hriechy aj choroby ľudstva!

Teraz pozor! Na základe kríža vyplýva v súvislosti s odpustením hriechov nasledujúca „teológia“: Ježiš za mňa nemusí najprv zomrieť, aby mi boli odpustené hriechy. On za mňa už pred dvetisíc rokmi zomrel, je to dokonané! Ježiš už zomrel za všetky hriechy sveta. **Je však rozdiel medzi „dokonané“ a „uskutočnené“**. Odpustenie hriechov je dokonané, uskutočniť sa však musí v každom človeku osobne. Ako sa vo mne uskutoční odpustenie hriechov? Boží Duch vo mne uskutočňuje odpustenie hriechov prostredníctvom mojej viery v evanjelium. Keby som dnes uveril v Ježiša Krista a kajúcne sa obrátil, do môjho života príde Boží Duch a očistí ma od každého hriechu!

Veľmi dôležité: Boží Duch vo mne uskutočňuje dokonané dieło kríža prostredníctvom mojej viery v toto dieło!

Pozor! Je rozdiel medzi pocitmi a vierou. Nemôžem najprv cítiť spasenie, ale v prvom rade musím veriť. Spasenie sa uskutočňuje jedine prostredníctvom viery. Potom vo mne skutočne pôsobí Boží Duch, pokrstí ma Duchom a moje hriechy sú obmyté. V tom sa mnohí mýlia. Chcú veriť iba vtedy, keď to môžu aj cítiť. To je zlý postup! Nikto nie je spasený svojimi pocitmi, ale vierou. Viera a pocity sú ako auto a prívies. Prívies je zapojený za auto. Auto ide vpredu, prívies ho nasleduje. Tak je to aj s vierou a pocitmi. Keď verím, že ma Boh prijal, potom sa tak budem aj cítiť – ale nie skôr, než tomu uverím! Keď uverím, že ma Boh miluje, potom sa tak budem aj cítiť. *Nemôžem Božiu lásku najprv cítiť! Kto chce najprv niečo cítiť, podobá sa človeku, ktorý zapojí prívies pred auto a pridá plyn. Ako ďaleko dôjde? Podobne sa aj život skončí v priekope, ak chceme najprv cítiť, až potom veriť.*

Mnohí sú zúfalí, pretože necítia Božie spasenie. Lepšie by urobili, keby verili. Kto však pochybuje, nič nedostane!

„Nech však prosí s vierou, bez akéhokoľvek pochybovania, lebo kto pochybuje, podobá sa morskej vlně, hnanej a zmietanej vetrom. Taký človek nech si nemyslí, že dostane niečo od Pána.“ (Jak 1,6.7)

Podobne, ako sa vo mne uskutočňuje odpustenie hriechov prostredníctvom viery, nie predovšetkým prostredníctvom pocitov, uskutočňuje sa vo mne aj uzdravenie! Ježiš už zomrel za moje hriechy a vyniesol na kríž aj moje choroby a neduhy. Ako mi bolo skutočne odpustené a ako do môjho života prišiel Boží pokoj? Prostredníctvom viery v dokonané dielo na kríži. Ako vo mne uskutoční Boh uzdravenie? Úplne rovnako! Smiem veriť, že Ježiš vzal choroby na kríž a že tam na kríži ma uzdravil!

Niektó možno povie: „Ale ja som teraz chorý! Ako môže byť táto choroba na kríži?“ Dávajte dobrý pozor! S tvojimi hriechmi to predsa nebolo inak! Spasenie je dokonané už dvetisíc rokov. Napriek tomu, že si zhrešil a mal zlé svedomie, musíš znášať dô-

sledky svojich hriechov a cítiť sa vzdialený od Boha! Spasenie síce bolo dokonané, ale v tebe sa ešte nestalo skutočnosťou! Uskutočnilo sa v tej chvíli, keď si uveril!

Ak to platí pre odpustenie hriechov, prečo by to malo byť inak pri uzdravení? Chcem vám vyrozprávať jeden príbeh. Spomínam si na jedného brata, za ktorého sme sa mali modliť. Lekár mu diagnostikoval nevyliciteľnú chorobu. Kým sme sa modlili, Boží Duch mi v mysli ukázal, že jeho choroba bola premožená na kríži. Povedal som to prítomnému pastorovi i chorému. Vo viere som za to Bohu ďakoval. Pri ďalšej kontrole lekár nenašiel stopu po chorobe. Jeho choroba bola pred dvetisíc rokmi porazená na kríži. Prostredníctvom viery v túto skutočnosť sa v onom bratovi uskutočnilo uzdravenie!

Osobné oslovenie Ježišom

Teraz však pozor! Pravda, že každá choroba bola vynesená na kríž, nie je nijaký všeliek, ktorý jednoducho „pôsobí“ na každého človeka v každej situácii, keď si ho vo viere osvojí! Už roky mnohí kazatelia kážu, že stačí veriť, že Ježiš vzal naše choroby na kríž, a budeme uzdravení. Na prvé počutie to znie teologicky správne, napriek tomu sú tu dve veľké chyby!

Po prvé, pri odpustení hriechov (a uzdravovaní) nejde iba o to, aby sme prijali určité „učenie“ ako pravdivé, ale o to, aby **nás oslovil vzkriesený a prítomný Ježiš Kristus a vstúpil do nášho života**. To je duchovná a osobná skúsenosť a realita. To isté platí aj pre uzdravenie. Je rozdiel medzi poznaním a vierou! Je rozdiel medzi správnym učením a osobným živým vzťahom. Nestačí jednoducho veriť nejakému učeniu, ale veriť **Ježišovi Kristovi**, ktorý mi prípadne ponúka uzdravenie – a síce tak, že to presvedčivo a konkrétne vnímam v Duchu. Boží Duch môže spôsobiť v našom duchu presvedčenie.

„Tento Duch sám dosvedčuje nášmu duchu, že sme Božie deti.“ (Rim 8,16)

Možno si pomyslíš: Čo má tento biblický text spoločné s našou témou? Je to celkom jednoduché! Boh nám prostredníctvom nášho ducha môže oznámiť aj iné posolstvá, nielen to, že Boh nás prijal za svoje deti. Boží Duch nám prostredníctvom nášho ducha môže oznámiť, že máme veriť tomu, že naša choroba bola porazená na kríži. Keď sa to stane, máme tomu veriť. Nie je to však automaticky fungujúca záležitosť! Správny postup nie je taký, že si v hlave nahromadíme biblické poznatky a potom ich paušálne používame! Musí tu byť konkrétna Božia výzva. Ježiš povedal:

„No Tešiteľ, Duch Svätý, ktorého pošle Otec v mojom mene, ten vás naučí všetko a pripomenie vám všetko, čo som vám hovoril.“ (Ján14,26)

Taký je správny priebeh! Duch Svätý nás vyučuje, aby sme sa dozvedeli určitú pravdu, napríklad že choroby boli porazené na kríži. Potom však musí Boží Duch urobiť to druhé, čo tu Ježiš hovorí: Musí nám to konkrétne pripomenúť a tým nás vyzvať, aby sme tomu verili. To nie je záležitosť nášho mozgu, ale Božieho Ducha plus mozgu!

V tomto bode sa mnohí dopúšťajú osudnej chyby. Hovoria o „paušálnej viere“, ktorá zdanlivo „funguje“. Platí to pre ospravedlnenie, aj pre uzdravenie. Poznal som mnohých ľudí, ktorí poznajú, prijímajú a vážia si učenie o ospravedlnení, ale nikdy sa neobrátili ani nežijú v Duchu s Ježišom Kristom. Ich život mi pripomína slepca, ktorý akceptuje, že existujú farby a hovorí o nich. Ale po chvíli zistíš, že nevie, o čom hovorí!

Vedieť, prijímať, vážiť si a podobne nie je to isté, ako s vierou pestovať osobný vzťah s Bohom a žiť v súlade s ním!

Tak je to aj s tým, že choroba bola porazená na kríži. Nie je to niečo, čo automaticky funguje! **Boh nie je automat a viera nie je minca, ktorá sa doň hádže!**

To je prvá chyba, ktorej sa tu dopúšťame. Ľudia chcú túto tému chápať funkčne, pritom ide o osobné oslovenie Ježišom v Duchu. Keď nás Ježiš nabáda, aby sme niečomu verili alebo poznali určitým spôsobom, musíme urobiť tak a nie inak! To znamená žiť a modliť sa v Ježišovom mene.

Druhou chybou je, že sú aj ďalšie pravdy o uzdravení, nielen tá jediná, že Ježiš vzal našu chorobu na kríž. Boh môže mať s našou chorobou aj iný plán, aj keď to vôbec nepovažujeme za možné, pretože poznáme iba túto jedinú pravdu. Potom sa však nedostaneme ďalej a klameme sami seba aj iných. Pavol vedel, že choroby sú porazené na kríži, ale jedného spolupracovníka zanechal chorého! Boh vedie ľudí rôznymi cestami! Skrátka, biblická teológia nefunguje paušálne, keď „veríme“.

Opäť vidíme, že niekedy sa nám zdá biblicky správne to, čo počujeme, ak to však nepreskúmame, sme v nebezpečenstve.

Choroba a kríž v širších súvislostiach

Tým, ktorí zdôrazňujú iba súvislosť: „Ježiš vyniesol choroby na kríž, preto už nemôžeme byť chorí, len musíme veriť...“, by som chcel pripomenúť ešte jednu vec. V tom istom zaslúbení je aj to, že Ježiš vzal na seba bolesti. Znamená to, že človek už nemôže mať nijaké bolesti, ak bude dostatočne veriť?! Pavol píše, že smrť nad nami už nemá moc. Znamená to, že už nemôžeme zomrieť, ak budeme správne veriť? Premýšľajte o tom.

Áno, Ježiš toto zaslúbenie naplnil tým, že uzdravoval chorých (Mat 8,16.17). Ježiš dokonca stále „paušálne“ uzdravoval všetkých prítomných chorých bez toho, aby rozlišoval, prečo je alebo nie je niekto chorý (Mar 1,32-34). Práve to je dôležitý bod! Všetci si mali uvedomiť, že Ježiš je tým Vyvoleným, Zaslúbeným, Mesiášom! Ale čo teraz? Boli tieto uzdravenia cieľom? Je Ježišovým cieľom, aby boli všetci uzdravení, aby už nebola nijaká bolesť ani smrť?! Áno! To je jeho cieľom! Ale kedy bude tento cieľ dosiahnutý? Pri vzkriesení mŕtvych! Keď nasledujúci deň

ľudia hľadali Ježiša, pretože priviedli ďalších chorých, počúvaj-
te, čo im povedal:

*„Poďme inde, do blízkych mestečiek, aby som aj tam kázal; veď na to som
prišiel.“ (Mar 1,38)*

Prečo Ježiš prišiel? Aby boli všetci uzdravení? Nie! Ježiš ne-
chal chorých tam a odišiel do ďalších miest, aby kázal evanjelium
o Božom kráľovstve. To je jeho cieľ. Tam to smeruje! V Božom
kráľovstve sa konečne naplnia všetky zaslúbenia!

Vtedajší ľudia niektoré veci nepochopili. Očakávali Mesiášovo
kráľovstvo pokoja, ktoré malo nastať vyslobodením spod rímskej
nadvlády. Zaslúbeniam rozumeli v kontexte „tu a teraz“. Mnohí
vôbec neverili v zmŕtvychvstanie. Ježiš o tom viedol s ľuďmi dis-
kusie. Musel ich vtiahnuť do procesu, ktorý im mal pomôcť tie-
to veci lepšie pochopiť. Uzdravoval chorých, niekedy aj paušálne
všetkých! Keď ľudia v Ježišovi poznali Mesiáša, musel skorigovať
ich predstavy o Mesiášovi. Preto napríklad učeníkom zakazoval
hovoríť iným, že je Mesiáš. Ľudia by potom vkladali do Ježiša
svoje falošné očakávania a došlo by k chaosu. Predstavte si, čo by
sa stalo, keby zo všetkých miest a dedín prišli ľudia s mečmi a ko-
pijami, aby sa na čele s Ježišom pustili do dlhoočakávaného boja!

Práve v tejto fáze Ježišovho pôsobenia nastali problémové si-
tuácie. Keď si ľudia uvedomili, že Ježiš je Mesiáš, všetko bolo
ohrozené! Chceli z Ježiša urobiť kráľa. Nemohli sa dočkať, keď
budú Rimania porazení. Vtedy musel Ježiš zasiahnuť. Pozrite sa,
ako učeníkom zakazuje hovoriť o tom, že je Mesiáš. Namiesto
toho im vysvetľuje, čo je skutočným poslaním Mesiáša. Oni to
však nechápali (Mat 16,13-28)

Nie uzdravenie pre všetkých, bohatstvo pre všetkých, oslobo-
denie od Rimanov... Toto nebol cieľ! Cieľom bolo to, aby sme
prostredníctvom diela na kríži získali odpustenie hriechov a več-
ný život v Božom novom svete!

Ježiš musel ľuďom dokázať, že je zaslúbeným Mesiášom. Musel tiež korigovať ich mylné chápanie a očakávania. Vďaka uzdraveniam si získal potrebnú pozornosť. Uzdravenia boli dôkazom toho, že je skutočne tým Zaslúbeným od Boha. A potom prišlo na rad to dôležité! Pri uzdraveniach Ježiš poukazoval na prioritu: odpustenie hriechov. Uzdravenie nebolo cieľom, ale začiatkom reťazca vecí, ktoré museli všetci pochopiť.

Niekedy si vyhľadajte situácie, čo Ježiš urobil, keď sa roznieslo, že dokáže uzdravovať. Náhle zmenil svoj postup. Svojho dobrého priateľa nechal zomrieť. S tými, ktorí ho poznali a milovali, mohol ísť o krok ďalej. Ani oni však dosiaľ nepochopili to najdôležitejšie. Očakávali Ježišove požehnania „tu a teraz“. Nikto presne nevedel, čo príde po smrti. Mnohí neverili ani vo vzkriesenie. Preto nechal Ježiš Lazara zomrieť, aby na ňom mohol zjaviť svoju slávu a viesť ľudí o krôčik ďalej – k vzkrieseniu mŕtvych!

Čo sa z toho môžeme naučiť? Máme z toho vyvodiť záver: Kto verí v Ježiša, neochorie ani nezomrie?! Toto má byť ponaučením? Nie! Ježiš nám chce ukázať, kam to smeruje. Chce nám odhaliť, o čom to skutočne je. Lazar bol vzkriesený z mŕtvych, ale neskôr zomrel. Mnohí zažili zázrak, ale neskôr zomreli. Ježiš chce upriamiť našu pozornosť k tomu, že cieľom je vzkriesenie z mŕtvych! V Božom novom svete už nebude choroba, bolesť, utrpenie ani smrť! Tam nás vedie kríž! Tam sa všetko naplní!

Áno, Ježiš vzal choroby na kríž, aby sme mohli žiť naveky zdraví v Božom novom svete. To je ten cieľ!

Dovtedy platí: Ježiš nás môže uzdraviť. Prostredníctvom modlitby iného človeka, prostredníctvom nášho obrátenia alebo tak, že nám konkrétne ukáže, že táto choroba bola porazená na kríži – s okamžitým účinkom! Ale Ježiš má aj iné možnosti, čo niektorí jednoducho nechcú uznať. Niekoho môže prostredníctvom choroby pripraviť na blížiacu sa smrť, ako to bolo v prípade Elizea. Niekoho môže prostredníctvom choroby a smrti ochrániť pred niečím horším... Je mnoho ďalších možností, ktoré nesmieme strácať zo zreteľa.

UZDRAVENÝ POSLUŠNOSŤOU VO VIERE

KAPITOLA 20

Podme o krok ďalej. Keď nás Ježiš počas choroby osobne výzve, aby sme verili v uzdravenie, ako máme reagovať?

Ak sa budeme pozeráť na svoj stav, symptómy alebo pocity, nebudeme napredovať. V Biblii sa s tým často stretávame. Ježiš nepovedal: „Keď sa budeš cítiť uzdravený, vstaň“, ale naopak! Ježiš vyžadoval vieru a konanie.

„Vstaň, vezmi si lôžko a choď domov! A on vstal a odišiel domov.“ (Mat 9,6.7)

Ochrnutý človek mohol povedať: „Ježiš, to je presne môj problém! Som ochrnutý! Nemôžem vstať!“ Ochrnutý sa mohol pozeráť na svoj stav a riadiť sa svojimi skúsenosťami – a zostať ochrnutý! Veriť v tejto situácii neznamená, že niekto povrchné verí, že Ježiš môže uzdraviť, **ale že uverí konkrétnej a osobnej Ježišovej výzve a koná!** Dôležitá je Ježišova osobná prítomnosť, jeho osobná výzva – ale aj naša viera, ktorá sa prejavuje v poslušnom konaní! V liste Židom je napísané:

„Preto, ako hovorí Duch Svätý: Dnes, keď počujete jeho hlas, nezatvrdzujte svoje srdcia...“ (Žid 3,7)

Duch hovorí! A to „dnes“! Ako môže Boží Duch viesť niekoho k tomu, aby činil pokánie, dal do poriadku určitú záležitosť a pod., nás môže vyzvať k tomu, aby sme si vzali svoje lôžko a vstali! Uzdravenie sa zrealizuje iba vtedy, keď Ducha poslúchneme a konáme.

Viera sa vždy stáva dokonalou na základe náležitého konania!

„Vidíš, že viera spolupôsobila s jeho skutkami a že zo skutkov sa viera stala dokonalou?“ (Jak 2,22)

„Veď ako je telo mŕtve bez ducha, tak je i viera mŕtva bez skutkov.“ (Jak 2,26)

Biblická viera vedie vždy k činom. Veriaci koná a nevyčkáva. Ochrunutý mohol povedať: „Ježišu, najprv ma uzdrav. Keď sa budem cítiť zdravý, vstanem, vezmem si lôžko a pôjdem domov.“ Túto chybu robí väčšina ľudí. Najprv chcú vidieť a potom veriť. Najprv cítiť a potom veriť. Je to zvláštne. Mnohí na to kladú veľký dôraz pri odpustení hriechov. Správne hovoria: „Nemôžeš najprv vidieť alebo cítiť Boha a potom odpustenie hriechov. Musíš tomu veriť!“ Tí istí ľudia však chcú často najprv vidieť a cítiť, keď ide o uzdravenie! Pavol hovorí:

„Žijeme totiž z viery, nie z toho, čo vidíme.“ (2Kor 5,7)

Nečakaj, kým sa zmenia symptómy alebo sa zlepší tvoj stav, ale vo viere začni konať! Až prostredníctvom viery sa niečo zmení. Iný príklad:

„Keď znova vošiel do synagógy, bol tam človek s ochrnutou rukou. Vtedy si ich s hnevom premeral a zarmútený nad ich bezcitným srdcom povedal tomu človeku: Vystri ruku! On ju vystrel. A jeho ruka ozdravela.“ (Mar 3,1.5)

Zmrzačený človek zdvihol ruku. Urobil to, čo vlastne nemohol. Skutočne veril a bol uzdravený prostredníctvom viery, kto-

rá sa prejavila v činoch, teda zdvihnutím ruky. Realita zmrzačenia bola nahradená novou realitou, uzdravením – keď zdvihol ruku. Uvediem aj jeden osobný príklad. Práve sme sa sťahovali a „trochu“ preplnili škatule s knihami. Mal som problémy s platničkami a nechcel si spôsobiť zranenie. Tak sme škatule tlačili pred sebou, až nakoniec zostali najťažšie s knihami. To som už mal také bolesti, že som sa sotva držal na nohách. Zdalo sa mi, že v medzistavcových platničkách mám akýsi „bod zlomu“! Pripadal som si ako presýpacie hodiny. Hore široký, dole široký – a uprostred tenký s bodom zlomu! Vtom sa mi v hlave vynorili Ježišove slová: „Dostanete silu Ducha Svätého...“ Pomyslel som si: „No iste, táto sila sa vzťahuje na vydávanie svedectva, nie na škatule s knihami...“ Táto myšlienka ma však neopúšťala. Uvedomil som si, že Ježiš sa mi prihovára a chce mi pomôcť. Bola to pre mňa výzva. Tak som sa s ťažkosťami, ale vo viere zohol a čakal, že Boh ma uzdraví. Bolesti boli strašné! Chytil som však prvú škatuľu... a keď som sa narovnal, bolesti boli preč. Zbehol som so škatuľou po schodoch a spieval si: „V Pánovej krvi je moc, moc, úžasná moc“. Moja žena, ktorá šla práve hore, sa na mňa zmätene dívala! Posledné škatule boli dolu rýchlejšie ako všetky ostatné. Kníh som mal naozaj veľa. Celkom presne viem, čo sa stalo. Keď som sa zohol, necítil som nič dobré. Jednoznačne tam bolo poranenie, bolesť a obmedzený pohyb. Ale keď je viera v akcii, realita sa môže zmeniť veľmi rýchlo! Ježiš ma vyzval, aby som veril, že ma chce uzdraviť. Robí to na základe toho, že vyniesol choroby na kríž. **Uzdravenie sa odohráva prostredníctvom Božej osobnej starostlivosti v Ježišovi Kristovi a našej viery, ktorá spoluúčinkuje!** To už mnohí zažili. Jeden brat mi rozprával, že na tele mu rástla hrčka. Čoraz viac bol tým znepokojený. Raz v noci prosil Boha o uzdravenie. Cítil výzvu, aby hrčku odstránil! Ako to mal urobiť?! Skúsil to však a hrčku sa mu podarilo vybrať. Nikdy viac sa neobjavila! Iný priateľ a brat mal veľké ťažkosti s krížami. Nevedel, čo si počať. Stále sa to zhoršovalo a on nemal odvahu modliť sa za to. Mal strach, že bude sklamaný,

preto to nechcel ani skúsiť. Ale jedného dňa to bolo už také zlé, že na kancelárskej stoličke úpenlivo prosil Boha, aby ho uzdravil. Mal také silné bolesti, že sa nemohol ani pohnúť. Cítil výzvu, aby z kresla vstal a inštinktívne to urobil... Stalo sa to pred mnohými rokmi. Odvtedy ho kríže nikdy neboleli. Tiež som zažil podobné uzdravenie, ale nevydržalo to dlho! Musel som zmeniť svoj životný štýl. Nešlo to bez pohybu. Predtým som so športom preháňal. Potom som prostredníctvom Božieho slova a Božích pokynov zmenil svoje priority. Príliš málo športu však tiež nie je dobre. V kancelárii som sedel... v aute som sedel a priberal... Od kedy mám psy, som v pohybe! Vždy na jar pracujem v lese. Robím aj na statku. Jem menej a iné jedlá... Odvtedy nemám ťažkosti! Zázrak? Prosím! Ale nevyhnutá je tiež zmena životného štýlu.

BOH ŤA NENECHÁ V NEISTOTE!

KAPITOLA 21

Boh pre nás nemá v pláne presne to riešenie, ktoré by sme možno my v určitej situácii pokladali za „vykúpenie“. Nesmieme zabúdať, že Boh má s týmto svetom svoj cieľ a plán. Cieľom nie je, aby sa všetci na tomto svete mali pokiaľ možno čo najlepšie a boli tu čo najdlhšie. Kvôli hriechu je to ilúzia! Božím cieľom je, aby sme na tomto svete boli svetlom a viedli iných k Ježišovi. Zvyšok príde až na novom svete!

Neustále musíme pozorne sledovať, aká je Božia vôľa – vo veľkých veciach alebo v našom osobnom živote.

Pavol sa nachádzal v jednej zvlášť ťažkej situácii. Opisuje ju nasledovne:

„Preto, aby som sa nepovyšoval, bol mi daný do tela osteň, satanov posol, aby ma udieral, aby som sa nepovyšoval. Preto som trikrát prosil Pána, aby sa odo mňa vzdialil. Ale on mi povedal: Stačí ti moja milosť, lebo sila sa dokonale prejavuje v slabosti. Preto sa budem najradšej chváliť svojimi slabosťami, aby vo mne prebývala Kristova sila.“ (2Kor 12,7-9)

Nikto nevie, aký konkrétny problém mal Pavol. Som rád, že sa tu nepíše, o čo ide. Inak by sa určite vyskytli jednotlivci, ktorí by

hovorili: „To sa týka iba tejto choroby, ale iných nie...“ Pritom tu ide o niečo celkom iné!

Ide tu o to, že Boh nás nenecháva v neistote, keď ho skutočne v nejakej záležitosti hľadáme!

Pavol sa vo svojom utrpení modlil trikrát. Možno mal na začiatku konkrétne predstavy o tom, čo by mal Boh urobiť.

Ako ľudia máme všetci sklon k tomu, že sa chceme mať okamžite lepšie!

V tomto prípade však nepomáha nijaké domýšľanie, nahovárane, ani snaha donútiť sa z celej sily veriť. Nepomáhajú prosby a žobranie, poskakovanie ani výkriky „V mene Ježiš!“ Pomáha tu iba načúvanie! Keď Pavol nedostal to, za čo prosil, uvedomil si, že musí NAČÚVAŤ.

S tým máme problém. Nenačúvame skutočne tomu, čo nám chce Boží Duch povedať do našej konkrétnej situácie. Až keď bol Pavol pri tretej modlitbe pripravený načúvať, počul, čo mu Pán hovoril:

„Dost’ ti je moja milosť. Lebo moja moc sa dokonáva v slabosti.“ (2Kor 12,9)

S tým bol Pavol spokojný. Keď sa mu Boh prihovril v jeho situácii, našiel pokoj a istotu. A nielen to. Objavil netušený prameň sily – vo svojej slabosti! Boh mal pre neho iné riešenie. Pre nás je to výzva, aby sme načúvali, prehodnocovali, menili sa... Čo mi chce Duch povedať? Čo má v pláne? Chcel by som ti povedať: Ak neprežívaš uzdravenie, v ktorú si dúfal, potom sa ešte raz porozprávaj s Ježišom o tom, čo on zamýšľa. Nechod’ od jedného uzdravovateľa k druhému. Nenahradzuj osobný rozhovor s Ježišom rozhovormi s inými. Jeden ti hovorí to, druhý ono... Na čo je to dobré?! Budeš len viac zmätený a popletený.

Čo to vlastne znamená? Celý čas hovoríme, že máme osobný vzťah s Ježišom. Potom zistíme, že vieme hovoriť iba o ňom, ale nie s ním!? Choroba nám môže otvoriť oči. Keď sa nám darí, často nám ani nenapadne, že v našom živote niečo nie je v poriadku. Nejednen človek sa obrátil k Ježišovi až po ťažkej chorobe.

Je to princíp strateného syna. Na svojej ceste z kopca sa chytil jedného obyvateľa krajiny. Chcel ňoho nájsť pomoc! Hoci poznal otca, nebol ešte pripravený ísť k nemu. Taký dojem mám z mnohých, ktorí behajú okolo a hľadajú pomoc. Pri mnohých, ktorí potrebujú radu, mám dojem, že v skutočnosti pred Bohom utekajú. Ešte nie sú tak ďaleko, aby skutočne a úprimne prišli k Bohu. Utekajú proti múru. Boh sa nedá nahradiť. Stratený syn nenašiel pomoc, ktorú hľadal! Ocitol sa v úplnej existenčnej kríze. Práve na dne však môže nastať bod zvratu v živote.

Môžem dať radu, možno môžem korigovať falošné predstavy, ale mnohým ľuďom som povedal aj toto: „Nemôžem ti nahradiť Boha ani to, čo ti chce osobne povedať. Prestaň chodiť od jedného k druhému. Choď k Bohu a odovzdaj sa mu celým svojím vedomím a svedomím, celým svojím životom. Načúvaj mu.“ Mnohí sa na mňa akosi divne pozreli. Keď som mnohých z nich neskôr stretol, s radosťou mi povedali, že to bola najlepšia rada, akú mohli dostať. Boh k nim prehovoril. Vedeli, ako sa majú v danej situácii zachovať; podobne ako Pavol.

Ak si chorý, možno ako Pavol sa chceš mať čím skôr lepšie. Nie je to však vždy to najlepšie riešenie! Boh má možno iný plán, ako sa osláviť. V jednej veci si však môžeš byť istý: Ak skutočne hľadáš Božiu vôľu, Boh ťa nenechá v neistote a na pochybách. Prinajmenšom ti povie toľko, aby si mohol byť spokojný a mal v danej situácii Boží pokoj. To ti nemôže nikto ničím vynahradiť.

Túto radu som raz dal jednému bratovi, ktorý trpel syndrómom vyhorenia. Bol úplne v koncoch. Kvôli chorobe už nemohol vykonávať svoju prácu. Celú svoju existenciu videl v troskách. Chcel, aby som sa modlil za jeho zdravie, aby mohol znova pracovať. Ale ja som si uvedomil, že to nie je správne. Povzbudil

som ho, aby šiel celkom konkrétne za Bohom. So svojím vedomím aj svedomím. Iba on a Boh. Nič iné nepomáha. V jeho prípade nastal čas zmeniť svoj život. Túto výzvu prijal. Po čase sa na túto situáciu díval z inej perspektívy. Uvedomil si, ako veľmi spájal svoju hodnotu s prácou. Kým ho nezastihla choroba, vôbec si neuvedomoval svoju pýchu, namyslenosť a mnoho ďalších pohnútok. Cez túto chorobu Boh pracoval na jeho osobnosti i celom živote. Neskôr s úsmevom povedal: „Som Bohu veľmi vďačný, že ma vtedy od tej práce oslobodil. Až dnes vidím, akým veľkým bremenom bola pre mňa a moju rodinu...“ Čas choroby môže byť časom liečenia – ak sa naučíme načúvať Bohu.

Boh má vždy konkrétny plán. Abrahám získal od Boha zaslúbenie, že dostane syna – veril a dostal syna. Aké poučenie z toho vyplýva? Máme ísť do domova dôchodcov a paušálne kázať, že keď budú veriť, znova budú môcť plodiť deti?! Nie! Z toho sa môžeme naučiť, že potrebujeme konkrétne Božie slovo, bez ktorého sa neobídeme, ak chceme veriť.

Jedna sestra bola dlho v depresii. Lekár jej dlho predpisoval antidepresíva. Keď uverila, v jej živote sa niečo zmenilo. Vďaka Ježišovi znova objavila svoju hodnotu. Vedela, že je milovaná, mala znova nádej, odvahu, radosť zo života. Jedného dňa dostala vnuknutie, že má prestať brať lieky. Tak to urobila. Pri ďalšej kontrole jej lekár povedal, že spadne do hlbokkej jamy. Ale ona do nej nespadla. Viera v Ježiša Krista ju vnútorne uzdravila. Aké z toho vyplýva pre nás poučenie? Máme teraz všetkým, ktorí berú lieky, povedať, že ich majú prestať brať? Nie! Aj v tomto prípade vidíme, že každý sám musí načúvať Bohu! Každý musí ísť vlastnou cestou s Bohom; iná možnosť nie je!

Som skalopevne presvedčený, že Boh nás nechce nechať v neistote, keď ho, podobne ako Pavol, v nejakej neistote hľadáme. Môže nám ukázať riešenie, darovať pokoj alebo ukázať prvý krok určitým smerom... To je jedno. Ja sa práve nachádzam v takejto situácii. V skutočnosti som si na tento týždeň plánoval nejaké práce na dome. Túto knihu som chcel písať až v zime. Ale veľmi

som prechladol. Bolesti končatín, hlavy, zápal priedušiek, nádcha a kašeľ. Obrátil som sa na Boha a kým som sa zmohol niečo povedať, objavila sa myšlienka: „Využi tento čas a píš knihu.“ Premýšľal som: „Mohol by som to skúsiť. Ale bude sa to dať s takou boľavou hlavou?“ Začal som teda písať. Počas svojej choroby píšem knihu o uzdravení. Nie je to vtipné?

CHOROBA V CIRKVI

KAPITOLA 22

V liste do korinského zboru Pavol hovorí o probléme, ktorý vyšiel na povrch, až keď niektorí ochoreli a niektorí dokonca zomreli!

„Preto je medzi vami mnoho slabých a chorých, a mnohí spia.“
(1Kor 11,30)

Aký to bol problém?

„Takže ktokoľvek je tento chlieb alebo pije kalich Pánov nehodne, bude vinným tela a krvi Pánovej.“ (1Kor 11,27)

„Lebo ten, kto nehodne je a pije, je a pije si súd, nerozsudzujúc tela Pánovho.“ (1Kor 11,29)

Niektorí prijímali chlieb a víno pri Večeri Pánovej nehodne! Večera pôvodne nebola iba obrad, keď človek dostal kúsok chleba a hlt vína, ako je to často dnes. Ježiš s učeníkmi jedol a mal s nimi spoločenstvo. V Korinte nemali všetci vôľu mať pravé spoločenstvo (v. 18). Niektorí sa nechceli vzdať ničoho zo svojho jedla a napráskali sa doma, zatiaľ čo inými pohrdali (v. 22). Niektorí dokonca prišli do zhromaždenia opití! Iní ostali hladní a hanbili sa. Takéto pomery nebolo možné akceptovať.

Na niektorých bolo vidieť, že ich viera je povrchná a bezcenná. Mnohí vnímali Večeru Pánovu ako niečo, čo funguje ako pravdivá aktualizácia odpustenia hriechov. To je veľmi rozšírené aj dnes. Mnohí si myslia: „Môžem hrešiť. Potom pôjdem na Večeru Pánovu a všetko bude zase v poriadku.“ Takýto prístup skrýva mnoho falošných predstáv, zlých postojov a hriechov všetkého druhu. Následky nedajú na seba dlho čakať! Niektorí ochoreli a niektorí dokonca zomreli. Ako Pavol postupoval, keď bol konfrontovaný s týmito chorobami? Pozval evanjelistu liečiteľa alebo všetkým chorým povedal, že majú jednoducho veriť, že ich choroba bola porazená na kríži? Alebo prišiel s „pozitívnym myslením“, ako hovorí jedna svetoznáma kazateľka: „Povedz sám sebe: Budem sa opäť mať dobre! Budem zdravý a budem dlho žiť!“ Toto bola Pavlova rada? Nie! Vyzýval ich, aby sa zmenili! Aké jednoduché! Je nesmierne veľký rozdiel medzi pozitívnym myslením a vierou v pravdu!

Aplikujme si to na súčasnosť a ja sa ťa spýtam: Aké biblické, pravdivé a prínosné je, keď do cirkvi príde evanjelista liečiteľ a všetkým paušálne káže uzdravenie? Predstav si, že v niektorom zbore by boli títo chorí z korintského zboru, Elizeus so svojou chorobou vedúcou k smrti, onen chorý, ktorého Pavol zanechal v meste, a Lazar, ktorého obe sestry s vypätím všetkých síl priviedli na akciu. Teraz si predstav, že rečník by povedal: „Boh vás chce všetkých uzdraviť! Musíte len veriť!“ Je to biblické, pravdivé a prínosné?

Jakub dáva radu, ktorá je oveľa rozumnejšia.

„Je niekto chorý medzi vami? Nech si zavolá starších zboru, a nech sa modlia nad ním, pomažúc ho olejom v mene Pánovom. A modlitba viery uzdraví chorého, a Pán ho pozdvihne, a ak urobil hriechy, odpustí sa mu. Teda vyznávajte si jeden druhému hriechy a modlite sa druh za druhu, aby ste boli uzdravení. Mnoho vládze modlitba spravodlivého pôsobiaca.“ (Jak 5,14-16)

Tu nejde o paušálne uzdravenie všetkých, ale o to, že je potrebné urobiť si na chorého čas. Ako sme povedali, existuje mnoho rozličných príčin chorôb a rôzne možnosti, ako to môže pokračovať ďalej.

Nanajvýš dôležité je vyznanie hriechov. Jakub tu nemyslí povrchné splnenie náboženskej povinnosti. V takomto rozhovore musí byť jasná ústredná priorita. Otázkou je: Verí chorý skutočne v Ježiša Krista? Spočíva jeho viera v Ježišovi? Je skutočne spasený?

Alebo vyjde najavo, že chorý v skutočnosti neverí, možno sa iba celé roky zúčastňuje na bohoslužbách spolu s ostatnými, ale nikdy neprežil skutočné obrátenie?

Je dôležité, aby sme ľuďom skutočne pomáhali! Keď nezistíme, ako na tom v skutočnosti sú, nemôžeme im pomôcť napredovať!

Počas rozhovoru s chorým zistíme, či o niečom nepremýšľa nesprávne! Spoznáme, čo ho trápi. Spomínate si na ženu, ktorá mala veľké starosti o deti...? Až počas rozhovoru narazíme na možnú príčinu konkrétnej choroby. V tejto situácii nám môže Boh pomôcť možno aj tým, že nám niečo konkrétne ukáže, ako som to zažil pri žene, ktorá si vybudovala stratégiu na získanie súcitu a uznania.

Až počas rozhovoru zistíme, či niekto spočíva vo viere v Ježišovi alebo či kvôli chorobe a falošným predstavám už nevie, čomu a ako má veriť! Niektorí úplne zídu zo správnej cesty. Aj o tom sa Jakub zmieňuje v týchto veršoch (5,19).

Preto musíme s chorým komunikovať a pomôcť mu, aby uvidel pravdu. Mnohí ľudia, s ktorými som sa stretol, boli radi, že konečne môžu s niekým hovoriť o určitých hriechoch, ktoré im ťažili svedomie. Hľadali skutočnú radu. Mohli sme sa rozprávať, činiť pokánia a modliť sa.

U Jakuba sa spomína aj modlitba viery. Pozor: Modlitba viery neznamená, že človek si predstavuje a nahovára zdravie a potom zaň ďakuje! To nie je modlitba viery, ale modlitba ilúzie! Keď Boh konkrétne sľubuje uzdravenie, potom tomu máme veriť. Boh však môže mať, ako sme povedali, aj iné plány. V tomto rozho-

vore a v spoločnej modlitbe je možné bezprostredné uzdravenie alebo sa môže začať proces uzdravenia.

V praxi to, samozrejme, nie je také jednoduché. Hociktorý vedúci zboru, pastor či starší, sa necíti k tejto službe dostatočne zrelý. V tomto prípade zostaňte pokojní. Celá vec nestroskotá kvôli tomu, že tu nie je nijaký „starší“. Je tu predseda Ježiš. Môžeme sa obrátiť priamo na neho. On nás neodmietne len pre to, že sa nám nepodarilo zhromaždiť príslušné osoby. Možno poznáte ďalších ľudí, ktorým môžete dôverovať a ktorí vám môžu pomôcť vo vzťahu s Bohom a jeho Slovom.

LIEČITEĽ

KAPITOLA 23

Chcem upozorniť ešte na jednu vec. V Biblii sú opísané rôzne dary Ducha. Všeobecne môžeme povedať, že všetky existujú a pôsobia iba v konkrétnej závislosti od Božieho Ducha. Nie je to napríklad tak, že človek s prorockým darom môže o každom človeku vedieť všetko, čo si zmyslí! Nie je to tak, že v „prorokovi“ je nejaká duchovná funkcia, ktorá vždy a všade funguje, keď to prorok chce! Prorok Ján Krstiteľ tiež stál pred Ježišom a nevedel, ako sa má vyrovnáť s tým, že ho má pokrstiť! Dostal posolstvo od Boha a s ním spojené poverenie. Nič viac a nič menej. Prorok nevie všetko, čo chce! Po nejakom čase tento prorok poslal za Ježišom niekoľkých mužov, aby sa ho spýtali, či je tým slúbeným Mesiášom, alebo majú čakať iného. Aj v tomto prípade vidíme, že Boží prorok nie je schopný sám disponovať týmto darom. Buď mu Boh niečo oznámi, alebo nie! Rovnaké pravidlo platí pri človeku, ktorý má dar uzdravovania. Boh používa tohto človeka, aby ľuďom slúžil v pravde a Božej moci, ale nie tak, že touto uzdravujúcou mocou sám disponuje! Ako sme videli, Boh musí aj toho, ktorý uzdravuje, zapojiť do svojho plánu a on sa musí učiť načúvať, čo mu chce Boh konkrétne povedať. V jednom prípade chce Boh to, v druhom ono. Liečiteľ nedisponuje „liečivou duchovnou energiou“. Pavol mal dar uzdravovania a všimnite si, ako rozmanite konal v rôznych prípadoch. Jedného vyzýva k pokániu, druhého necháva niekde chorého, inému odporúča víno

a ďalší je prostredníctvom konkrétného Božieho zásahu okamžite uzdravený. Nijaký duchovný dar „nefunguje“ mimo konkrétnej Božej vôle. Ak to nejaký „kresťanský liečiteľ“ nezohľadňuje, môže byť čímkoľvek, len nie liečiteľom v mene Ježiša Krista, nech to meno vyvoláva akokoľvek často a akokoľvek hlasno.

Keď má niekto nejaký duchovný dar, je vždy závislý od toho, aby v každej jednotlivej situácii vždy dostal konkrétny „dar“ prostredníctvom Božieho Ducha, pretože zo seba samého či v sebe samom nemá nič! Ale Ježiš áno! A keď je pri nás, tak je všetko možné!

LIEKY

KAPITOLA 24

Na mnohé choroby existujú na trhu lieky. Aj v tejto otázke sa názory kresťanov rozchádzajú. Máme ísť k lekárovi alebo nie? Nedokazujeme tým svoju nevieru? Ja si myslím, že jedno nemusí byť na úkor druhého. Návšteva lekára nemá nahradiť naše načúvanie Bohu. Nieкто sa možno napcháva liekmi, hoci by mu mohla pomôcť Božia pravda. Nieкто behá od lekára k lekárovi, hoci jediným riešením môže byť poslušnosť v konkrétnej záležitosti. Nieкто nechce, aby ho Boh sklamal, možno je príliš hrdý alebo si o sebe myslí príliš málo, a tak ide radšej hneď k lekárovi, hoci ho Boh chce uzdraviť. Nieкто je vďaka lekárskeму šialenstvu umelo a strojovo udržiavaný pri živote, hoci by pre všetkých zúčastnených bolo prijateľnejšie, keby zomrel. Ani tu nemôžeme paušalizovať.

Médiá sú plné toho, že ľudia sa dnes extrémne prepchávajú liekmi. Čoraz väčšiemu počtu detí lekári predpisujú napríklad lieky proti nezvyčajnému správaniu, pričom im chýba pozornosť, láska a zmysluplne strávený čas s rodičmi. To netvrdím ja, ale lekári a psychológovia! Vo farmaceutickom priemysle ide o obrovský obrat. Vyvíja snahu, aby sa skonsumovalo čo najviac liekov. Očkovanie proti chrípke pre všetkých! Potom prichádzajú oprávnené pochybnosti, či to bolo vôbec nutné a zmysluplné. Ja som sa nedal očkovať, ale nerobím z toho otázku spase-
nia. Človek si to všetko musí zvážiť. Nesmie jednoducho veriť

všetkému, čo mu niekto povie – ani čo povie lekár. Mnohí ľudia berú lieky, ktoré vôbec nepotrebujú alebo na ich chorobu vôbec nie sú vhodné atď.

Chcem vám poctivo povedať, že musím brať prípravok na štítnu žľazu. Myslím, že môjmu životu viery to dosiaľ nijako neuškodilo. Je to určitá možnosť, ktorú dnes máme. Prečo by som ju mal odmietat? To mi nebráni veriť v uzdravenie a modliť sa za iných, keď sú chorí. Keď Boh cez moju službu niekoho uzdraví, mám veľmi ďaleko od toho, aby som Bohu vyčítal, že ja som ešte stále chorý! V mojej mysli nemá jedno s druhým nič spoločné. Moja choroba ma neodradzuje od toho, aby som veril na uzdravenie iných, pretože viem, že Boh v mojom prípade koná tak, ako je to pre mňa najlepšie. Zmienil som sa o tom na začiatku: Tento svet vzdychá a my kresťania sme uprostred! Ako som poznamenal, sedím tu so silným prechladnutím. Je ideálne, aby som písal knihu o uzdravení, keď som chorý? Iba vďaka tejto chorobe som získal priestor na písanie, inak by som už zakladal okná pripravené pred domom. Každý sa musí naučiť žiť svoj život s Bohom, či už s chorobou, alebo bez nej.

ZHRNUTIE A TIPY

KAPITOLA 25

Videli sme, že existujú rozličné príčiny chorôb a že Boh je niekedy do choroby priamo zainteresovaný. Niekedy tým, že uzdraví; niekedy však aj tým, že chorobu dopustí či dokonca aktívne zošle, aby dosiahol niečo cennejšie, ako je zdravie.

Videli sme tiež, že nie je správne rozumieť Božiemu slovu, biblickému učeniu alebo vôbec menu Ježiš „magicky“ alebo „funkčne“. To nie je biblické využitie pravdy, ale jej zneužitie, a tým lož!

Je nesmierne dôležité naučiť sa žiť a myslieť v súlade s Bohom! Keď sa naučíme načúvať Bohu, môže nám ukázať, čo máme robiť alebo nám môže, podobne ako Pavlovi, darovať pokoj, ktorý potrebujeme.

Nemusíme sa hanbiť nechať nejakého človeka chorého. Je to v každom prípade lepšie, ako ho ilúziami či falošnými nádejami uviesť do klamu a sklamaní!

V každom prípade môžeme s chorým hovoriť. Možno bude ochotný vyznať hriechy, pretože skutočne usiluje o zmenu. Možno mu pomôžeme zbaviť sa neistoty tým, že mu povieme pravdu. Možno zistíme, že verí niečomu nesprávnemu alebo sa snaží natlačiť do viery svoju vôľu. Možno mu môžeme ukázať niečo lepšie.

Chorý by nemal odovzdať svoj život Ježišovi preto, aby bol uzdravený, ale preto, že rozumie širším súvislostiam a verí! Mal

by sa obrátiť, pretože hriech je vzburou proti Bohu. Mal by sa obrátiť, pretože je správne a dôležité nasledovať Boží zákon! Mnohí chcú s Bohom iba uzavrieť „obchod“. Myslia si, že keď sa pomodlia modlitbu odovzdania, Boh ich uzdraví. Ale to je rýdze sebeckto. Takýto postoj vidíme u satana. Aj on by vyslovil takúto modlitbu, keby ho ušetrila večného trestu; nikdy by sa však nemodlil preto, že Boh je skutočne hodný lásky! Nikdy by Boha nechválil za to, aký je! Jeden zo zločincov na kríži mal presne takýto postoj. Pomôž sám sebe aj nám! Chcel v Ježiša uveriť, ak mu pomôže zostúpiť z kríža! Druhý zločinec sa obrátil a nič viac si nežiadal. Pochopil. Keď si niekto skutočne uvedomí, aký reálny je večný život a aký veľký a dôležitý je skutočne Ježiš Kristus, potom pochopil. Potom skutočne prežije obrátenie. Budeme pozorovať, ako ho Boh vedie ďalej. Uzdravenie môže byť jednou z možností.

Pri psychických ochoreniach musíme byť veľmi opatrní. Boh môže urobiť zázrak. Môže nás previesť aj ťažkým obdobím a učiť nás. Môže nás však aj do viesť k lekárovi, ktorý nám pomôže. „Psychológia“ nie je v podstate zlá, lebo sme bytosti s psychikou! Slovo Božie má mnoho rád, ktoré súvisia s ľudskou psychikou a pomáhajú. Nebezpečné je, keď psychológia radí konať spôsobom, ktorý je v rozpore s Božím slovom. V tomto prípade môže dokonca predstavovať nebezpečenstvo. Veď je to jasné! Keď povieš psychológovi, že veríš v Boha, hneď si ťa v mysli zaradí do určitej kategórie! Ak potom začuje, že veríš aj v existenciu satana, umiestni si ťa do ďalšej kategórie! Kým ti vôbec dôjde, čo sa deje, môžeš dostať „nútenú terapiu“ a byť napchatý liekmi, pretože v jeho očiach si jednoducho blázon! Samozrejme, priťahol som to „za vlasy“, ale nabádam k opatrnosti! Určite sú aj veriaci psychológovia, ktorí môžu v určitých prípadoch pomôcť.

Zvlášť budte opatrní, pokiaľ ide o „démonov“. Tu by vám mali poradiť alebo pomôcť ľudia, ktorí majú dar rozlišovania duchov, ak vám sám Boh niečo konkrétne neukáže. Boh dal tieto dary preto, aby sme si navzájom pomáhali. Každému môžem odpo-

ručiť, aby sa oddelil od všetkých vecí, ktoré môžu nejakým spôsobom súvisieť s démonmi. Kedysi som vyhodil všetky nekresťanské cédečka. Vyzývam vás, aby ste sa oddelili od literatúry a filmov, ktoré majú okultné tendencie, od časopisov, kameňov či amuletov... Dajte sa viesť Božím Duchom. Keď bol človek zasvätený nejakému duchovi alebo zakliaty, mal by to pred Bohom vyznať. Keď sa kajáme, Boh nám odpustí a vyslobodí nás! Je dôležité, aby ste čítali Bibliu a spoznali pravdu o týchto veciach a potom žili bez strachu v dôvere a poslušnosti Bohu. Opakujem: Keď žijeme v pravde ako Ježiš, nemusíme sa obávať démonov. Ježiš sa ich nebál a my s nimi budeme zaobchádzať rovnako ako on. Tešíte sa z toho? Tak sa tým dajte povzbudiť!

Nezabúdajte na princíp sviečky. Aj „temnú“ situáciu vnímajte ako šancu! Nechajte svoje svetlo žiariť pred všetkými ľuďmi, hovorí Pavol. Sám nám ukázal, ako na to! Akým ohromným svedectvom by bolo pre Európu, keby sme svoje „temné“ životné situácie využili vo viere v Boha! To, čo ma stále privádza do úžasu, sú nevyužitú pohreby. Môj dedko mal naozaj geniálny nápad, keď na svojom pohrebe dal odovzdať každému osobný list! Keď som ho dostal, nemohol som sa dočkať, keď ho otvorím! Váš pohreb je vo vašich rukách! Môžete si určiť piesne, môžete dať prečítať nejaké posolstvo, môžete ľudí informovať o svojej viere a povzbudiť ich, aby nasledovali Ježiša, môžete im oznámiť, akí radi by ste boli, keby ste ich stretli pri zmŕtvychvstaní prostredníctvom Ježiša Krista! Mnohí však nechávajú svoj pohreb na fára, ktorý možno vôbec neverí. Potom sa na pohrebe odohráva smutný, povrchný a hrozivý scenár. Využite svoju šancu – v živote aj v smrti – a svieťte pre Boha.

Nezabudnite: Silná viera nachádza odpočinok! Spočívajte v pravde a v Ježišovi Kristovi. Nedajte sa bludmi či chorobami vyviesť z pokoja. Príďte s tým k Ježišovi! Dúfam, že aj touto knihou prispejem k tomu, aby ste v budúcnosti pozorne čítali Bibliu. Boh vám chce zjaviť ešte mnohé veci, ak budete mať správny postoj (Fil 3,12-16).

Mojím veľkým priáním je, aby tieto pravdy ľuďom pomohli. V Česku a na Slovensku stretával ľudí, ktorí mali s touto témou problém. Dúfam, že týchto 25 kapitol vám pomôže vidieť niektoré veci z novej perspektívy.

Táto téma je vhodná aj na štúdium v priebehu niekoľkých večerov – možno vo forme prednášok pre verejnosť či zbory. Je to totiž dobrý východiskový bod, ako poukázať na to najdôležitejšie: na ukrižovaného Ježiša Krista a život v súlade s ním!

Nech vám Boh žehná!

Kornelius Novak

BLUDY, MANIPULÁCIA A PODVOD

Len na okraj: Je možno zaujímavé vedieť, ako to, že toľkí evanjelisti, ktorí liečia, rozprávajú o množstve uzdravených bez toho, aby ich svedomie obviňovalo. Vec sa má takto. Je rozšírený názor, že človek musí veriť, nesmie pochybovať. Preto ľudia prejavujú svoju vieru tým, že ignorujú všetky viditeľné symptómy. Napríklad veria, že choroba bola porazená na kríži a každému chorému prisúdia zdravie. Toto zdravie je naozaj skutočnosťou a nikto o tom nesmie pochybovať! Pre nich je skutok viery, keď potom rozprávajú o mnohých uzdraveniach. Prípadné otázky by predsa znamenali pochybnosti! Ale oni veria! Rozumieš? Keď v zboroch predsa zostanú chorí ľudia, hanbia sa, pretože svoju vinu vidia v tom, že zrejme neverili dostatočne!

Hociktorý takýto „evanjelista liečiteľ“ urobil tú chybu a sľúbil, že predloží lekárske osvedčenie o „uzdravení“. To sa predsa dá preskúmať! Sotva to však niekto urobí. Niekto to však urobil a výsledok bol desivý!

Údajne bolo uzdravených 350 osôb. Tridsaťdeväť z nich zomrelo v nasledujúcich šiestich mesiacoch na chorobu, z ktorej boli „uzdravení“. Piaty sa po uzdravení pomiatli. Tristo jeden osôb uviedlo, že po uzdravujúcej akcii z „uzdravenia“ nič nebo-

lo, teda že k uzdraveniu nedošlo. Ďalší piati do protokolu uviedli, že sa u nich objavili nové psychosomatické choroby.

A nielen to! Jeden z prvých, ktorí sľubovali uzdravenie všetkým tu a teraz, sám zomrel na rakovinu. Jeden svetoznámy Nemeck na veľkej konferencii prorokoval, že na budúcu konferenciu prídu autá s majákom a privezú z nemocníc chorých, ktorí budú uzdravení. Na nasledujúcej konferencii sa to však nestalo! Nikto sa neodvážil spomenúť to. Keď o niekoľko rokov sám ochorel na rakovinu, dal sa tajne ošetrovať v nemocnici...

Jeden môj známy, ktorý bol „fanúšikom“ jedného svetoznámeho kazateľa a bol v jeho cirkevnom hnutí, raz plný očakávania navštívil jeho uzdravujúcu konferenciu vo Francúzsku. Cez jedného známeho sa dostal pred začiatkom akcie do haly. Vďaka dôverčivosti a naivite mu vôbec nič nedošlo, keď videl, že do miestnosti vedľa pódia priviezli približne dvadsať invalidných vozíkov. Ani keď z miestnosti zmizla skupina asi dvadsiatich ľudí, „nedovcavko“ mu to! Keď však uvidel, že tých dvadsať ľudí priviezli na pódium a za ohromného burácania uzdravili a oni vyskočili z vozíkov, môj známy bol zrazu „uzdravený“. Spadol zo všetkých emocionálne nafúknutých oblakov, lebo tento podvod videl na vlastné oči. Pred inou akciou urobili spolupracovníci tohto „liečiteľa“ kontrolnú pochôdzku so správcom haly. Nesmierne ich potešilo, že konferenčná hala má odvetrávanie. Teplý vzduch stúpa hore, kde v dôsledku prúdenia vzduchu dochádza k výmene. Počas akcie ten podvodník vyzval ľudí, aby zdvihli ruky, ak chcú cítiť vanutie Ducha. Na jeho znamenie zapli vetranie. Mnohých ľudí sa zmocnil „Duch“ a už to bolo! V pokladničkách to len tak cinkalo! Veď povedal, že ak daruješ viac ako tisíc dolárov, urobí si štítok s твоjim menom na dvere lietadla a zakaždým, keď do toho lietadla nastúpi, pomodlí sa za teba... Treba k tomu niečo dodať?! Niektoré letničné a charizmatické zbory v Nemecku sa po týchto očividných podvodoch dostali do verejných médií! Títo ľudia plní viery verili v úprimnosť tohto muža a pozvali ho. Boli

tak brutálne sklamaní, že chceli varovať celý svet! Ale mnohí aj tak nechcú veriť pravde. Je to nepochopiteľné.

Jednému nórskeму bratovi, ktorý je od narodenia telesne postihnutý, „evanjelisti liečitelia“ sľúbili množstvo takýchto uzdravení. Stále mu dávali falošnú nádej a klamali ho. Zakaždým prežíval nové sklamanie! Za dva mesiace, ktoré sme strávili v jeho zbore, mu trikrát „manifestovali“ uzdravenie. Jeden evanjelista rozprával o toľkých znameniach a zázrakoch, že človek by si takmer myslel, že tentoraz skutočne ide o Pánovo pomazanie. Ach, to je krásne, prorokuje mu zdravie a... Čože? Má pre neho ešte jedno prorocké slovo! Prorokoval mu uzdravenie a že aj jeho rodičia budú spasení... Aké pekné, len jeho rodičia, žiaľ, už pred niekoľkými rokmi zomreli (!). Šou znova splasla a sklamaný nemocný do toho zboru už nikdy neprišiel... A mnohí ďalší po celom svete tiež nie. Kedy sa skončí táto úbohosť a bieda? Zrejme až vtedy, keď sa vráti Ježiš.

DÔLEŽITÉ INFORMÁCIE NA ZÁVER

„Ak máte záujem o evanjelizáciu u vás, alebo by ste si priali, aby sme zvestovali Slovo Božie vo vašom zbore, radi vás navštívime. A ak to bude Boh chcieť, usporiadame u vás evanjelizáciu. Ak nás chcete pozvať, jednoducho nás kontaktujte.“

— KORNELIUS NOVAK —

Misijné aktivity evanjelistu Kornelia Novaka v Slovenskej republike organizuje a zastrešuje OZ Biblia na cestách, František Kolesár, Cablkova 3, 821 04, Bratislava.

Telefón: 0905 895 156

e-mail: biblianacestach@gmail.com

web: www.biblianacestach.sk

Túto službu môžete podporiť aj finančným darom na číslo účtu:

11472484/0900 Slovenská sporiteľňa

Variabilný symbol 111

Ak nám poskytnete kontaktné údaje, radi vám vystavíme potvrdenie o dare.

Predaj kníh Kornelia Novaka a ďalšej kresťanskej literatúry na www.adventorion.sk

Kornelius Novak

0049 (0) 7353/248914

0049 (0) 172/2348968

novak.kor@gmail.com

Kornelius Novak

Krst Duchom Svätým a Božie uzdravenie

Vydalo OZ Biblia na cestách, pre projekt Dotkni sa neba

Preklad Mgr. Petra Pivničková

Vydanie v slovenskom jazyku pripravilo

Vydavateľstvo Advent-Orion, Vrútky.

www.adventorion.sk

Preklad do slovenčiny Marcela Bieliková

Jazyková redaktorka Zuzana Konečná

Technický redaktor Miroslav Priehradný

Fotografia na obálke shutterstock.com

Tlač alfaPRINT, Martin

Nepredajné!